

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

Allah-u Teâlâ iman ile küfrün, iman ehli ile küfür ehlinin ayrı olduğunu kesin olarak emir buyurmuştur:

"Birbirine hasım iki zümre." (Hacc: 19)

"İman ile küfür kesin olarak birbirinden ayrılmıştır." (Bakara: 256)

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda sizin için gerçekten güzel bir misal vardır. Onlar kavimlerine şöyle demişlerdi: 'Biz sizden ve sizin Allah'tan başka tapdıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz de bir tek Allah'a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.'" (Mümtehine: 4)

Fakat şimdi şöyle bir durum var:

Dikkat ederseniz ilâhî hükümler bu kadar açık olduğu halde küfre koşanların önünde "Ben müslümanım" diyenleri görürsünüz.

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurlar ki:

"İnsanlar üzerine öyle bir zaman gelecektir ki, İslâm'ın yalnız ismi, Kur'an'ın ise resmi kalacak. Mescidler dış görünüşleri ile mamur, fakat içleri hidayetden mahrum olacak. Onların âlimleri gök kubbe altındakilerin en şerlileridir.

Fitne onlardan çıktı ve yine onlara dönecektir." (Beyhâkî)

Görüyorsunuz bu gibi adamları. İsmi müslüman, resmi de bayrak.

Bu iki şeyin altında icraatını yapıyor.

[Küfür Ehline Bu İhtiyakin Sebebi Nedir? Kâfirden Ödül mü Aldılar?](#)
[İslâm ve Türk Düşmanlığı Küffarın Tıynetinin Ayrılmaz Bir Parçasıdır](#)
[Küffar Bizi Sevmez, Hasımdır, Düşmandır](#)
[Hak ve Hakikat Müdafiliği Bu Milletin Taşdığı En Büyük Şeref'tir](#)
[Küfre İhtiyak Duyanlar Haindir, Bu Milletin Ferdi Değildir](#)

["İKİ HASIM ZÜMRE" \(HACC: 19\)](#)
[Kur'an-ı kerim; İman İle Küfrü, Hak İle Bâtılı Ayırt Etmek İçin Gönderilmiştir](#)
[Üzerine Yemin Edilen, Hak İle Bâtılı Ayırıcı Cihadçılar](#)
["Hüküm Yüceler Yücesi Allah'ındır." \(Mümin: 12\)](#)
[Allah Katında Din İslâm'dır](#)
["Ey İman Edenler! Yahudi ve Hıristiyanları Dost Edinmeyin!"](#)

[KÖTÜ ÂMİRLERİN ZUHURU, ÂHİR ZAMAN ALÂMETLERİNDENDİR!](#)
[Amirlerin Kötülüğü Toplumun Bozulmasına, Vatanda Zararlara Sebep Olur](#)
[Allah'tan Korkmayan Bir Amir, Adaleti de Uygulayamaz](#)
[Nice Amirler Geldi, Bu Sahnede İmtihanlarını Verip Gittiler](#)
[Hainler Dini Tahrif Etmeye Vatani Çökertmeye Çalışır](#)
[Hainleri Savunmak Hıyanettir](#)
[Nereye Gidiyoruz? Bizi Neler Bekliyor?](#)
[Hülasâ-i Kelâm](#)

/ İsmail Yavuz

ABESE SÛRE-İ ŞERİF'İNİN TEFSİRİ - 1

[Abdullah bin Ümmü Mektum \(r.anh\) Kıssası](#)

HAZRET-İ MUHAMMED ALEYHİSSELÂM

[Şakk-ı Kamer Mucizesi](#)

Hicretten beş yıl kadar önce idi. Kureys'in Ebu Cehil gibi, Velid bin Muğire, Âs bin Vâil gibi, Nadr bin Hâris gibi ileri gelenlerinden bazıları Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e: "Eğer sen gerçekten peygamber isen ayı ikiye ayır." dediler. "Eğer bunu yaparsam iman eder misiniz?" diye sordu. "Evet iman ederiz." dediler.

Fakat müşrikler bu apaçık mucizeyi gözleriyle gördükleri ve hayretler içinde kaldıkları halde inat ve inkârlarından vazgeçmediler.

EVLYÂ-İ KİRÂM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâti'nin "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (85)

[Şeyh Mekkî Efendi -kuddise sırruh- \(1\)](#)

MEKTUBAT

[Tasfiye-i Bâtın \(112. Mektup\)](#)

/ Muhammed Es'ad Erbili -Kuddise Sırruh-

Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (20)

[Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -Kuddise Sırruh- \(9\)](#)

Şeyhü'l-ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri "Ankâ'-i Muğrib fî Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ' ve Şemsü'l-Mağrib" isimli eserinde, Hâtemü'l-evliyâ' olan zâta bir defâsında imamlık tahtında oturduğu bir sırada buluştuğunu ve konuştuğunu ifşâ etmiş; önünde açılmış bir bayrak bulunan ve "Hatemiyyet"i nûr üstüne nûr olan bu zâtın, bu görüşme esnâsında kendisine büyük bir sevgi ve alâka gösterdiğini beyan buyurmuştur:

NE İDİK, NE OLDUK!

["OSMANLI DEVRİ" NİN BİTİŞİ](#)

Osmanlı'nın çöküşü, sadece ülke ve devletlerini kaybeden Araplara, Türklere ve diğer azınlıklara değil, bütün dünyanın beşerî, ahlâkî, sosyal ve dinî felaketine sebep olan bir hâdisedir.

TARİHTEN SAYFALAR

[Osmanlı İmparatorluğu'nun Kurulacağını Müjdeleyen, Pâdişahların Saygı ve Hürmet Duydukları Bir Şahsiyet, "Hazret-i Mevlânâ" / Hakan Yılmaz](#)

Osmanlı devlet ve hânedânının zuhûruna işâret eden Mevlânâ Celâleddîn er-Rûmî Hazretleri'nin mânevî şahsiyeti, kuruluş yıllarından yıkılış devrine kadar Osmanlı pâdişahlarının dâimâ dikkatini çekmiş, Konya'daki âsitâne ve türbesi bilhâssa sefere çıkan pâdişahların uğrak yeri hâline gelmiş; burada Kur'ân okumak, zikir halkası kurmak ve düzenlenen semâ' törenlerine katılmak, Osmanlı hükümdarlarınca zamanla âdetâ bir "töre" addedilmişti.

GÜNDEM

[Türkiye'ye "Nüfuz" Eden "Batı", "Batı" İle İşbirliği Yapan "Nüfuz Casusları" / Uğur Kara](#)

İşte bunların yüzünden Türkiye bugün Osmanlı'nın son devirlerine benzer bir süreç yaşamaktadır. Çok tehlikeli durumlar var. Çok dikkat etmek lâzım. Hemen her sahada, elbirliği ile topyekûn bir hazırlık gayreti içerisine girilmesi gerekiyor. Ancak bu nüfuz casusları ülkenin damarlarına öyle bir nüfuz ettiler ki elbirliği yapmanın imkânı kalmadı.

["Çocuklara Ölümü Küçük Yaşlarda Duyurmalı ve Sevdirmeli, Yoksa Çocuk Ölümü Unutup Dünyaya Sarılır." \(Ömer Öngüt\) / Canan Büşra Kara](#)

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Dikkat ederseniz ilâhî hükümler bu kadar açık olduğu halde, küfre koşanların en önünde "Ben müslümanım" diyenleri görürsünüz.

Hazret-i Ali -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"İnsanlar üzerine öyle bir zaman gelecektir ki, İslâm'ın yalnız ismi, Kur'an'ın ise resmi kalacak. Mescidler dış görünüşleri ile mamur, fakat içleri hidayetten mahrum olacak.

Onların âlimleri gök kubbe altındakilerin en şerlileridir. Fitne onlardan çıktı ve yine onlara dönecektir." (Beyhâkî)

Görüyorsunuz bu gibi adamları. İsmi müslüman, resmi de bayrak. Bu iki şeyin altında icraatını yapıyor.

Resulullah Aleyhisselâm işte bugünü tarif ediyor. Gerçekten öyle bir zaman, öyle bir devirde yaşıyoruz ki; müslüman ismi altında Kur'an-ı kerim'e, Allah-u Teâlâ'nın hükmüne tamamen zıt icraatlar yapılıyor.

Böylece dinde çok büyük zararlar olduğu gibi vatanda da çok büyük zararlar oluyor. Zira küfre, küfür ehline kucak açılıyor. Üstelik bütün bunlar bayrak resmi altında yapılıyor.

Fakat o iki zümre birbirine zıt olduğu için, hasım olduğu için; küfre yöneldiği zaman bir insan, Cenâb-ı Hakk onun kalbini çevirir, mühürler.

"Eğer biz dileseydik, onları da günahlarından dolayı cezalandırırdık. Biz onların kalplerini mühürleriz de, artık hiç işitmezler." (A'râf: 100)

Artık o kâfirden ödül alır ve kâfir namına çalışır. Görünüşte müslümandır, İslâm devletinin parasını alır. İslâm devletine çalışıyor gibi görünür fakat kâfire hizmet eder. Artık böyle bir adamdan memleketin hayır görmesi mümkün değildir. Bunlar çok tehlikelidir. Fakat öyle bir zamana düşmüşüz ki seyyiat zamanı olduğu için bunların eline geçmiş durum.

Öyle büyük zararlar, öyle büyük tavizler veriliyor ki bu gibilerin yaptığı işler yutulacak lokma değil, susulacak bir durum da değil. Ancak ortalık karışık, sükûnet zamanı. Bu yüzden kapalı geçiliyor.

Bu memleketi bitirmek için uğraşıyorlar. Çünkü iç düşman. Duvarları yıkıyorlar; yavaş yavaş, yavaş yavaş, taş taş yıkıyorlar. Küffardan ödül aldılar, küffar namına çalışıyorlar. Fakat içimizde bulunuyorlar. Çok tehlikeli insanlar.

Bakın Kıbrıs'a! Rum olsun, Avrupa olsun, Amerika olsun; küffar her türlü hakareti, her türlü ikiyüzlülüğü, her türlü adaletsizliği yapıyor. Küffar, husumetini, düşmanlığını her fırsatta ortaya koyuyor.

Küffar halkının İslâm'a ve Türk milletine düşmanlığı o kadar büyük ki, bütün bu aşağılamalara rağmen, bütün bu tavizlere rağmen "Biz Türkleri istemiyoruz." diye düşmanlıklarını izhar ediyorlar.

Diğer taraftan Amerika Ortadoğu'da olsun, Kafkasya'da olsun, Orta Asya'da olsun, kendi hükmünü yürütmeye çalışıyor. Küfür hakimiyeti kurmaya çalışıyor.

Bakıyorsunuz burada da bir "Stratejik ortak" teranesi çalıp duruyorlar. Bugün Irak'ta, Kerkük'te yaptıkları zulümler meydanda. En büyük hedefleri Türkiye'dir. Kıbrıs'ta olduğu gibi adım adım, uyuta uyuta niyetlerini icra etmeye çalışıyorlar. Zira bizde bir kuvvet görüyorlar ve çekiniyorlar.

Binaenaleyh küffar tarih boyu daima İslâm'a ve onun sadık hizmetkârı olan bu millete düşmanlık gütmüşlerdir. Haçlı seferleri nihayete ermiş değildir. Her fırsatta değişik yöntemlerle bu zihniyetlerini devam ettirmişlerdir. Nitekim Bush birkaç sefer Ortadoğu'daki vahşet ve katliamlarını "Haçlı seferi" olarak nitelemiştir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Eğer onların güçleri yetse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler. Sizden her kim dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gitmiştir. Onlar cehennemlikler ve orada ebedî kalacaklardır." (Bakara: 217)

Bugün Avrupa gazetelerinde yayınlanan iftira yazı ve karikatürleri, Papa'nın utanmadan, kendi tarihine bakmadan Resulullah Aleyhisselâm'a iftiralara etmesi, Amerika'nın bütün müslümanları terörist gibi göstermeye çalışması bu bağnazlığın, bu büyük küfrün çok bariz tezahürleridir.

Bugün için çok büyük harpler, çok büyük sıkıntılar yaşanma tehlikesi var. Dikkat ederseniz küffar önce askerimizi yıkmak istiyor. Bunlar ise küffara destek veriyor, daha kolay yıkabilsin diye. Münafıkların bu hareketleri İslâm'ın yıkılması için küffarla işbirliği yapmaktır, ihanettir, vatan hainliğidir.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [| Diğer Sayılar](#) | [| Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ iman ile küfrün, iman ehli ile küfür ehlinin ayrı olduğunu kesin olarak emir buyurmuştur:

"Birbirine hasım iki zümre." (Hacc: 19)

"İman ile küfür kesin olarak birbirinden ayrılmıştır." (Bakara: 256)

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda sizin için gerçekten güzel bir misal vardır. Onlar kavimlerine şöyle demişlerdi: 'Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz de bir tek Allah'a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirlemiştir.'" (Mümtehine: 4)

Fakat şimdi şöyle bir durum var:

Dikkat ederseniz ilâhî hükümler bu kadar açık olduğu halde küfre koşanların en önünde "Ben müslümanım" diyenleri görürsünüz.

**Hazret-i Ali -radiyallahu anh- den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde
Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:**

**"İnsanlar üzerine öyle bir zaman gelecektir ki, İslâm'ın yalnız ismi,
Kur'an'ın ise resmi kalacak. Mescidler dış görünüşleri ile mamur, fakat
içleri hidayetten mahrum olacak. Onların âlimleri gök kubbe
altındakilerin en şerlileridir.**

Fitne onlardan çıktı ve yine onlara dönecektir." (Beyhâkî)

Görüyorsunuz bu gibi adamları. İsmi müslüman, resmi de bayrak.

Bu iki şeyin altında icraatını yapıyor.

Dinde çok büyük zararlar olduğu gibi vatanda da çok büyük zararlar oluyor. Zira küfre, küfür ehline kucak açılıyor. Üstelik bütün bunlar bayrak resmi altında yapılıyor.

"En büyük vatanperver benim." der, vatanın aleyhinde küffarla işbirliği yapar.

Fakat o iki zümre birbirine zıt olduğu için, hasım olduğu için; küfre yöneldiği zaman bir insan, Cenâb-ı Hakk onun kalbini çevirir, mühürler.

"Eğer biz dileseydik, onları da günahlarından dolayı cezalandırırđık. Biz onların kalplerini mühürleriz de, artık hiç işitmezler." (A'râf: 100)

Artık o kâfirden ödül alır ve kâfir namına çalışır. Görünüşte müslümandır, İslâm devletinin parasını alır. İslâm devletine çalışıyor gibi görünür, fakat kâfire hizmet eder. Artık böyle bir adamdan memleketin hayır görmesi mümkün değildir. Bunlar çok tehlikelidir.

Fakat öyle bir zamana düşmüşüz ki, seyyiat zamanı olduğu için bunların eline geçmiş durum.

Küffar her türlü vahşeti, her türlü iki yüzlülüğü yapıyor. İslâm'ı ve müslümanları boğmak için her fırsatı büyük bir iştiyakla değerlendirmeye çalışıyor. Aslını, husumetini, küfrünün gereğini icra ediyor.

Hâl böyle iken küffarın hemen her hareketine, her düşmanlığına, her sinsiliğine, her sahtekârlığına hazırlıksız yakalanıyoruz. İmanda, vatanda çok büyük kayıplarımız oluyor.

Bunun böyle olmasının en büyük sebebi suret-i hak'tan görünen, İslâm ismi, bayrak resmi altında hareket ettiği halde küffarla işbirliği yapmaktan medet umanlara milletin, devletin

emanetinin tevdi edilmiş olmasıdır. Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki, ayaklar baş, başlar ayak, münafıklar emanet sahibi olmuş.

Allah-u Teâlâ'ya, "Kitab-ı kerim"ine imanda zaafiyetin olması, ilmin ortadan kalkması bu münafıkların işlerini kolaylaştırıyor. Bunların yaptıkları; İslâm'a, imana uygundur zannediliyor.

Halbuki bu küfrü hoş görmeler, bu küffarın küfrüne duyulan iştiaqlar, bu kâfirden ve küfür birliğinden medet ummalar hükm-ü ilâhiye tamamen zıt icraatlardır.

Zira Allah-u Teâlâ Kitab-ı kerim'inde iman ile küfrün, iman ehli ile küfür ehlinin ayrı olduğunu kesin olarak emir buyurmuştur.

Âyet-i kerime'de Cenâb-ı Hakk şöyle buyuruyor:

"Birbirine hasım iki zümre." (Hacc: 19)

İslâm ile küfür birbirine zıttır. İkisinin anlaşması, birleşmesi mümkün değildir.

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda sizin için gerçekten güzel bir misal vardır. Onlar kavimlerine şöyle demişlerdi: 'Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz de bir tek Allah'a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.'" (Mümtehine: 4)

Bir diğer Âyet-i kerime'de Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"İman ile küfür kesin olarak birbirinden ayrılmıştır." (Bakara: 256)

Fakat şimdi şöyle bir durum var:

Dikkat ederseniz ilâhî hükümler bu kadar açık olduğu halde, küfre koşanların en önünde "Ben müslümanım" diyenleri görürsünüz.

Hazret-i Ali -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"İnsanlar üzerine öyle bir zaman gelecektir ki, İslâm'ın yalnız ismi, Kur'an'ın ise resmi kalacak. Mescidler dış görünüşleri ile mamur, fakat içleri hidayetden mahrum olacak.

Onların âlimleri gök kubbe altındakilerin en şerlileridir. Fitne onlardan çıktı ve yine onlara dönecektir." (Beyhâki)

Görüyorsunuz bu gibi adamları. İsmi müslüman, resmi de bayrak. Bu iki şeyin altında icraatını yapıyor.

Resulullah Aleyhisselâm işte bugünü tarif ediyor. Gerçekten öyle bir zaman, öyle bir devirde yaşıyoruz ki; müslüman ismi altında Kur'an-ı kerim'e, Allah-u Teâlâ'nın hükmüne tamamen zıt icraatlar yapılıyor.

Böylece dinde çok büyük zararlar olduğu gibi vatanda da çok büyük zararlar oluyor. Zira küfre, küfür ehline kucak açılıyor. Üstelik bütün bunlar bayrak resmi altında yapılıyor.

"En büyük vatanperver benim." der, vatanın aleyhinde küffarla işbirliği yapar.

Fakat o iki zümre birbirine zıt olduğu için, hasım olduğu için; küfre yöneldiği zaman bir insan, Cenâb-ı Hakk onun kalbini çevirir, mühürler.

"Eğer biz dileysek, onları da günahlarından dolayı cezalandırırdık. Biz onların kalplerini mühürleriz de, artık hiç işitmezler." (A'râf: 100)

Artık o kâfirden ödül alır ve kâfir namına çalışır. Görünüşte müslümandır, İslâm devletinin parasını alır. İslâm devletine çalışıyor gibi görünür fakat kâfire hizmet eder. Artık böyle bir adamdan memleketin hayır görmesi mümkün değildir. Bunlar çok tehlikelidir. Fakat öyle bir zamana düşmüşüz ki seyyiat zamanı olduğu için bunların eline geçmiş durum.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen uzun bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz emanetin ehil olmayanlara geçmesini ahir zaman alâmetlerinin arasında saymışlardır:

"...Fâsık kimsenin kabilenin başına geçtiği,

Aşağılık adamın milletin lideri olduğu..."

Hadis-i şerif'in nihayetinde bu gibi şerli durumların umumun belâ ve musibetine sebep olduğunu beyan buyuruyorlar:

"İşte o zaman kızıl bir rüzgâr, zelzele, yere batma, şekil değiştirme, taşlanma ve ipi kopan bir kolyenin tanelerinin birbiri ardı sıra gitmesi gibi birbirini takip eden alâmetler beklesinler." (Tirmizî: 2308)

Öyle büyük zararlar, öyle büyük tavizler veriliyor ki bu gibilerin yaptığı işler yutulacak lokma değil, susulacak bir durum da değil. Ancak ortalık karışık, sükûnet zamanı. Bu yüzden kapalı geçiliyor.

Allah'ım âkıbetimizi hayırlı etsin. Çok tehlikeli bir durum var. Görülüyor, örtülü. Fakat patladığı zaman çok sıkıntılar çekilecek.

Bu memleketi bitirmek için uğraşıyorlar. Çünkü iç düşman. Duvarları yıkıyorlar; yavaş yavaş, yavaş yavaş, taş taş yıkıyorlar. Küffardan ödül aldılar, küffar namına çalışıyorlar. Fakat içimizde bulunuyorlar. Çok tehlikeli insanlar.

Resulullah Aleyhisselâm gördü, bildi ve bize haber verdi:

"Bir kimse hakkında ne kadar kahraman zattır, ne kadar zarif kişidir, o ne kadar akıllı kimsedir, diye övülür. Halbuki onun kalbinde hardal tanesi kadar iman yoktur." (Müslim, Fiten)

İşte o zaman böyle insanlar çok türeyecek. Yani ruhu ölmüş, canlı cenaze.

Biz de size hatırlatıyoruz.

Küfür Ehline Bu İhtiyakin Sebebi Nedir? Kâfirden Ödül mü Aldılar?

Bakın Kıbrıs'a! Rum olsun, Avrupa olsun, Amerika olsun; küffar her türlü hakareti, her türlü ikiyüzlülüğü, her türlü adaletsizliği yapıyor. Küffar, husumetini, düşmanlığını her fırsatta ortaya koyuyor.

Hal böyle iken adam kalkıyor "Küfür birliğine dahil olacağım, Rumlarla birleşeceğim" diye aradaki sınırları kaldırmak için var gücüyle, adım adım yıkmaya çalışıyor. Bir başkası çıkıyor - hem de İslâm adına- "Diyalog" adı altında, baş papazlarıyla görüşmeye kalkıyor. Sonra papaz içindekini dışarı çıkartıp Türkiye'ye hakaretler yağdırınca put gibi ortada kalıyorsun.

Bir müslüman bunu yapar mı?

"Onların birçoğunun, kâfirleri dost edindiklerini görürsün. Nefislerinin kendi önlerine sürdüğü şey ne kötüdür! Allah onlara gazap etmiş ve azapta ebedî kalıcıdır." (Mâide: 80)

Kâfirden ödül mü aldınız?

Bu iştiyakınızın sebebi nedir?

Rum'u olsun Avrupa'sı olsun Amerika'sı olsun, İngiliz'i olsun; "*Türk askeri adadan çıksın*", "*Bir tabur asker gönderseniz ne olur?*" diye her daim akıl vermeye, taviz koparmaya çalışırken, onlarla aynı trene binmek vatana ihanet değil midir? Bundan büyük hainlik olur mu? Hadi oradakiler dinden imandan habersiz, solculuğu, Avrupacılığı marifet zannediyor; müslüman ismi bayrak resmi altında bunlara destek verenlerin durumu ne olacak? Bunların bu hainlikte payı yok mu?.. Var. Hatta bunlar daha zararlıdır. Zira icraatlarını müslüman ismi ve bayrak resmi altında yaparlar. Bu yüzden zararları çok daha büyüktür.

Bunların sözlerine aldanmamak lâzımdır. Mangalda kül bırakmazlar, ancak iş icraata gelince "Avrupa ne der?", "Amerika ne der?"den öteye gidemezler. Zira bunlar artık "Küfrü hoş görü dini"ne müntesip olmuşlardır.

Küfre meyleden artık küfür ehline dahil olmuştur.

"Ey iman edenler! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o onlardandır." (Mâide: 51)

•

Avrupa Birliği denilen küffar topluluğu bizi istemediğini her türlü şekilde beyan ediyor. Rumlar gibi, fakat daha siyasetli bir şekilde her türlü hakareti yapıyor. Cümle alem anladı ki bizi istemiyorlar. Yalan ve dolanlarının bini bir para. Rumları adım adım, bizi uyuta uyuta aralarına aldılar. Şimdi "Tanımanız lâzım." diyorlar. Sırasıyla önümüze koyacaklar "Ermenilere soykırım yaptığınızı kabul edin.", "Kürtleri azınlık kabul edin.", "Yönetim şeklinizi federasyon yapın."

Bütün bunları yapmış olsanız bile kâfir sana diyor ki: "*Sen her denileni yapsan bile, her tavizi versen bile, seni alıp almayacağım belli değil.*"

"Sen onların dinine uymadıkça ne yahudiler ne de hıristiyanlar senden aslâ hoşnut olmazlar." (Bakara: 120)

Yeri göğü yaratan, göğüslerde gizlenenleri en iyi bilen Allah-u Teâlâ bize bunları defaatle tanıtıyor ve duyuruyor. İman edenlere.

"De ki: "Göğüslerinizde olanı gizleseniz de açığa vursanız da Allah onu bilir. Göklerde ve yerde olanları da bilir. Allah her şeye kâdirdir." (Âl-i imrân: 29)

İman eden yanılmaz.

Ancak, küfre meyledenler, küfür ehli ile birlik kurmaya çalışanlar yanılıyor. İman etmiş olsalardı bu yanılmalar, bu kayıplar yaşanmazdı.

Küffar halkının İslâm'a ve Türk milletine düşmanlığı o kadar büyük ki, bütün bu aşağılamalara rağmen, bütün bu tavizlere rağmen "Biz Türkleri istemiyoruz." diye düşmanlıklarını izhar ediyorlar.

Şüphesiz kalplerinde gizledikleri çok daha büyüktür:

"Ey iman edenler! Sizden olmayan kimseleri sakın sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenalık etmekten aslâ geri kalmazlar. Size sıkıntı verecek şeyleri isteyip dururlar. Öfkeleri ağızlarından taşmaktadır. Kalplerinin gizledikleri ise daha büyüktür." (Âl-i imrân: 118)

Bu kadar aşağılanmayı, bu hain güruhun yaptığı fenalıkları, verdikleri sıkıntıları hangi bayrak sevdalısı sineye çekebilir, hangi müslüman sineye çekebilir?

.

Diğer taraftan Amerika Ortadoğu'da olsun, Kafkasya'da olsun, Orta Asya'da olsun, kendi hükümünü yürütmeye çalışıyor. Küfür hakimiyeti kurmaya çalışıyor.

Bakıyorsunuz burada da bir "Stratejik ortak" teranesi çalıp duruyorlar. Bugün Irak'ta, Kerkük'te yaptıkları zulümler meydanda. En büyük hedefleri Türkiye'dir. Kıbrıs'ta olduğu gibi adım adım, uyuta uyuta niyetlerini icra etmeye çalışıyorlar. Zira bizde bir kuvvet görüyorlar ve çekiniyorlar.

Ama bakıyorsunuz bu münafıkların Amerika korkusu Allah korkusunun önüne geçmiş. Küfre iştiaqları imanlarını söndürmüş.

Bu icraatlara Allah-u Teâlâ'nın asla rızâsı yoktur.

Dost-düşman ayırt edilmesi lâzım.

Düşmanla bir sulh, bir anlaşma yapıldığı zaman bile "Dost olduk, ortak olduk" denilmez.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Şüphesiz ki kâfirler sizin apaçık düşmanınızdır." (Nisâ: 101)

Nitekim Amerika her türlü düşmanlığı yapıyor, her türlü çıkarımızı ayaklar altına alıyor. Gün geliyor gemimizi vuruyor, gün geliyor uçağımızı düşürüyor. Düşmana "Dostum!" demekle büyük kayıplar oluyor. Atılması gereken adımlar atılmıyor. Zira bizi oyalayıp duruyor.

Küffar ile işbirliği yapanlar ise teslim bayrağını çoktan çekmişler. Durumları meydana çıktıkça, maskeyi takıp bağıra çağıra meydan okuyorlar. Sonra sessizce geri adım atıyorlar. Bugüne kadar bu hep böyle oldu.

Bakalım şimdi ne yapacaklar? Bıçak kemiğe dayandı. Yine esip güremeye başladılar. Hakiki vatanperver böyle yapmaz. Bağırıp çağırıp bütün düşmanları uyandırmaz. Sükûnetle, vakarla icraatını yapar. Bunlar tam tersi, sessizce düşmanın istediğini yapıyor.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Yeryüzünde mütevâzi ol. Söz söylerken yavaş sesle söyle! Şüphesiz ki seslerin en çirkini eşeklerin sesidir." (Lokman: 19)

Küffara karşı vakur, müslümanlara karşı mütevâzi olmak müslümanın vasfıdır.

Zararın neresinden dönülse kârdır. Ancak bu gecikmeler, bu oyalamalar zararı çoğaltıyor.

"Amerika'ya rağmen bir şey yapamayız" zihniyeti imanda zaafiyettendir. Bakıyorsunuz senelerce harp etmiş insanlar bile "Bir şey yapamayız!" diye ortaya çıkıyor. Oysa küffar o kadar aleni geliyor ki...

Bu "uyuma"lar, bu "uyum"lar iman eksikliğinden. Ortalığı bir de münafıklar sarmış, küffara yardım için çalışıyor.

İslâm ve Türk Düşmanlığı Küffarın Tıynetinin Ayrılmaz Bir Parçasıdır:

Dünya kurulalı beri iman-küfür mücadelesi devam etmektedir.

Küfür ehli küfrünü büyük bir bağnazlıkla, büyük bir gayretle ve büyük bir düşmanlıkla müdafaa etmek, yaymak ister. Aksi takdirde İslâm'ın nûru karşısında sönmeye mahkûmdur.

Tarih boyunca bu böyledir. Vatikan olsun, özellikle Avrupa'daki küfür merkezleri olsun İslâm peygamberine ve onun samimi takipçileri olan Türklere karşı her türlü iftira ve hakareti yapmaktan çekinmezler. Utanmadan bir de bilimden, adaletten bahsederler.

Kurdıkları çürük küfür düzenini ayakta tutmak için bunu yapmaya mecburdurlar. Zira halkın önüne bu küfür ve iftira duvarını örmedikleri takdirde İslâm'ın, gerçek adaletin yayılmasını engellemeleri mümkün değildir.

"Ve her yolun başına oturup da tehdit ederek inananları yolundan alıkoymaya ve o Allah yolunu eğriltmeye çalışmayın." (A'râf: 86)

Küfür ehli İslâm'ın yayılmasını istemez. Kurduğu sömürü düzeni yıkılmasın diye, bile bile hakkı ve hakikati kapatmaya, söndürmeye çalışırlar.

Binaenaleyh küffar tarih boyu daima İslâm'a ve onun sadık hizmetkârı olan bu millete düşmanlık gütmüşlerdir. Haçlı seferleri nihayete ermiş değildir. Her fırsatta değişik yöntemlerle bu zihniyetlerini devam ettirmişlerdir. Nitekim Bush birkaç sefer Ortadoğu'daki vahşet ve katliamlarını "Haçlı seferi" olarak nitelemiştir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Eğer onların güçleri yetse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler. Sizden her kim dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gitmiştir. Onlar cehennemliktirler ve orada ebedî kalacaklardır." (Bakara: 217)

Bugün Avrupa gazetelerinde yayınlanan iftira yazı ve karikatürleri, Papa'nın utanmadan, kendi tarihine bakmadan Resulullah Aleyhisselâm'a iftiralar etmesi, Amerika'nın bütün müslümanları terörist gibi göstermeye çalışması bu bağnazlığın, bu büyük küfrün çok bariz tezahürleridir.

Küffar Bizi Sevmez, Hasımdır, Düşmandır:

Görüyorsunuz küffar ehli-i imana karşı büyük bir kin ve düşmanlık beslerler.

Bu sebeple bu küfür ehlinin Türk milletini sevmesi mümkün değildir. Zira atalarımız Allah-u Teâlâ'ya iman etmiş samimi müminlerdi. Bu millet yüzlerce yıl İslâm'ın bayraktarlığını yaptığı, hakikatin temsilciliğini üstlendiği için hiçbir küfür ehli bu milleti sevmez.

"Hiçbir küfür ehli Türk'ü sevmez. Düşmanlık yapmak için fırsat bekler."

Avrupa milletlerinin edebiyat ve fikir adamlarının eserleri bu düşmanlığa dair ifadelerle doludur. Avrupa dillerinin ilk yazılı metinleri kabul edilen edebiyat metinlerinden tutun, Papaların, Luther gibi din kurucuların, Erasmus, Marks gibi nicelerinin eserlerinde hususiyetle Türklere karşı hakaret ve iftiralar vardır.

Binaenaleyh Hıristiyan küffar milletleri olsun, yahudi milleti olsun bu böyledir.

Sapkın inançlarını sürdürebilmek için hakikati ve temsilcilerini yok etmek isterler. Bu onların inançlarının tabi bir neticesidir.

Acı olan durum ise bu millet içerisinde de bu tür sapkın inanç sahiplerinin, hakikat yerine küfre meyledenlerin, kâfirin küfrünü hoş görenlerin söz sahibi olmalarıdır. Dikkat ederseniz bunların en büyük destekçileri Amerika'dır. Böylece bu münafıkların yardımıyla memleketimizi, devletimizi, milletimizi ele geçirmeye çalışıyorlar.

Halbuki sahip olduğumuz miras bunların bize dostluk beslemesinin önünde aşılmaz bir engeldir. Bizi sevmezler ve yok etmek isterler.

Nitekim Osmanlı padişahları sefere çıkarken memleketini, milletini Allah-u Teâlâ'ya emanet eder, öyle çıkarlardı. 16 tanesi bunu cân-ı gönülden Allah-u Teâlâ'ya arz etmişti. Hiç şüphemiz olmasın Allah-u Teâlâ bu emaneti kabul etti. İlâhi muhafazaya aldı. Yoksa kâfir dışarıdan, münafıklar ve fâsıklar içeriden yıllardır bu devleti yıkmaya çalışıyor. İlâhi muhafaza olmasa ayakta kalması mümkün değildi.

Dikkat ederseniz Allah-u Teâlâ bu münafıklara fırsat vermiştir ancak ruhsat vermemiştir. Bunca tavize rağmen Kıbrıs'ta olsun, Irak'ta olsun, vatan da olsun, hıristiyan misyonerlere karşı olsun bu vatan, bu devlet hâlâ ayakta kalmışsa bunun sebebi bu ilâhi muhafazadır.

Bir de çıkarlar "Bakın bizim sayemizde böyle oldu!" derler. Hayır! Asla! Bu münafıklara bırakmış olsaydı bu vatan çoktan elden giderdi.

Bu kalem cihadı yapılmaya, halk bunlara karşı uyandırılmaya, hak ve hakikat her türlü zorluğa rağmen tebliğ edilmemiş olsa idi çok büyük kayıpların olması işten bile değildi. Buna şüphemiz olmasın. Çalışan buna göre çalışsın.

Hak ve Hakikat Müdafiliği Bu Milletın Taşıdığı En Büyük Şeref'tir:

Göröyörsünüz ki küffar her daim büyük bir azimle İslâm düşmanlığı yapmaktadır. Gerek harp ile, gerek siyaseti ile, gerekse fitne, fesat ve sinsiliği ile.

Allah-u Teâlâ da iman ehlerinden azim, gayret ve cihad beklemektedir. Dünyadaki ilâhi adaletin tesisi ancak bu şekilde mümkündür. Yoksa çok büyük bir fesat, çok büyük bir zulüm dünyayı kaplar. Bugün olduğu gibi.

"Ey iman edenler! Yakınınızda bulunan kâfirlerle savaşın. Onlar sizde büyük bir azim ve sertlik görsünler. Bilin ki Allah takvâ sahipleriyle beraberdir." (Tevbe: 123)

Tarihte iman ile bu cihadı yapan birçok millet olmuştur. Ancak dikkat edilirse uzun asırlar boyunca bu cihadı devam ettirmek her millete nasip olmamıştır.

Bu cihadcılar Allah'ı sevmiştir, Allah da bu cihadcılarını sevmiştir:

"Ey iman edenler! İçinizden kim dininden dönerse, Allah onun yerine ileride öyle bir millet getirir ki; Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı başları dik ve güçlüdürler. Allah yolunda cihad ederler. Hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar. İşte bu, Allah'ın öyle bir lütfü ihsanıdır ki, onu dilediğine verir. Allah'ın lütfü geniştir, her şeyi bilendir." (Mâide: 54)

Allah sevgisinin en büyük tezahürü O'nun sevgililerine olan sevgidir. Bu millet de Resulullah Aleyhisselâm'a olsun, onun varisi evliyaullah hazerâtına olsun daima onlara karşı büyük bir muhabbet beslemiştir.

Bu cihadın bu azmin arkasında bu Allah dostları vardır. Sevenlerini daima imanın yayılması, küfrün dağılması için sevk etmişlerdir. Hoca Ahmed Yesevî'den başlayarak bu sevk uzun asırlar devam etmiştir. Eski devirlerde de bunun böyle olduğuna dair tarihi bilgiler gün geçtikçe ortaya çıkmaktadır. Anadolu'nun, Balkanlar'ın bu millete yurt olması ilâhi sevkîyatın ve ilâhi taksimatın tezâhürüdür.

Allah'a iman edenler bunun için bu milleti sevmiştir. Küfür ehli de bunun için bu millete düşman olmuştur.

Siparişle kitap yazan, "Medeniyetler Savaşı" diye fikirler ortaya atan bir Amerikalı'ya Amerika Afganistan'a saldırdığı zaman şu soruyu sordular: "Bahsettiğiniz medeniyetler savaşı bu savaş mıdır?"

Bu adam şöyle cevap verdi: "*Hayır! Afganistan İslâm medeniyetinin merkezi değil.*"

İşte bunların niyeti budur. İslâm'ın merkezi bugün Türkiye'dir. Bunların esas niyetlerini buradan anlayın.

**Küfre İhtiyak Duyanlar
Haindir, Bu Milletin Ferdi Değildir:**

Küffar cepheden yıkamadığı için 300 yıldır içeriden çalışıyor. Her türlü sinsiliği her türlü siyaseti deniyor. Bu azminden bir şey kaybetmiş de değildir.

Birçok muvaffakiyetler de sağladılar. Ancak en büyük desteği ismi müslüman resmi bayrak olan münafıklardan gördüler. Osmanlı devrinde de bu böyle idi, bugün de böyle.

Ey Millet!

Küffar seni yıkmak istiyor.

Küffar seni yıkmak için münafıklardan destek buluyor.

Bunları tanı, bunlara destek verme.

"Hainlerin savunucusu olma!" (Nisâ: 105)

Bugün için çok büyük harpler, çok büyük sıkıntılar yaşanma tehlikesi var. Dikkat ederseniz küffar önce askerimizi yıkmak istiyor. Bunlar ise küffara destek veriyor, daha kolay yıkabilsin diye. Münafıkların bu hareketleri İslâm'ın yıkılması için küffarla işbirliği yapmaktır, ihanettir, vatan hainliğidir.

Zira bu kale yıkıldığı zaman küffarın en büyük çekincesi çökmüş, müslümanların en büyük ümidi sönmüş olacak.

Küffar bunu görüyor, bunlar ise göremiyor. Niye? Çünkü küfre ihtiyakleri var. Küffardan ödül alıyorlar. Kendilerini allah yerine koymuşlar. Ben olayım, vatan ölsün. Ben olayım, İslâm kalesi yıkılsın.

Bunların durumu budur.

"İki Hasım Zümre"

(Hacc: 19)

Allah-u Teâlâ Kelâm-ı kadim'inde bize küfrü, küfür ehlini, küfrünü gizleyen münafık zümresini tanıtmış, ikaz etmiş ve iman edenlere onlara karşı vazifeler yüklemiştir.

Binaenaleyh iman edebilmek, müslüman olabilmek için Allah-u Teâlâ'nın emirlerini kabul etmek, hükmüne teslim olmak şarttır.

Öyle bir devirde yaşıyoruz ki, seyyiat zamanı. Her türlü kötülüğün irtikap edildiği bir devir. İman ile küfür karıştırılmaya, küfür ve kâfirler hoş gösterilmeye çalışılıyor. İmanlar yanıyor. Çok acı bir durum. Bu sebeple, imanların yanmaması, ebedî felâkete düşürülmemesi için içimizden gelen bütün gayret ve azimle bu irşad yapılıyor. Bu ilâhî bir vazifedir.

Binaenaleyh size çok mühim bazı Âyet-i kerimeler defaatle hatırlatılıyor ve Allah-u Teâlâ'nın hükmü beyan ediliyor.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"İki hasım zümre." buyurmaktadır. (Hacc: 19)

Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime ile iman ile küfrü birbirinden ayırmış, ayrı ayrı iki zümre olduğunu beyan buyurmuş, müminlerle kâfirlerin arasındaki berzahı açık ve kesin olarak ilân etmiştir.

Aynı zamanda küffarın müslümanlara karşı hasım olduğu, onların husumetine ve düşmanlığına karşı uyanık ve hazırlıklı olmak gerektiği hatırlatılmış; müslümanlara da küffarı hasım bilmek vazifesi tevdi edilmiştir.

Bu hususta, Allah-u Teâlâ bir başka Âyet-i kerime'sinde bizlere İbrahim Aleyhisselâm ve ümmetini örnek göstermektedir:

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda sizin için gerçekten güzel bir misal vardır. Onlar kavimlerine şöyle demişlerdi: 'Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz de bir tek Allah'a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirlemiştir.'" (Mümtehine: 4)

Küfür ehline karşı husumet ve öfke duymak müslümanın meziyetidir. Allah katında güzel bir ameldir.

İslâm'ın hak din olduğu, imanın insanı aydınlığa çıkardığı; küfrün ise sapmışlık olduğu, insanları karanlıklarda bıraktığı apaçık ortadadır.

Allah-u Teâlâ bir diğer Âyet-i kerime'sinde:

"İman ile küfür kesin olarak birbirinden ayrılmıştır." buyuruyor. (Bakara: 256)

Bu Âyet-i kerime'leri ile Allah-u Teâlâ iman ile küfrü birbirinden kesin olarak ayırdığı halde, "*Biz hasım değiliz, dostuz.*" diyenler bu Âyet-i kerime'leri inkâr etmiş ve küfrünü alenen ilân etmiştir.

Hazret-i Allah iman ile küfrü, hak ile bâtilı, hakikat ile dalâleti bilerek karıştırmaya çalışanlara hitap etmektedir:

"Hakkı bâtil ile karıştırmayın, bilerek hakkı gizlemeyin!" (Bakara: 42)

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde böyle buyuruyorken bunlar hak ile bâtilı, hakikat ile dalâleti birbirine karıştırıyorlar ve bilerek hakkı gizliyorlar, bu fermân-ı ilâhîyi bütünüyle inkâr ediyorlar, Allah-u Teâlâ'nın hükmünü çiğniyorlar.

.

Kureyş'in ileri gelenleri Muhammed Aleyhisselâm'a gelerek kendi putlarına saygı göstermesi halinde, onlar da onun Rabb'ine karşı saygılı olabileceklerini söyleyerek uzlaşma taraftarı olduklarını belirtmek istiyorlardı.

Bu hususta nâzil olan Âyet-i kerime'lerde ise İslâm'la ve İman'la bağdaşmayan hiçbir teklife iltifat edilmemesi beyan buyuruldu:

"(Hakikati) yalan sayanlara boyun eğme! Onlar senin yumuşak ve müsamahalı davranmanı isterler ki, kendileri de sana yumuşak davransınlar." (Kalem: 8-9)

Âyet-i kerime'de geçen "Müdâhene", lüzumsuz yere yumuşak davranmak demektir.

Resulullah Aleyhisselâm İslâmiyet'in yayılmasını engelleyen pürüzlerin az da olsa kalkması için dinin esasını bozmayan bazı hususlarda Kureyş müşriklerine biraz hoşgörülü davranmayı düşünmüştü.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurdu:

"Eğer biz sana sebat vermemiş olsaydık, neredeyse onlara birazcık meyledecektin.

O takdirde sana hayatın da ölümün de kat kat azabını tattırırdık. Sonra bize karşı kendin için bir yardımcı da bulamazdın." (İsrâ: 74-75)

Âyet-i kerime'ler Allah-u Teâlâ'nın Resulullah Aleyhisselâm'a olan lütfunu bildiriyor. Onu azgınların hilesinden, kötülerin şerrinden koruduğunu, işlerini kendisinin yönettiğini, ona yardımı kendisinin üzerine aldığı, yarattıklarından hiçbir kimseye onu bırakmadığını, ona karşı çıkıp reddedenlere galip getireceğini, dinini yücelteceğini haber veriyor.

Allah-u Teâlâ onu istikamet üzerinde sabit kıldığı için müşriklere meyletmesi kesinlikle imkânsızlaştı.

Âyet-i kerime'ler Resulullah Aleyhisselâm'ın şahsında, iman ve İslâm esaslarını muhafaza bakımından ümmetine büyük dersler vermektedir. Allah-u Teâlâ'nın hükümlerini küçümseyip önemsememenin ne kadar büyük tehlike doğuracağına, böyle bir sapıklığa cüret eden bir kimsenin dünyada da ahirette de çok ağır bir ceza göreceğine işaret edilmektedir.

Ayrıca müslümanların bu gibi Hazret-i Allah'a ve Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-e isyan edenlere karşı susması, onları hoş görmesi de bu kapsama girer. Bu unutulmamalıdır.

.

Ashâb-ı kirâm -radiyallahu anhüm- Hazerâtı, Resulullah Aleyhisselâm'ı görmek şerefine nâil olup, iman eden ve bu imanı ölünceye kadar koruyan kimselerdir. Onların fazilet ve meziyetlerini bizzat Allah-u Teâlâ bize bildirmiştir. Onların yaşadığı gibi yaşayan, onların izinden giden müslümanlar Sırat-ı müstakim üzeredirler.

Fetih sure-i şerifinin 29. Âyet-i kerime'sinde bu meziyetler bize bildirilmiştir.

"Muhammed Allah'ın Peygamber'idir." (Fetih: 29)

Onun Allah katındaki vasfı budur.

"Onunla beraber bulunanlar da kâfirlere karşı çok çetin ve sert, birbirlerine karşı çok merhametlidirler." (Fetih: 29)

Bu da ona iman eden müminlerin vasfıdır. Kâfirlerin küfürlerine karşı zayıflık, yılgınlık ve müsamaha göstermezler. Dinlerine muhalefet edenlere asla sevgi beslemezler. Hatta onlara çok çetin ve serttirler. Küfür ehli onların yüzlerinden bu sertliği anırlar, bakışlarından çekinirler. Zira iman müslümanın üzerine bir vakar elbisesi giydirir.

Küfre karşı bu derece sert ve çetin oldukları gibi, aralarındaki din kardeşliği sebebiyle birbirlerine karşı alçakgönüllü, gülyüzlüdürler. Aralarında birlik, beraberlik ve kardeşlik devam eder durur.

"İncil'de de şöyle vasıflandırılmışlardır: Onlar filizini yarıp çıkarmış, gittikçe onu kuvvetlendirerek kalınlaşmış ve gövdesinin üzerine dikilmiş bir ekine benzerler. Ki bu, ekincilerin hoşuna gider." (Fetih: 29)

Bu, Allah-u Teâlâ'nın İslâm'ın, kuvvetlenip sapasağlam yer edinceye kadar gücünün ilerlemesine verdiği bir misaldir.

İşte Resulullah Aleyhisselâm ve Ashâb-ı kiram'ı böyle hoş, mükemmel, intizamlı, güzel bir ekin gibi yetiştirilmiş bir ordudur.

"Allah böylece onları çoğaltıp kuvvetlendirmekle kâfirleri öfkelenendir." (Fetih: 29)

Allah-u Teâlâ müslümanların kuvvetlenmesi karşısında kâfirlerin öfkelenmesini haber verdiği gibi, "Kâfirlerin öfkelenmesi"ni müslümanların bir meziyeti olarak bildirmektedir.

Bu meziyet müslümanlara aittir. Ashab-ı kiram'ın izinden gidenlere aittir.

"Allah iman edip sâlih ameller işleyenlere, hem mağfiret hem de büyük bir mükâfat vâdetmiştir." (Fetih: 29)

Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazerâtı'ndan sonra kıyamete kadar Muhammed Aleyhisselâm'ın nurlu yolunda bulunanlar da bu müjdeye dahildirler.

O'nun vaadi doğrudur, gerçektir, asla değişmez ve değiştirilemez.

.

Güneşin varlığına delil, yine güneşin kendisidir.

İman ile küfür, hak ile bâtil, hidayet ile dalâlet, nûr ile zulmet, saâdet ile felâket apaçık delillerle birbirinden ayırt edilir haldedir.

İman nûru ile münevver olan "Hakikat ehli", iman yolunu seçtiği için dünya saâdetine ahiret selâmetine kavuşacak; küfür karanlığında kalan "Dalâlet ehli" ise dünyada ve ahirette cezasını çekecektir.

Bir kısım ahir zaman alimi ve amirleri ise iman ile küfrü karıştırmaya, küfrü hoş göstermeye çalışıyorlar ve kendileri küfre daldıkları gibi inananları da küfrün içine daldırmaya çabalyorlar.

"Kim tağutu inkâr edip de Allah'a inanırsa muhakkak ki o, kopması mümkün olmayan en sağlam bir kulpa sımsıkı sarılmış olur." (Bakara: 256)

İman, aslâ kopmak bilmeyen sağlam bir kulp gibidir. O kulpa sarılan kişi kurtuluş yolunu aslâ kaybetmez, şaşkınlıklar içinde bocalamaz.

İman ile küfrün bu derece açığa çıkmasından sonra, kendilerine tutunanları küfre kaydıracak olan tağutların, yoldan sapmış imamların çürük kulplarına yapışanlar ise Hakk'tan ve hakikattan uzaklaşırlar, hidayeti dalâlete değişirler, sapmışlık içinde bocalar dururlar.

"Allah iman edenlerin dostudur. Onları karanlıklardan kurtarıp nûra çıkarır.

İnkâr edip kâfir olanların dostları ise Tağut'tur. Onları nûrdan alıp karanlıklara götürür. İşte onlar cehennemliklerdir, orada ebedî kalacaklardır." (Bakara: 257)

•

Kitabullah'ın hükmüne rızâ göstermeyenleri dost edinmenin insanı İslâm hudutları haricine çıkaracağı kesinlikle bilinmelidir. Bir müminin her şeyden önce dininde ve imanında samimi olması gerekir. Küfre rızâ küfürdür.

Hazret-i Allah iman ile küfür arasında açık ve kesin bir berzah koymuş iken kâfirlerle bir olmak, onların küfrünü hoş görmek hangi müslümana yakışır? Müslüman olan bu alçalmayı, İslâm'ın ve imanın yükseklğine tercih eder mi?

"Allah'a ve Peygamber'ine muhalefette bulunanlar, kendilerinden öncekilerin alçaltıldığı gibi alçaltılacaklardır. Hâlbuki biz apaçık âyetler indirmişizdir. Kâfirler için alçaltıcı bir azap vardır." (Mücâdele: 5)

Bu iman ve küfür berzahıdır, hakikat ile dalâlet berzahıdır. Tevhid ve şirk mücadelesidir.

Aslında bu Âyet-i kerime mümin ile kâfiri, iman ile küfrü ayırması bakımından kâfidir.

**Kur'an-ı kerim;
İman İle Küfrü, Hak İle Bâtılı
Ayırt Etmek İçin Gönderilmiştir:**

Allah-u Teâlâ Kelâm-ı kadim'inde Hazret-i Kur'an'ın hakikat ile dalâlet arasında berzah olduğunu beyan ediyor.

"O (Kur'an) elbette (hak ile bâtili) ayırt edici bir sözdür." (Târik: 13)

Allah-u Teâlâ bunu mahlûkun zannına bırakmamıştır. Bir berzah çizmiştir, hudutlarla çevirmiştir.

"Acı ve tatlı sulu iki denizi salıverdi, birbirine kavuşuyorlar. Fakat aralarında bir berzah (perde) vardır, birbirine geçip karışmazlar." (Rahmân: 19-20)

İki denizin karışmaması için berzah koyan Allah-u Teâlâ, hakikat ile dalâletin karışmaması için de bir berzah koymuştur. Allah-u Teâlâ'nın ayırdığını birleştirmeye çalışan, küffar ile dostluk ve birlik kurmaya çalışanlar bu Âyet-i kerime'leri inkâr etmişlerdir.

"İşte böyle, inkâra sapanlar bâtila uydular, iman edenler ise Rabb'lerinden gelen Hakk'a uydular." (Muhammed: 3)

Bâtıla uyan "Baticı"lar İslâm ile küfrü karıştırmaya, müslümanlara küfrü hoş göstermeye çalışıyorlar.

Allah-u Teâlâ'nın ayırdığını karıştırmaya, Allah-u Teâlâ'nın berzahını kaldırmaya çalışmayın.

Üzerine Yemin Edilen, Hak İle Bâtılı Ayırıcı Cihadcılar:

Hakikat ile dalâleti, doğru ile eğriyi, hak ile bâtılı karıştırmaya çalışan yoldan sapanlar olduğu gibi; hak ile bâtılın, hakikat ile dalâletin, doğru ile eğrinin arasını ayırdıkça ayıran, estikçe eserek savurup atan, hak ile hüküm veren ve Allah-u Teâlâ'nın yolunda, ilâ-yı kelimetullah için hakkıyla mücadele edenler de vardır. Allah-u Teâlâ'nın berzahını ortaya koyarlar, tebliğ ederler, bu uğurda cihad ederler.

"(Hak ile bâtılın, hakikat ile dalâletin, doğru ile eğrinin) arasını ayırdıkça ayıranlara andolsun ki!" (Mürselât: 4)

"Yarattıklarımızdan öyle bir topluluk da vardır ki, onlar Hakk'a iletirler ve Hakk ile hüküm verirler." (A'râf: 181)

"Estikçe eserek, (zararlıları) savurup atanlara andolsun ki!" (Mürselât: 2)

"Ey müminler! Allah yolunda nasıl cihad etmek gerekiyorsa öylece hakkıyla cihad edin." (Hacc: 78)

"Hüküm Yüceler Yücesi Allah'ındır." (Mümin: 12)

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde kendisine inanan ve Resul'ünü tasdik eden kullarına; İslâm'ın bütün hükümlerini benimsemelerini, buyruklarını uygulamalarını, yasaklarını terketmelerini emir buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Hep birden tam bir teslimiyetle İslâm'ın sulh ve selâmetine girin. Şeytanın adımlarına uymayın. Çünkü o sizin apaçık düşmanınızdır." (Bakara: 208)

İslâm bir bütündür. Hükümlerinden hiçbiri birbirinden ayrılmaz.

"İyi bilin ki yaratmak da emretmek de O'na mahsustur. Âlemlerin Rabb'i olan Allah'ın şânı ne yücedir." (A'râf: 54)

Mülk O'nundur. O'ndan başka hiç kimsenin hiçbir şeye müdahale etmeye hakkı ve salâhiyeti yoktur. Hükümünü hiç kimse değiştiremez, verdiği kararı hiç kimse bozamaz. Emir, yasak, tedbir ve irade, tam tasarruf O'na âittir.

"Hüküm yüceler yücesi Allah'ındır." (Mümin: 12)

Çünkü O, mülkünde yücedir, dilediğini yapar, dilediği hükmü verir. O'nun verdiği hükümler, belirli bir zaman ve asır ile sınırlı değildir. Kıyamete kadar geçerlidir.

"Rabb'inin sözü doğruluk bakımından da adalet bakımından da tamamlanmıştır, tam kemâlinedir.

O'nun sözlerini değiştirebilecek hiç kimse yoktur." (En'âm: 115)

Tatbikini emir buyurduğu bütün hükümler kemâle ermiş, tamamlanmıştır. Hiçbirisinde noksanlık ve eksiklik tasavvur edilemez, hükümünde yanılması düşünülemez. O'nun haber verdiği her Şey gerçeğin tâ kendisidir. O'nun haber verdiği her Şey adaletlidir, onun dışında hiçbir Şey adaletli değildir. O'nun yasakladığı her Şey bâtildir. Hiç kimse O'ndan daha doğru söyleyemez, hiç kimse O'ndan daha âdil hüküm koyamaz. Hükümünde hikmet sahibidir, her Şeyi hikmetle yapar.

O'nun sözlerini değiştirebilecek, temyiz edecek, tashih yapacak hiçbir kimse olamaz.

Söz O'nun sözü, hüküm O'nun hükm, kitap O'nun kitabıdır.

Binaenaleyh bütün insanlar ve cinler birleşerek bir araya gelseler, kasten bir Âyet-i kerime'yi inkâr etseler hepsi kâfir olurlar. Çünkü mahlûkun hükm yoktur, O'nun hükm esastır.

O'nun hükümünü kim bozabilir? O'nun hükmnden kim kurtulabilir?

Allah Katında Din İşlâm'dır:

İşlâm bütün peygamberlerin dinidir. İlk insan ve ilk peygamber Hazret-i Âdem Aleyhisselâm ile başlamış, zamanın akışı içerisinde ve her peygamber gelişinde en mükemmele doğru dâima bir gelişme kaydetmiştir. Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'a gelince de kemâlini buldu ve son Őeklini aldı.

"Bugün sizin dininizi kemâle erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İşlâm'ı beğendim." (Mâide: 3)

"Bu, dimdik ayakta duran bir dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Rûm: 30)

"Kim İşlâm'dan başka bir din ararsa, onunki aslâ kabul edilmeyecektir. Ahirette de zıyan edenlerden olacaktır." (Âl-i imrân: 85)

"Allah katında din İşlâm'dır." (Âl-i imrân: 19)

Bunlar ise Allah katında makbul olmayan, hakiki dinden sapmış, asliyetini kaybetmiş yahudilik ve hıristiyanlık gibi dinleri Allah katındaki din olan İşlâm dini ile bir tutuyorlar.

Halbuki İşlâm dini ile diğer dinler arasındaki fark aydınlık ile karanlık, gören ile kör, işiten ile duyan arasındaki fark gibidir.

"(Mümin ve kâfir) iki zümrenin durumu, kör ve sağır ile gören ve işiten kimseler gibidir. Bunların hâli hiç eşit olur mu? Hâlâ düşünmüyor musunuz?" (Hd: 24)

Allah-u Teâlâ'nın katında makbul olan din yalnız budur. Bu O'nun hükmdür. Din olarak yalnız İşlâm vardır. Gerek Allah-u Teâlâ'yı inkâr eden kâfirler, gerekse müslüman görünen din kurucu kâfirler; bu hükm bozmak, kendi zanlarına, kendi dinlerine göre bu Âyet-i kerime'yi hükümsüz saymak, kurdukları bâtil dini bu Âyet-i kerime'nin yerine koymak isterler. Bunu yaptıkları zaman da bu emr-i ilâhî'yi inkâr etmiş olurlar.

Hüküm budur. İlâhî emirler budur.

**"Ey İman Edenler!
Yahudi ve Hıristiyanları Dost Edinmeyin!"**

Allah-u Teâlâ birçok Âyet-i kerime'sinde müslümanlara yahudi ve hıristiyanları tanıtmış, onların fitne ve fesadına karşı emir ve nehiyeler koymuştur.

"Sen onların dinine uymadıkça ne yahudiler ne de hıristiyanlar senden aslâ hoşnut olmazlar."
(Bakara: 120)

Nitekim Avrupa 50 yıldır Türkiye'yi oyalamaktadır. Avrupa tarihten gelen haçlı kını ile hareket ediyor, intikam almaya çalışıyor. Bunlar ise bunca tavizi veriyorlar. Üstelik bu tavizlerine İslâm'ı alet etmeye çalışıyorlar.

"Eğer onların güçleri yetse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler." (Bakara: 217)

"Birbirine hasım iki zümre." (Hacc: 19)

Cinsi ne olursa olsun küfür, İslâm'a göre tek millettir. Müminlerin dostu ise ancak müminlerdir.

Ehl-i küfür hiçbir zaman müslümanlara olan düşmanlıklarından vazgeçmez. Avrupa'sı olsun, Amerika'sı olsun, Rus'u olsun 150 yıldır Ermeni'yi, Rum'u kullanıyor. Şimdi de Kürtleri kullanmaya çalışıyorlar. Çok dikkat etmeleri lâzım. Hiçbir ehl-i İslâm'ın bu oyuna gelmemesi gerekir. Küffarla işbirliği yapan, küffarın ekmeğine yağ süren kim olursa olsun İslâm'la ilgisi yoktur.

Dikkat ederseniz, daha önce Amerika da Yusuf İslâm'ı memleketine koymadı, İslâm yayılır korkusuyla, İslâm'ın yayılmaması için...

Bunlar ise küfre karşı kapılarını ardına kadar açtılar.

Halbuki daha önce de defaatle hatırlattık. Küfür ve küfür ehli, necistir, murdardır, pistir:

"Ey iman edenler! Müşrikler ancak bir necis (pislik)tir." (Tevbe: 28)

"O, murdarlığı akıllarını kullanmayanlara verir." (Yunus: 100)

"Artık onlardan yüz çevirin. Çünkü onlar murdardır." (Tevbe: 95)

Bu pislik ne ile temizlenir? Bunlara ne denir? □ Acaba bu dostlukları nereden geliyor?

Oysa ilâhi emirlere hep birden bir göz atalım.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Onlar müminleri bırakıp kâfirleri dost edinirler. Onların tarafında bir şeref ve kudret mi arıyorlar? Bilsinler ki şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir." (Nisâ: 139)

"Müminler, müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesinler. Kim bunu yaparsa, Allah ile bir dostluğu kalmaz." (Âl-i imrân: 28)

"Ey inananlar! Müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmeyin. Allah'ın aleyhinize apaçık ferman vermesini mi istersiniz?" (Nisâ: 144)

"Ey iman edenler! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin! Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o onlardandır." (Mâide: 51)

Bunlar ilâhi bir hükümdür, ilâhi bir emir ve fermanıdır. Oysa iman edenler için bir tek Âyet-i kerime kâfidir.

Onlar ise: "*Bunlar bizim dostlarımızdır!*" diyorlar.

"Kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerdir." (Mâide: 44)

Allah-u Teâlâ'nın cenneti hak olduğu gibi cehennemi de haklıdır.

Herkes kendine göre yer ayırır. Kim kiminle dostluk kurarsa onlarla beraberdir.

Mâide sûre-i şerif'inin 51. Âyet-i kerime'sinde bunu görüyoruz.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Kendisine Rabb'inin âyetleri hatırlatılarak öğüt verildikten sonra, onlardan yüz çeviren kimseden daha zâlim kim olabilir?

Muhakkak ki biz suçlulardan öç alacağız!" (Secde: 22)

Bunlara bu kadar Âyet-i kerime izah edildiği hâlde bu ilâhi hükümleri hiç umursamayan, arkaya atıp çiğneyen kimseler hakkındaki kararınızı siz verin!

"Münafıklar cehennemin en alt tabakasındadırlar. Artık onlar için hiçbir yardımcı bulamazsın!" (Nisâ: 145)

İman ile küfrü ayırt eden nokta budur. Münafıklar kâfirlerin en çirkini, en aşağısı olduklarından, yerleri de cehennemin en dibidir.

"Kâfirler kendilerine mühlet verişimizi sakın kendileri için hayırlı sanmasınlar. Biz onlara sırf günahları çoğalsın diye mühlet veriyoruz. Onlar için alçaltıcı bir azap vardır." (Âl-i imrân: 178)

Bu vatan emanettir, kan dökülerek alınmıştır, küffara peşkeş çekilmez, bunun için sonları cehennemdir.

Kötü Âmirlerin Zuhuru, Âhir Zaman Alâmetlerindendir!

**Amirlerin Kötülüğü
Toplumun Bozulmasına,
Vatanda Zararlara Sebep Olur:**

Ulemânın olduğu gibi, ümerânın da dinimizde çok mühim yeri vardır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İnsanlardan iki sınıf vardır ki, sağlam ve salih oluşları, umumun sağlam oluşunu, fesatları ise umumun bozulmasını mucib olur. Onlardan biri ulemâ diğeri ümerâdır." (Câmiu's-sağir)

Ulemâ istikamette olduğu müddetçe cemiyeti istikamete yöneltirler. İstikametten ayrılırlarsa, halkı da dalâlete sürüklerler.

Ümerâ da böyledir. Âmirler iyi olursa bütün memleketin ve müslümanların felâhını ve salâhını temin eder. Huzur, saadet ve bereket husule gelir. Eğer kâfir ise cemiyeti küfre iter ve küfür icraatlarını tatbik etmeye çalışır. Aynı zamanda memlekete büyük hainlik yapar.

Bütün kötülükler kötü âmirlerin kötülüklerinden kaynaklanır, müsebbib onlardır. Her ne kadar iş yapıcı gibi görünseler de, gerçekte yıkıcıdır, çünkü başkasına hizmet etmektedirler.

Kötü âmirler hakkında pek büyük bir tehdit olmak üzere Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmaktadırlar:

"Allah bir halk kitlesinin başına getirip de, öldüğü gün halkını aldatmış olarak ölen hiçbir kul yoktur ki, Allah ona cenneti kesinlikle haram etmesin." (Müslim: 142)

Ve bütün yaratıklar ona lânet etmemiş olsun.

Yaptıkları hıyanetlerin hesabı ahirette kendilerine bir bir sorulacak, bu kadar insanın vebali üzerlerine yüklenecektir.

Diğer bir rivayette ise şöyle buyuruluyor:

"Müslümanların işlerini üzerine aldığı halde, müslümanlar için çalışmayan ve onların iyiliğini istemeyen bir âmir, onlarla birlikte cennete giremez." (Müslim: 142)

Yani bu gibi kimseler cennet-i âlâ'ya giremezler.

Onlara destek verenlerin de onlarla beraber olacakları şüphesizdir.

Abdullah bin Ömer -radiyallahu anhümâ-dan rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Dikkat edin! Hepiniz muhafızsınız ve maiyyetinizde bulunanların hukukundan mesulsünüz. İnsanlara hükmeden âmir maiyyetindekilerin muhafızı durumundadır ve onların hukukundan mesuldür." (Müslim: 1829)

Bu Hadis-i şerif, bir kimsenin idaresi altında bulunanlara karşı adaletli olması gerektiğine delil olduğu gibi, herkesin bir sorumluluk dairesi olduğunu göstermektedir.

Yalnız devlet reisi değil; hane reisi de böyledir, evin hanımı da, memuru ve işçisi de böyledir.

Bu mesuliyetten akli başında olan hiçbir kimse kurtulamaz.

.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Allah kime müslümanların işlerinden bir şeyler tevdi eder, o da onların ihtiyaçlarına, isteklerine, darlıklarına perde olur giderirse; kıyamet gününde Allah da onun ihtiyaç, istek ve darlıklarına perde olur, giderir." (Tirmizi)

Bu Hadis-i şerif, hangi mertebede olursa olsun halkın idaresinde bulunan kimselerin halka yakınlık göstermesi, işlerini kolaylaştırması gerektiğine işaret etmektedir.

Ebu Saîd -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Kıyamet günü insanların Allah'a en sevgili ve mekân olarak en yakın olanı, adaletli âmirdir.

O gün insanların Allah'a en menfur ve O'ndan mekân olarak en uzak olanı da zâlim âmirdir." (Tirmizî: 1329)

Kötü âmir dinine ve vatanına ihanet eder. Hem nefesine hem de halkına zulmeder.

Kötü âmir haindir, devlete en büyük ihaneti eder. Her fırsatta devlet kalesinin taşlarını bir bir yuvarlar, yıkmak için çalışır. Çünkü o kime hizmet ediyorsa onun kuludur. Herkes sevdiği ile beraberdir ve sevdiği ile beraber haşrolunacaktır.

Âyet-i kerime'de:

"Onların kalpleri iman etmedi." buyuruluyor. (Mâide: 41)

Sen ise onları müslüman zannediyorsun.

Bir âmir konuşurken sözüne dikkat et! Doğru mu konuşuyor, yalan mı konuşuyor? Eğer yalancı ise onun hiçbir sözüne ve icraatına itibar edilmez. Çünkü o haindir, hainliğini yürütür.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Hainlerin savunucusu olma!" buyuruyor. (Nisâ: 105)

Bu gibi hainlere taraf olup onları savunanlar, onlardan yana mücadele edenler hakkında nasıl bir sonuç hazırlandığına dair Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"İşte siz öyle kimselersiniz ki, dünya hayatında onlara taraf çıkıp savunuyorsunuz.

Peki kıyamet gününde Allah'ın huzurunda onları kim savunacak? Yahut onlara kim vekil olacak?" (Nisâ: 109)

Onları azap ile yakaladığı zaman ahirette onları kim savunmaya kalkışabilir? Allah-u Teâlâ'nın azabından ve intikamından onları kim koruyabilir?

Kişiler o hainleri savunmakla onları kurtarmış olmadıkları gibi, aksine onların mesuliyetlerine iştirak ederek kendi nefislerine de hainlik etmiş, kendilerini aldatmış ve zulmetmiş oluyorlar.

Bu hainler bu halleri ile kendilerini halkın en iyileri, en faziletlieleri zannederler. Oysa bunlar nefislerine değer verdikleri için, Allah-u Teâlâ'nın yanında gerçekten en düşük insanlardır.

Bunları yapanlar riyâkâr olur, yalancı olur, emanete hıyanet ettiği için de vatanına ihanet etmiş olur. Onun vazifesi cebini doldurmak olur. Bunlar emanete hıyanet edip münafık oldukları için de, ahiretteki yerleri 'esfel-i sâfilin'dir.

Hainler büyük direklere bağlanacak ve bayrak çekilecek. "Bunlar haindir!" denilecek. Hele vatan haini olursa...

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"İnsanlar öyle aldatıcı yıllar görecek ki, o yıllarda yalancılar tasdik, doğru söyleyenler tekzip edilecektir. Kezâ o yıllarda haine itimat edilecek, emin kimseye de hainsin denilecek." (İbn-i Mâce)

Bu gibi kimseler Hazret-i Allah'ı ve Resulullah'ı bırakmışlardır, küfre yönelmişlerdir, kâfire hizmet ederler. İslâm gibi görünerek İslâm'ın gayrısına hizmet ettikleri için onlardan olmuşlardır.

Allah-u Teâlâ bu gibiler hakkında Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Resul'üm! De ki: Size amelce en çok ziyana uğrayanları bildireyim mi? Dünya hayatında çalışmaları boşa gitmiştir. Oysa onlar iyi yaptıklarını sanıyorlardı." (Kehf: 103-104)

Onlar ise İslâm dinini bırakmışlar, onlara hizmet ediyorlar. Diğer taraftan da müslüman gibi görünmeye çalışıyorlar.

Halbuki Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, onunki katiyyen kabul edilmeyecek ve o ahirette kaybedenlerden olacaktır." (Âl-i imrân: 85)

Allah-u Teâlâ'nın halkettiği bütün mahlûkat bu hainlere lânet eder. Niçin? Çünkü müslüman gibi görünüyor, fakat din-i İslâm'a ihanet ediyor. Bir taraftan dini, diğer taraftan devleti yıkmaya çalışıyor. Fakat onlar bunu bilmezler, gayeleri peşinde koşarlar.

Oysa Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde:

"Hakkı bâtil ile karıştırmayın, bilerek hakkı gizlemeyin." buyuruyor. (Bakara: 42)

Onlar makam ve mevkileri için bu emr-i ilâhî'yi dinlemezler.

Makam, nam, menfaat için devleti yıkıp, hizmet ettikleri kâfirin arzularını yerine getirmek için vazifelidirler. Bunun için çalışırlar.

Ve fakat müminleri bırakıp kâfirlere hizmet ettiklerinden ötürü azapları kâfirinkinden çok daha şiddetlidir. Çünkü bunlar münafıklardır.

Nitekim bir Âyet-i kerime'sinde Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Zulmedenler nasıl bir yıkılışa yıkılacaklarını, hangi deliğe tıklacaklarını yakında görecekler." (Şuarâ: 227)

Bunlar hakikati bilmediler. İslâm'ı bırakıp küfre hizmet ettiler. İslâm'mış gibi göründüler. Bunun için de çok büyük bir azab-ı ilâhiye düçar oldular.

Üstelik müslümanları da engellemek isterler. Her fırsatta dini ve vatani yıkmak için iyi şeylere mâni olmak isterler, kötülüğün yayılmasını arzu ederler.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde onlara hitaben buyurur ki:

"Ve her yolun başına oturup da tehdit ederek inananları yolundan alıkoymaya ve o Allah yolunu eğiltmeye çalışmayın." (A'râf: 86)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz birçok Hadis-i şerif'lerinde âhîrzaman âlimlerinden haber verdiği gibi, kötü âmirlerden de haber vermiştir.

Kâ'b bin Ucre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Ey Kâ'b bin Ucre! Seni, benden sonra gelecek ümerâya karşı Allah'a sığındırırım. Kim onların kapılarına gider ve onları yalanlarında tasdik eder, zulümlerinde onlara yardımcı olursa, o benden değildir, ben de ondan değilim.

Ahiret'te Kevser havz'ının başında yanıma da gelemez.

Kim onların kapısına gitmeyip, yalanlarında onları tasdik etmez, zulümlerinde yardımcı olmazsa, o bendendir, ben de ondanım. O kimse Havz'ın başında yanıma gelecektir.

Ey Kâ'b bin Ucre! Namaz burhandır. Oruç sağlam bir kalkandır. Sadaka hataları söndürür, tıpkı suyun ateşi söndürdüğü gibi.

Ey Kâ'b bin Ucre! Haramla biten bir ete mutlaka ateş gerekir." (Tirmizî: 614)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Kâ'b bin Ucre -radiyallahu anh-i muhatap ederek müslümanlara yalancı, hain, zâlim ve sefih âmirilere karşı nasıl davranılacağını ders vermektedir.

Namaz, oruç, zekât gibi farzları eda ederek, şerli ümerânın yalanlarına kapılmamalı, istikametten ayrılmamalıdır.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz diğer bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Size emirlerinizin en hayırlıları kimlerdir, en şerlileri kimlerdir haber vereyim mi?

Onların en hayırlıları sizlerin sevgisine mazhar olanlar, sizleri sevenlerdir.

Siz onların lehlerinde hayırla duâ edersiniz, onlar da size hayır duâ ederler.

Ümeranızın şerlileri de sizin buğzettiklerinizdir, onlar da size buğzederler. Siz onlara lânet edersiniz, onlar da size lânet ederler." (Tirmizî)

Bir idareci kimin kuluysa ona hizmet eder.

.

Müminleri bırakıp kâfirlerle dostluk yapmak münafıklığın açık bir delili olduğu gibi, münafıkların en bariz huy ve hususiyetidir.

Kötü âmirler:

"Ey inananlar! Müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmeyin. Allah'ın aleyhinize apaçık ferman vermesini mi istersiniz?" (Nisâ: 144)

Âyet-i kerime'sini inkâr ettiler, kâfirlerle dostluk kurdular, müminleri de kâfirlere celbetmeye çalıştılar.

Cinsi ne olursa olsun küfür, İslâm'a göre tek bir millettir. Müminlerin dostu ise ancak müminlerdir.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmaktadır:

"Sizin dostunuz ancak Allah'tır, O'nun Peygamber'idir. Bir de, Allah'ın emirlerine boyun eğerek namazlarını kılan, zekâtlarını veren müminlerdir." (Mâide: 55)

"Kim Allah'ı, O'nun Peygamber'ini ve müminleri dost edinirse, bilsin ki galip gelecek olanlar Allah'tan yana olanlardır." (Mâide: 56)

•

Âyet-i kerime'sinde onların düşmanının kendi düşmanı, kendi düşmanının da onların düşmanı olduğunu beyan buyuruyor:

"Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin!" (Mümtehine: 1)

Onları dost edinmek şöyle dursun, onlardan gayet uzak durmak lâzımdır. Allah-u Teâlâ'nın lütfettiği İslâm nimeti unutulmamalıdır.

Eğer onlar gerçekten iman etmiş olsalardı, kâfirleri dost edinmezler; Allah-u Teâlâ'ya, Peygamber'ine ve Kur'an-ı kerim'e düşmanlık gibi ağır bir suçu işlemeye cüret etmezlerdi.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Eğer onlar Allah'a, Peygamber'e ve ona indirilen Kur'an'a inanmış olsalardı, onları dost edinmezlerdi. Fakat onların çoğu yoldan çıkmışlardır." (Mâide: 81)

Onlar küfür ve nifaklarını devam ettiren kimselerdir.

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Ey inananlar! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o onlardandır." (Mâide: 51)

Bu ilâhi hüküm kesindir. Bu böyledir, bunu böyle bilin ve onları öylece tanıyın.

Bunun içindir ki zahirde gösterdikleri sevgi ve ünsiyete katiyyen itibar edilmemesi gerekir, zira sahtedir. İçleri dışlarına uygun değildir.

•

Âmirlerin iyi ve kötü olmaları o kadar mühimdir ki, doğrudan doğruya halkın huzurunu ve huzursuzluğunu ilgilendirmektedir.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"O yanından ayrıldığında (iş başına geçip idareci olduğunda) yeryüzünde fesat (anarşi ve terör) çıkarır. Ekini (ekonomiyi) ve nesli helâk eder.

Allah fesadı sevmez." (Bakara: 205)

•

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Eğer ümerânız sizin hayırlı olanlarınızdan iseler, zenginleriniz sehavetli cömert kimselerse, işlerinizi aranızda istişare ile hallediyorsanız, bu durumda yerin üstü altından hayırlıdır.

Yok eğer ümerânız şerhilerinizden, zenginleriniz cimri ve işleriniz kadınların elinde ise, yerin altı üstünden (yani ölmek yaşamaktan) daha hayırlıdır." (Tirmizî: 2267)

Görülüyor ki âmirlerin hayırlı veya şerli olmalarının yanında zenginlerin cömert veya cimri olmaları da toplumun huzuru ile yakından ilgilidir.

•

Mervan bin Hakem'in Medine valiliği yaptığı yıllar idi. Bir gün yüzünü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Kabr-i şerif'lerinin taşına koymuş bir kişiyi gördü. Yakasından tutarak *"Ne yaptığını sanıyorsun?"* dedi. O kişi başını çevirince bir de ne görsün, meğer o zât Ebu Eyyûb Ensârî -radiyallahu anh- Hazretleri imiş.

Şöyle cevap verdi:

"Evet, ne yaptığımı biliyorum. Ben taşta değil, Resulullah Aleyhisselâm'a (şikâyete) geldim. Çünkü onu şöyle buyururken duymuştum:

"Din (işlerin)i ehil olanlar üzerlerine aldığı zaman din için kaygılanmayın. Fakat ehil olmayanlar din (işlerin)i tedvire başladıklarında, ne kadar endişelensen, ağlasan yeridir." (Ahmed bin Hanbel. c. 5, sh. 422)

Hadis-i şerif, ehliyesiz âmirlerin topluma vereceği büyük zararları gözler önüne sermektedir. Hususiyetle din-dünya ayrılığı kabul etmeyen, her hadisenin dini bir hükmünü ortaya koyan bir dinin mensuplarının idaresini üzerlerine alan âmirlerin durumu çok daha önemlidir.

Ebu Eyyûb Ensârî -radiyallahu anh- Hazretleri, Resulullah Aleyhisselâm'ın kabr-i şerif'lerine yüz sürerek vali Mervan'a en canlı bir şekilde ikazını yapmış, Hadis-i şerif'te haber verilen günlere geldiğini duyurmaya çalışmıştır.

**Allah'tan Korkmayan Bir Amir,
Adaleti de Uygulayamaz:**

Adalet, Allah-u Teâlâ'nın hıfz-i himayesine girmek için en yakın vasıta. Allah'tan korkmayan bir âmir, adaleti de uygulayamaz. Allah-u Teâlâ'nın hakkının tanınmadığı yerde kul hakkından söz edilemez.

İslâm idare hukukunun en mühim ve en esaslı hükümlerinden birisi de; müslümanların, başlarına ehliyetli, iktidarlı bir âmir seçmesi ve bu suretle bir devlet idaresi kurmasıdır.

Allah-u Teâlâ müslümanlara hitap ederek Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Allah size emanetleri (millet işlerini) ehil (yani iktidarlı ve emniyetli) olanlara vermenizi emreder." (Nisâ: 58)

Bu mühim vazifenin ehemmiyetini tebarüz ettirmek için Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"İşler ehil olmayanlara verildiği zaman kıyameti bekle!" (Buhârî)

Millet yapısında en büyük emanet, âmirleri seçerken işi ehline vermektir. Devlet başkanından mahalle muhtarına varıncaya kadar bu böyledir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz rastgele kişileri iş başına getirmemiş, takvâ ile birlikte liyâkat ve ehliyet aramıştır.

Ebu Zerr-i Gıfârî -radiyallahu anh- *"Yâ Resulellah! Beni bir göreve tayin etmez misin?"* diye sorduğunda, mübarek ellerini omuzuna koyarak şöyle buyurmuştur:

"Ya Eba Zerr! Sen zayıfsın, vazife ise emanettir ve kıyamet gününde rüsvaylıktır. Ancak bu emaneti hakkıyla yürütenler müstesnadır." (Müslim)

Ebu Musa -radiyallahu anh- anlatıyor:

"Yanımda amcamın evlatlarından iki kişi daha olduğu halde, Resulullah Aleyhisselâm'ın huzuruna girdim.

Yanımdakilerden biri *'Yâ Resulellah! Allah'ın sana tevdi ettiği işlerden bazıları üzerine bizi emir tayin et!'* dedi. Diğeri de aynı istekte bulundu.

Resulullah Aleyhisselâm onlara şu cevabı verdi:

"Allah'a yemin olsun ki, biz bu işe onu tâlep eden veya ona hırs gösteren bir kimseyi tayin etmeyiz."" (Müslim: 1733)

Memurluktan kaçınmak hususunda bu Hadis-i şerif bir delildir. Fakat memuriyete ehil ve âdâleti gözeten kimseler için hiç şüphesiz ki büyük bir fazilet vardır.

Ehliyet ve salâhiyeti olmayan, yapacağı işe hakkıyla vakıf olamayan bir kimse, bir işi üzerine alıp da lâyıkiyle yapamazsa, emanete hıyanetlik yapmış olur.

•

Diğer taraftan devlet idaresi kendilerine birer emanet olarak verilen âmirlere de halk üzerinde adaletle muamele etmeleri emrolunmuştur.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde emir sahiplerine hitap ederek şöyle buyurmuştur:

"Allah size insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder." (Nisâ: 58)

Bu hitab-ı ilâhi hüküm verme mevki ve makamında bulunan âmirlerin adaleti gözetmeleri hususunda farziyet ifade eden kesin bir emirdir. Her müslümanın adaletli olması lâzım gelmekle beraber, bu gibi kimseler için en mühim şey adaletli olmaktır.

Çünkü devlet adaletle idare edilir, devlet idaresi adaletle korunur. Adaletin olmadığı yerde zulüm hakim olur, zulüm ise zevali dâvet eder.

Adaleti ayakta tutmanın iki büyük mükâfatı vardır. Dünyada huzur ve emniyeti sağlar, ahirette ise, adaletten ayrılmayanlara, adalet ve hakkaniyetle iş görenlere büyük mükâfatlar verileceği vâdolanmıştır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyururlar:

"Hükümünde ailesine karşı ve idaresi altında olanlar hakkında adaletli davrananlar, Allah katında nurdan minberler üzerinde bulunacaklardır." (Müslim)

**Nice Amirler Geldi,
Bu Sahnede İmtihanlarını Verip Gittiler:**

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- vâlidemiz buyurmuştur ki:

"Ben Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-i şöyle duâ ederken işittim;

"Ey Allah'ım! Her kim benim ümmetimin idaresinden bir vazifeye tayin olunur da, onlara zorluk gösterirse, sen de ona zorluk göster.

Her kim benim ümmetimin idaresinden bir vazifeye tayin olunur da, onlara karşı yumuşaklıkla muamele ederse, sen de onlara (dünya ve ahirette) yumuşaklık göster."" (Müslim: 1828)

Allah-u Teâlâ insanları yarattı ve imtihan sahnesi olan dünyaya denemek için gönderdi.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"O hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır.

O Âziz'dir, çok bağışlayıcıdır." (Mülk: 2)

Nice iyi âmirler geldi, bunun yanında nice vatanına ihanet edenler de geldi. Bu sahnede imtihanlarını verip gittiler.

Kimisi Kelimâtullah'ın yükselmesi için canını ve malını seve seve Allah uğrunda feda etti, şehâdet şerbetini içti, ebedî saâdete erdi.

.

Öyleleri vardı ki Hazret-i Allah'a gönülden bağlıydı. Allah uğrunda canını ve malını feda edeceğine dair söz vermişti.

Kalben bu sözleri verenlere ait Allah-u Teâlâ'nın şöyle bir ferman-ı ilâhisi var:

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadâkat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını fedâ etti, kimi de bu şerefi beklemektedir.

Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

İşte bunlar niyet-i halisa ile hareket ettiler ve bu sonsuz şerefe erdiler.

Mülk Hazret-i Allah'ındır, dilediğine verir, dilediğinden alır.

Âyet-i kerime'sinde:

"Allah mülkünü dilediğine verir." buyuruyor. (Bakara: 247)

Mülkün sahibi O, asıl mülk O'nundur, Hükümrânlık yapanlar, asaleten değil, ondan vekâleten yaparlar.

Samanoğulları hükümdarlarından olan Nasr bin Ahmed, Nişâbur'u fethettikten sonra meclisinin toplanmasını emretmiş, Kur'an-ı kerim okunarak toplantının açılmasını söylemişti.

Sülehadan bir zât Mümin Sûre-i şerif'inden okumaya başladı.

"Bugün mülk kimindir? Tek ve Kahhar olan Allah'ındır!" (Mümin: 16)

Âyet-i kerime'sine gelince Nasr birden titremeye başladı. Hemen tahtından indi, tacını başından çıkarıp "*Allah'ım! Hükümrânlık bana değil sana âittir!*" diyerek secdeye kapandı.

O Mâlik-ül mülk'tür. Kulların elindeki de O'nun mülküdür, hatta kulun bizzat kendisi de O'nun mülküdür. Mülkünün hem sahibi hem hükümdardır.

İstediği olur, istemediği olmaz. Her dilediğini dilediği gibi yapar. Dilerse mülk verir hükümdar yapar, dilerse indirir atar. Dilediğini izzet sahibi yapar, dilediğini zillet sahibi yapar.

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle duâ etmemizi emir buyurmaktadır:

"De ki:

Ey Mülkün sahibi Allah!

Sen mülkü kime dilerse ona verirsin, kimden dilerse ondan alırsın. Kime dilerse ona izzet verirsin, yükseltirsin. Kime dilerse ona zillet verirsin, alçaltırsın.

Hayır senin elindedir. Sen her şeye kadırsın." (Âl-i imrân: 26)

Buradan anlaşılıyor ki, bazen mümine verir, bazen kâfire verir. Bunun hikmetini ancak O bilir. Zira dünyayı bir imtihan yeri, ahireti ise hesap günü olarak yaratmıştır. Mahkeme-i kübrâ oradadır. İyiler için cennetler, kötüler için cehennem hazırlanmıştır.

Galip O'dur, O hükmünde hikmet sahibidir.

•

Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Eğer bir amir müslümanların işini üzerine alır, sonra onlar için çalışıp samimiyet göstermezse onlarla birlikte cennete giremez." (Müslim)

Samimi bir müslüman Allah-u Teâlâ'nın ve Resulullah Aleyhisselam'ın emirlerine itaat eder. İslam dininin muzaffer olması için gayret eder, canını ve malını o uğurda feda etmekten çekinmez. Her işi ve icraatı Hazret-i Kur'an'a ve Sünnet-i seniyye'ye uygundur. Bu gibi kimselerin müslüman olduklarına şehâdet edilir.

Gerçekten iman sahibi olan bu iyi amirler Hazret-i Allah'a sığınmış, Hazret-i Allah'a yönelmiş, Hazret-i Allah'a dayanmış, Hazret-i Allah'a güvenerek iş ve harekette bulunmuşlardır.

Bunlar Hakk'a öyle bağlıydı ki, Hakk'a öyle teslim olmuşlardı ki, faziletleri, şecaat ve adaletleri ile numune oldular. Zira:

"Bizim uğrumuzda bizim için mücadele edenlere elbette yollarımızı gösteririz. Şüphesiz ki Allah ihsan erbabı ile beraberdir." (Ankebut: 69)

Âyet-i kerime'sine iman etmişlerdi. Azim nispetinde Allah-u Teâlâ onların yollarını açıyordu. Bütün engelleri kaldırıyordu. Hidayetlerini de artırıyordu. İmanlarını kemalleştiriyordu.

Ve Hazret-i Allah'a dayanıp güvendikçe bu sayede onların önüne çıkan her düşmana galip getirirdi. Karşılarında hiç kimse duramıyordu.

Bunun için Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İslâmiyet daima âli ve galiptir, mağlup olmaz." (Münâvî)

Bu galibiyet Hazret-i Allah'a dayandıklarından, Hazret-i Allah'a sığındıklarından ötürü gelir. Zira Hazret-i Allah onları lütfuyla destekler. Hazret-i Allah'ın desteklediği bir kimse de hiçbir zaman mağlup olmaz.

Fakat âhir zaman âmirleri;

"Ey inananlar! Müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmeyin. Allah'ın aleyhinize apaçık ferman vermesini mi istersiniz." (Nisâ: 144)

Âyet-i kerime'sini arkalarına attılar, onlarla dostluk kurdular, onların arzu ve istekleri doğrultusunda hareket ettiler, dünyayı ahirete tercih ettiler, makam ve mevkiye, paraya ve kadına daldılar, dünyaya taptılar. Böylece de gerek küffarın ifsadına, gerekse nefislerinin arzularına uydular ve bu necip milletin bozulmasına sebep oldular. Halkı yoldan saptırdılar, vatana büyük darbe vurdular.

Hainler Dini Tahrif Etmeye Vatanı Çökertmeye Çalışır:

Hainlerin sermayesi yalandır. Hem yalan konuşurlar, hem de halkı aptal yerine koyarlar. Kendi etrafları da onları tasdik ederler. Çünkü onlar da kendileri gibi haindir.

Hainlerin tahripleri büyüktür. Din, iman tanımazlar. Yalnız maddi çıkarlarını düşünürler. Hem dini zayıflatmak hem de vatanı çöktürmek için çalışırlar. Zira onlar kâfire hizmet ederler, onların uşaklarıdır. Aptal olanlar da onları müslüman zannederler ve peşlerinden koşarlar.

Bu gibi kimseler hain olduklarının bilinmediğini sanırlar. Oysa Allah-u Teâlâ henüz cenin halindeyken mukadderatı yazmıştır. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bindörtü yüz sene önce bunları görmüş ve bize tanıtıyor.

Din ve dünya işini bozmak için çalışırlar. Yenilik, dostluk bahanesiyle dini tahrif etmek, küfrü yerleştirmek için açık olarak çalışırlar.

Balık otu yutan ve bunlara 'müslümandır' diyenler de seyre dalarlar, bu hainleri alkışlarlar. Zira haram lokma onları bu hâle koymuştur.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Siz ne halde iseniz, başınıza o halde idareciler getirilir." (Deylemî)

O millet bu duruma müstehak olmuştur. Daha evvel arzettiğimiz gibi; zengini sarhoş, kadını çılgın, fakiri şaşkın... Hepsi de balık otu yutmuş balıklara benziyorlar. Bir balık karnımı doyuruyorum zannıyla balık otu yutar, fakat bu onun hayatına malolur. Bunların bu durumları ise ebedî hayatlarına malolur.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Müminler, müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmesinler. Kim bunu yaparsa, Allah ile bir dostluğu kalmaz." buyuruyor. (Âl-i imrân: 28)

Allah-u Teâlâ ile hiçbir ilgileri kalmadığı gibi, Allah-u Teâlâ'nın dininde onların hiçbir yeri yoktur. Aradaki bütün bağlar tamamen kesilmiştir. Çünkü balık otu yuttular, mümin mi kâfir mi olup olmadıklarına bakmadılar.

Hainleri Savunmak Hıyanettir:

Nice münafıklar sûret-i haktan görünüyorlar, haince maksatlarına nâil olmak için her türlü hilelere başvuruyorlar. Hakikat ile dalâleti ayıramayan gafiller ise onlara aldaniyorlar. Bu noktada ne büyük kayıplara uğradıklarının farkında bile değiller.

Bir Âyet-i kerime'de:

"O halde sakın kâfirlere arka çıkma!" buyuruluyor. (Kasas: 86)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Allah'a isyan eden kimseye itaat yoktur." (İbn-i Mâce: 2865)

Allah-u Teâlâ haksızların haksızlığını, hainlerin hainliklerini bildiği halde zulüm ve hainliğe yardım edenlere, Hakk'ın hükümlerini esas almayı kendi arzusuna tâbi olanlara karşı bir tehdit mahiyetinde olmak üzere Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Kendilerine hainlik edenleri savunma. Çünkü Allah hain günahkârları sevmez." (Nisâ: 107)

Sevmemekle kalmaz buğzeder, onu ikaba ve azaba uğratır.

•

Onlar zâhirde başkalarına hainlik ediyorlarsa da, gerçekte kendi nefislerine hıyanet etmektedirler. Bu hıyanetleri sebebiyle cezaların en şiddetlisine sebep olan bir günaha kendilerini mahkûm ettiler.

Haine taraftar olmak ve onları savunmak da bir hıyanettir. Allah-u Teâlâ hain günahkârları sevmediğine göre, bir müslüman nasıl olur da onları savunmaya kalkışır?

"Onlardan hiçbir günahkâra veya hiçbir nanköre itaat etme!" (İnsan: 4)

"Bunlar (hainliklerini) insanlardan gizler de Allah'tan gizlemezler. Oysa O, râzı olmayacağı sözü geceleyin uydurup düzdükleri zaman onlarla beraberdi." (Nisâ: 108)

Bu gibi kimseler zihinlerinde veya aralarında hainlikler düşünürler. Allah-u Teâlâ'nın hoşlanmayacağı bir takım kararlar alırlar. Bunları yaparken de Allah'tan korkmazlar, insanlardan son derece çekinirler ve onları aldatmaya çalışırlar.

•

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Kalbini zikrimizden gâfil kıldığımız, heva ve hevesine uymuş, haddi aşmış kimselere boyun eğme!" (Kehf: 28)

Onlar din ve diyaneti, ibadet ve taatı bırakıp bâtıla saplandılar. Eğer gerçekten iman etseler ve Allah-u Teâlâ'yı anmış olsalardı, gururlarını indirirler, büyüklenmekten vazgeçerler, küffarın küfrünü hoş görmezlerdi.

**Nereye Gidiyoruz?
Bizi Neler Bekliyor?**

Öyle bir devirdeyiz ki, dünya kurulumundan beri fitne ve fesadın ayyuka çıktığı böyle bir devir gelmiş değil.

Günahların açık olarak işlendiği ve isyana dönüştüğü, dünya kurulumundan beri bir eşinin gelmediği, böyle bir bunalım geçirilmediği, her türlü fitnenin ortaya çıktığı, her türlü kötülüğün anasının mevcut olduğu yirmi birinci asrın seyiyat zamanında yaşıyoruz.

İlâhî emirler arkaya atılıyor ve hükümsüz sayılıyor.

Bu isyanımız bize çok pahalıya mâlolacak. Allah'ım kurtarsın!

Allah-u Teâlâ'nın nuru, âlemlerin gurur ve süruru Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'a Rabb'ül-âlemîn bu günleri öyle göstermiş ki; kıyamete kadar olacak ve kıyametten sonra olacak işleri de haber vermiştir.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Devlet malı belirli çevrelerin menfaati yapıldığı,

Emanet kelepir ve zekât angarya sayıldığı,

İlim dinden başka gaye için tahsil edildiği,

Kişi karısına itaat edip annesine âsi olduğu,

Dostunu kendisine yaklaştırıp babasını uzaklaştırdığı,

Mescidlerde gürültüler başgösterdiği,

Fâsık kimsenin kabilenin başına geçtiği,

Aşağılık adamın milletin lideri olduğu,

Şerrinden korkulduğu için kişiye ikramda bulunulduğu,

Şarkıcı kadınlar ve çalgı âletleri türediği,

Şaraplar içildiği ve bu ümmetin sonunda gelenler evvel gelenleri lânetlediği zaman;

İşte o zaman kızıl bir rüzgâr, zelzele, yere batma, şekil değiştirme, taşlanma ve ipi kopan bir kolyenin tanelerinin birbiri ardı sıra gitmesi gibi birbirini takip eden alâmetler beklesinler." (Tirmizî: 2308)

İşte icraatımız, işte Hadis-i şerif!

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu ve buna benzer birçok Hadis-i şerif'lerinde Asr-ı saâdet'ten kıyametin kopmasına kadar geçecek zaman içerisinde zuhur edecek olan birçok fitneleri gerek kapalı olarak, gerekse açık olarak haber vermiş; fitnelerin her tarafı gecenin karanlıkları gibi saracağını, her fitnenin bir öncekini aratacağını bildirmiş, ümmet-i muhteremesini gelecek fitnelere karşı uyarmıştır.

Çünkü o hem geçmiş, hem geleceği Allah-u Teâlâ'nın izniyle ve göstermesiyle bilen, bütün gelecekları bildirendir. Kıyamete kadar olacakları, kıyametten sonra olacakları, mahşerdeki durumu, cennet ve cehennem durumu ve daha birçok hususun hepsini bildirmiştir. Bu bilgi ona Allah-u Teâlâ'dan gelir.

"Gaybı bilen ancak O'dur. Gaybına kimseyi muttali kılmaz.

Ancak beğenip seçtiği elçi bunun dışındadır. Çünkü O, bunun önünden ve arkasından gözetleyiciler koyar." (Cin: 26-27)

•

Diğer bir Hadis-i şerif'lerinde ise Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Kıyamet yaklaştığı zaman taylesan giymek çoğalır. Ticaret artar, mal çoğalır, servet sahibi yüceltilir, fuhuş (her türlü kötülük) çoğalır.

Çocuklar yönetici olur. Kadınlar çoğalır. Hükümdar zâlim olur. Ölçü ve tartıda hile yapılır.

O zaman bir adamın köpek yavrusu beslemesi, kendisi için bir evlât büyütmesinden daha hayırlı olacaktır.

Büyüğe karşı saygı, küçüğe merhamet gösterilmeyecektir.

Zina mahsulü çocuklar çoğalır; öyle ki yolun ortasında adam kadının üzerine abanır (zina eder).

O vakitte bulunanların en iyisi: 'Keşke yoldan ayrılıysaydınız!' derler.

Kurt (gibi) kalpler üzerine koyun postları giyerler.

O vakitte bulunanların en iyisi dalkavuk kimse olacaktır." (Hâkim, Müstedrek; 3/343 - Kenzü'l-Ummâl: 38501)

Bu Hadis-i şerif'ten işin artık iyice çıktığı anlaşılıyor.

Fakir der ki: "Öyle bir zamandayız ki doğana sevinmeyin, ölene üzülmeyin." İşte o gün bugün.

•

Allah-u Teâlâ Hûd sure-i şerif'inin 82. ve 83. Âyet-i kerime'lerinde Lut kavminin helâk olma durumunu haber verirken nihayetinde şöyle buyuruyor:

"Bu felâket taşları zalimlerden uzak değildir." (Hûd: 83)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Cebrâil Aleyhisselâm'a: "Zalimlerden murad kimdir?" diye sorduğu zaman: "*Senin ümmetinin zalimleri de dahildir.*" buyurdu.

Allah-u Teâlâ felâket taşlarının eninde sonunda bütün zalimlere erişeceğini haber vermektedir.

Zina, fuhuş ve benzeri gayr-i meşru hayasızlıkların yaygınlaştığı bir memleketin ve halkının başına herhangi bir felaket ve musibetin geleceği mukadderdir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyururlar:

"Bir memlekette zina ve faiz yaygınlaşırsa, o memleket halkı Allah'ın azabını mutlaka helâl kılmış, hak etmiştir." (Taberâni)

Bu halk bu duruma müstehak olmuştur.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur ki:

"Bir millet kendi durumlarını değiştirmedikçe Allah onların durumlarını değiştirmez. Allah bir millet için kötülük dilediği zaman, artık onu geri çevirecek bir kuvvet yoktur. Onlar için Allah'tan başka bir veli (yardımcı) da yoktur." (Ra'd: 11)

•

Abdullah bin Ömer -radiyallahu anhümâ-dan rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"şu beş şey sizin aranızda vuku bulsa nasıl olursunuz? Onların aranızda vuku bulmasından veya onlara ulaşmanızdan Allah'a sığınırım.

Bir toplulukta kötülükler ortaya çıktığı, fuhuş açıktan yapıldığı zaman, orada tâun ve geçmiş nesillerde görülmeyen hastalıklar ortaya çıkar.

Bir topluluk zekât vermeye mâni olduğunda, gökyüzünden gelen yağmur onlardan kesilir. Hayvanlar olmasaydı hiç yağmur yüzü görmezlerdi.

Bir topluluk ölçü ve tartıyı eksik tuttuklarında, kıtlık, geçim sıkıntısı ve zâlim idareci ile cezalandırılırlar.

Âmirleri Allah'ın indirdiğinden başka şeylerle hükmettiklerinde Allah, onların üzerlerine düşmanları musallat kılar ve ellerinde bulunan şeylerin bir kısmını tüketir.

Allah'ın kitabını ve Resulullah'ın sünnetlerini bir kenara bıraktıklarında, Allah onları birbirine düşürür." (İbn-i Mâce: 4019)

Resulullah Aleyhisselâm 1400 yıl evvel bugünü anlatıyor. Bu kötülüklerin hepsi bugün mevcuttur. Ve bu afetlerin hepsi de başımızdadır. Eskiden görülmeyen hastalıklar, kuraklık, geçim sıkıntısı, düşmanın musallat olması, fitne ve terör hepsi bugün yaşanan afetlerdir. Allah akibetimizi hayırlı etsin, vatanımızı muhafaza eylesin.

Hülasâ-i Kelâm:

Kötü âmirler, imanı bırakıp bâtıla saplandılar. Gerçekten iman etselerdi Allah-u Teâlâ'dan korkarlardı. O'nun hükmüne karşı gururlanıp büyüklenmezler, hükm-ü ilâhî'ye teslim olurlardı. Amma hevâ ve heveslerine uydular, küffar ile dostluk ve rabita kurdular, Allah-u Teâlâ ile irtibatlarını kaybettiler.

"Kalbini zikrimizden gafil kıldığımız, hevâ ve hevesine uymuş, haddi aşmış kimselere boyun eğme!" (Kehf: 28)

Hakk'tan uzaklaşan, nefsinin arzularını ilâh edinen bir kimse bunun neticesi olarak da ilâhi hudutları aşar, her hususta aşırılığa kaçar. Bu sebeptendir ki ona itaat eden kimse de onun gibi olur, onun arkasında bozgunculuğa devam eder.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise:

"Kâfirlere ve münafıklara itaat etme!" buyuruluyor. (Ahzab: 48)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de Hadis-i şerif'lerinde buyurlar ki:

"Yaratan'a isyan yolunda yaratığa itaat edilmez." (Ahmet bin Hanbel)

Bu kati bir emr-i peygamberidir.

Ebu Said-i Hudri -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Onlardan (başınızdakilerden) kim size Allah'a isyan etmeyi emrederse sakın o kimseye itaat etmeyiniz." (İbn-i Mâce: 2863)

Bu gibi kimselerin peşlerine takılmanın dünyadaki zararı ahirettekinden öncedir. Ümit ettikleri dünyevî menfaatler ya hiç ele geçmez, veya geçse de serüzzeval olur, mesuliyeti üzerinde kalır.

Ahiretteki zarar ise hiç şüphesizdir ve muhakkaktır.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

ABESE SÛRE-İ ŞERİF'İNİN TEFSİRİ-1

Abdullah bin Ümmü Mektum -r. anh- Kıssası

Sûre-i Şerif'in Takdimi:

Mekke-i mükerreme'de Necm sûre-i şerif'inden sonra nâzil olmuştur. Kırk iki Âyet-i kerime, yüz otuz kelime ve beş yüz otuz üç harften müteşekkildir.

Adını Sûre-i şerif'in ilk kelimesinden almıştır. "**Sefere**" ve "**Sâhha**" diye de anılır.

Nüzul Sebebi:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir defasında Kureyş'in ileri gelenlerinden Ebu Cehil, Utbe bin Rebîa, Ümeyye bin Halef... gibi kimselere büyük bir gayretle İslâm'ı anlatıyor ve onları dâvet ediyordu. Çünkü onların imana gelmeleri arzusunda idi, gönlü hep bununla doluydu. Bunlardan bir kimsenin imana gelmesi, çoğu kimselerin müslüman olması demektir.

Bu sırada gözleri görmeyen Abdullah bin Ümmü Mektum -radiyallahu anh- geldi. O andaki durumu görmediği ve bilmediği için: "**Yâ Resulellah! Allah'ın sana öğrettiklerinden bana da öğret!**" dedi, onun başkalarıyla meşgul olduğunu farkedemediği için, bunu birkaç defa tekrarladı.

Resulullah Aleyhisselâm sözünün kesilmesini, onları bırakıp da onunla meşgul olmayı hoş karşılamıyordu. Aynı sözü tekrarlayıp durması üzerine sözünün kesilmesinden hoşlanmadı, bu

hoşnutsuzluğundan dolayı mübarek yüzünü buruşturup öbür yana çevirdi, onunla ilgilenmeyerek konuşmasına devam etti. Yoksa bu, onu hor gördüğünden dolayı değildi, başka bir zamanda soru sorabilirdi. Abdullah -radiyallahu anh- de bir hata yaptığından korkarak hüznü bir şekilde geri döndü.

Resulullah Aleyhisselâm konuşmasını bitirip kalkacağı sırada vahiy geldi ve Abese sûre-i şerifinin ilgili Âyet-i kerime'leri nâzil oldu.

Resulullah Aleyhisselâm Kureyşlileri İslâm'a ısındırmak, dine celbetmek istiyordu. O anda âmâ ile ilgi kuramadı, fakat niyeti hâlis idi. Allah-u Teâlâ Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin bu halini hoş görmedi. Onu bizzat kendisi terbiye ettiği için onu doğrulttu.

Rivayete göre, Resulullah Aleyhisselâm ömründe hiçbir zaman Abese sûre-i şerifinin indiği esnadaki üzüntüsü kadar üzülmemiştir.

Hazret-i Hatice -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'in dayısının oğlu ve ilk muhacirlerden olan Abdullah bin Ümmü Mektum -radiyallahu anh- ne zaman yanına gelse, Resulullah Aleyhisselâm: **"Ey Rabb'im ben kendisi hakkında sitem ettiği kişi! Merhaba, hoş geldin!"** diyerek ona yakınlık gösterir, iltifatta bulunur, ridâsını altına yayar ve ihtiyacını sorardı.

Hazret-i Bilal -radiyallahu anh- ile Resulullah Aleyhisselâm'a müezzinlik yapmıştır. Resulullah Aleyhisselâm hemen her gazâyâ çıkışında, Medine-i münevvere'de kalanlara namaz kıldırarak onu vazifelendirirdi.

Muhtevâsı:

Bu mübarek Sûre-i celîle, Abdullah bin Ümmü Mektum -radiyallahu anh-ın kıssasını anlatarak başlar.

On yedinci Âyet-i kerime'den yirmi dördüncü Âyet-i kerime'ye kadar, Allah-u Teâlâ'nın birçok nimetlerle merzuk etmesine rağmen, insanın ne kadar nankör olduğu anlatılmakta, bu nimetler üzerinde düşünmeyen ve şükretmeyen insanların acıklı âkıbetinden bahsedilmektedir.

Yirmi dördüncü Âyet-i kerime'den otuz üçüncü Âyet-i kerime'ye kadar, Allah-u Teâlâ'nın bu kâinattaki kudret ve azametinin delilleri gözler önüne serilmektedir.

Mütebâki Âyet-i kerime'lerde ise nankörlerin, küfürde, isyan ve tuğyanda ileri gidenlerin kıyamet gününde karşılaşacakları korkunç sahneler hatırlatılmaktadır.

Abdullah bin Ümmü Mektum -r. anh- Kıssası:

Allah-u Teâlâ lâtif bir şekilde sevgili Peygamber'ini ikaz etmekte, kalp kırıklığını bertaraf etmek için Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"(Peygamber) yüzünü asıp çevirdi." (Abese: 1)

Onun o anda gelmesinden hoşlanmadı, alnını buruşturdu.

"Kendisine o âmâ geldi diye." (Abese: 2)

Âmânın sözlerini dinlemek istemedi.

"(Resul'üm!) Ne bilirsin, belki o (senden öğrendikleriyle) temizlenecekti." (Abese: 3)

Belki de onun nefsinde tamamen bir arınma meydana gelecekti, kalbi Allah'ın nuru ile aydınlanacaktı.

"Yahut öğüt alacaktı da, bu öğüt kendisine fayda verecekti." (Abese: 4)

Allah yolundaki seyri kolaylaşacaktı, içindeki şek ve şüphelerden kurtulup sâfi bir imana kavuşacaktı.

"Kendini sana muhtaç görmeyene gelince, işte sen ona yöneliyorsun." (Abese: 5-6)

Hidayete gelsin, doğru yolu bulsun diye.

"Oysaki sen onun (müslüman olmayıp) temizlenmemesinden sorumlu değilsin." (Abese: 7)

Senin vazifen sadece tebliğdir, bizim işimiz de hesaba çekmektir. Dileyen iman eder, dileyen kâfir olur. İslâm'ı kabul etmedikleri takdirde zararı kendilerinedir.

"Fakat sana koşarak gelen yok mu?" (Abese: 8)

Seni tercih ederek, sana itaat ederek sana gelenle ilgilenmiyorsun!

"Ki o, korkar durumdadır." (Abese: 9)

Günahlardan sakınır, haramlardan kaçınır, huzur-u ilâhî'de durmaktan korkar.

"Sen onunla ilgilenmiyorsun." (Abese: 10)

Halbuki asıl iltifat edilmeye lâıyk olan odur.

"Hayır! Öyle yapma! Çünkü o (Kur'an) bir öğüttür." (Abese: 11)

Öğüt almayan kimse seni üzmesin.

"Dileyen ondan öğüt alır." (Abese: 12)

Çünkü yararı da zararı da kendisine âittir. Öğüt alan düşünür, istifade eder, hidayet yoluna girer, hayatını ona göre tanzim eder, dünya saâdetine ahiret selâmetine erer. Öğüt almayan sapıklıkta kalır, dünyasını da ahiretini de harap eder.

Cebrâil Aleyhisselâm bu Âyet-i kerime'leri Resulullah Aleyhisselâm'a okuduğunda, Allah-u Teâlâ'nın hakkında vereceği hükmü bekleyerek, mübarek yüzü kül gibi oldu. 11. Âyet-i kerime'deki: **"Hayır!"** beyanını duyunca yüzü açıldı, sevindi.

Allah-u Teâlâ Kur'an-ı kerim'in değerinin büyüklüğünü bildirmek üzere mütebâki Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurmaktadır:

"O, çok şerefli sayfalarladır." (Abese: 13)

Çünkü o beyanlar Allah kelâmıdır. Allah kelâmı ne kadar saygıdeğer ve aziz ise, onun yazılı bulunduğu sayfalar da o nispette saygıdeğer ve azizdir.

"Yüceltilmiştir." (Abese: 14)

Değeri çok büyük olduğu için müminlerin de gereken en yüksek değeri vermesi ve el üstünde tutmaları gerekir.

"**Tertemiz kılınmıştır.**" (Abese: 14)

Her türlü eksiklik ve fazlalıktan, Allah kelâmı olmayan sözlerden korunmuştur. İnsanî ve şeytanî düşünceler aslâ karışmamıştır.

"**Kâtip (melek)lerin elleriyle (yazılmıştır).**" (Abese: 15)

Mushaflarda yazılı olan Allah kelâmı melekler tarafından ilk önce Levh-i mahfuz'da nurdan sayfalara nakşedilmiştir.

"**Ki o kâtipler kıymetli ve güvenilirlerdir.**" (Abese: 15)

Her türlü iyiliklerle mücehhezdirler, Allah-u Teâlâ'nın emirlerine itaatkârdırlar, hata yapmaktan korunmuşlardır.

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED Aleyhisselâm

Şakk-ı Kamer Mucizesi

Her peygamberden bir takım olağanüstü şeyler istenmiş, akla gelmedik mucizeler beklenmiştir. Şu kadar var ki bu mucize isteyen sapıkların çoğu, istedikleri mucize gösterildiğinde yine inanmamış ve peygamberlerini sihirbazlıkla suçlamışlardır.

Nitekim Mekkeli müşrikler de sırf alay olsun diye zaman zaman bir takım mucizeler istemekten geri kalmamışlar, Resulullah Aleyhisselâm'ı küçük düşürmek için bu yolu seçmişlerdir.

"Hiçbir peygamber Allah'ın izni olmadan herhangi bir âyeti (mucizeyi) kendiliğinden getiremez. Allah'ın emri gelince de hak ile hükmolunur ve bâtılı seçenler o zaman hüsrana uğrarlar."
(Mümin: 78)

Hicretten beş yıl kadar önce idi. Kureyş'in Ebu Cehil gibi, Velid bin Muğire, Âs bin Vâil gibi, Nadr bin Hâris gibi ileri gelenlerinden bazıları Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e: "**Eğer sen gerçekten peygamber isen ayı ikiye ayır.**" dediler. "**Eğer bunu yaparsam iman eder misiniz?**" diye sordu. "**Evet iman ederiz.**" dediler.

Bunun üzerine ayın bedir halinde iyice görüldüğü, yeni yeni yükseldiği bir gece Allah-u Teâlâ'ya sığınarak aya şehâdet parmağı ile işaret etti. Ay derhal ikiye ayrıldı, yarısı Safâ tepesi üzerinde, diğer yarısı da Safâ'nın mukabilinde olan Kaykaân tepesi üzerinde görüldü, sonra tekrar eski vaziyetini aldı.

Resulullah Aleyhisselâm orada bulunanlara bu manzarayı işaret ederek:

"Şâhid olunuz!.. Şâhid olunuz!.." diye seslendi. (Müslim: 2800)

Fakat müşrikler bu apaçık mucizeyi gözleriyle gördükleri ve hayretler içinde kaldıkları halde inat ve inkârlarından vazgeçemediler. *"Muhammed bizi büyüledi, sihir yaptı."* dediler. *"Ayı büyüledi ve ay yarıldı."* diyenler de oldu. İçlerinden bazıları da: *"Muhammed bizi sihirledi ise bütün insanları da sihirleyemez ya!"* dediler. O sırada seyahatten dönenler olmuştu. Onlara sordular, *"Evet ay'ı biz de iki parçaya ayrılmış bir halde gördük."* diye cevap verdiler. Her taraftan gelenlerden ayın ikiye ayrıldığını görüp de haber vermeyen bir kimse kalmadı.

Buna rağmen müşrikler: "Ebu Tâlib'in yetiminin sihiri semaya da tesir etti." diyerek: *"İman ederiz."* vâdinde buldukları halde imandan yine yüz çevirdiler. Sapıklıklarında devam ettiler.

Resulullah Aleyhisselâm'ın bu en parlak mucizesini inkâr etmeleri üzerine Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerini inzâl ederek şöyle buyurdu:

"Kıyamet saati yaklaştı ve ay yarıldı." (Kamer: 1)

Müminlere sevabın, kâfirlere cezânın vaad edildiği kıyamet vakti günden güne yaklaşmaktadır. Son peygamber Muhammed Aleyhisselâm'ın en parlak mucizelerinden olan ayın yarılması mucizesi meydana geldi.

Bu mucize yalanlamaya imkân bırakmayacak şekilde fiilen vuku bulmuştur. Eğer müşrikler yalanlamaya bir yol bulabilselerdi mutlaka yalanlayacaklardı. Halbuki onlar ancak: *"Büyüledik!"* diyebildiler.

Bu mucize mütevatirdir. Kur'an-ı kerim'de delili mevcuttur. Buhârî, Müslim ve diğer sahih Hadis kitaplarında muhtelif rivayetler bulunmaktadır.

"Onlar bir mucize görseler, hemen yüz çevirirler ve: 'Eskiden beri devam edegelen bir büyüdür.' derler." (Kamer: 2)

Hiçbir delili, hiçbir mucizeyi nazar-ı itibara almıyorlar da büyü deyip geçiyorlar. Halbuki büyü her ne suretle olursa olsun bâtil olacağından, onların böyle söylemeleri şaşkınlıkla bir nevi tenakuza düşmüş olduklarını göstermektedir.

"Yalanladılar ve kendi heveslerine uydular." (Kamer: 3)

Bir şey bildiklerinden veya bir delile dayandıklarından değil de, keyiflerine ve nefislerinin isteklerine uydukları için yalanladılar. Şeytanın kendilerine süslü gösterdiği bâtil yollara saptılar. Meydana gelen hadisedeki gerçeğin lüzumunu hesaba katmadılar.

"Halbuki her iş kararlaştırmıştır." (Kamer: 3)

Bütün işler bir hedefe ulaşmaktadır. O hedefte mutlaka karar kılacaktır. Her şey yerinde ve zamanındadır. Dünyada olsun ahirette olsun, iyi olsun kötü olsun, bütün neticeler bu şekilde ortaya çıkar.

Bu böyle olduğuna göre Resulullah Aleyhisselâm'ın hakikat ve yüceliği, şan ve şerefi zuhur edecek; karşı çıkanların gaye ve maksatları da günü gelince ortaya çıkacaktır.

"Andolsun ki, onları bu hallerinden vazgeçirecek nice mühim haberler gelmiştir." (Kamer: 4)

Geçmiş nesillerin haberlerinin yer aldığı Kur'an-ı kerim'de kâfirleri küfürlerinden vazgeçirecek buyruklar gelmiş bulunmaktadır.

"O haberlerde hikmetin en üstünü vardır. Fakat uyarılar aslâ fayda vermiyor." (Kamer: 5)

Aklını kullanan ve düşünen kimseler için Kur'an-ı kerim'de bulunan hikmetin ulaştığı dereceye hangi hikmet ulaşabilir? Fakat Kelâmullah'ı dinlemeye karşı kulaklarını kapayanlara hiçbir uyarının ve tehdidin faydası dokunmuyor. Böyle bir kimseyi Allah-u Teâlâ'dan başka hiç kimse hidayete erdiremez.

"O halde sen de onlardan yüz çevir." (Kamer: 6)

Çünkü onlar hakikate kulaklarını tıkamışlar, verilen öğütleri dinlemek istemiyorlar.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmaktadır:

"Kendilerine öğüt verildiği zaman öğüt almazlar. Bir âyet (mucize) gördüklerinde alaya kalkışırlar. Ve derler ki: Bu apaçık bir büyüdür." (Sâffât: 13-15)

İnkârlarını böyle bâtil bir iddiâ ile kuvvetlendirmek isterler.

İran-Bizans Savaşı:

İslâm'ın intişârı sıralarında Doğu Roma ile İran, dünyanın en büyük devletleriydi. Nübüvvetin beşinci yılında, Hıristiyan olan Romalılarla Mecûsî olan İranlılar birbirleriyle kanlı bir savaşa girişmişler ve İranlılar üstün gelmişlerdi. Rumlara iki koldan saldırmışlar, Rum kuvvetlerini denize dökünceye kadar takip etmişler, Suriye'deki bütün mukaddes şehirleri zaptetmişler, Filistin ve Kudüs'ü ele geçirmişlerdi. İstilâ ettikleri yerlerdeki bütün kiliseler yıkılmış, bütün dini binalar tahrip edilip kirletilmişti. İranlılara katılan yahudiler, binlerce hıristiyanı kılıçtan geçirdiler.

Bu istilâ tufanı Mısır'ı da basmış, İran orduları bir taraftan Nil vâdisini işgal ederek İskenderiye'ye ulaşmışlar, diğer taraftan bütün Anadolu'yu ele geçirerek İstanbul'un boğaziçi sahillerine kadar gelmişlerdi. İstanbul Doğu Roma İmparatorluğu'nun başşehri durumunda idi. Hatta imparator, İstanbul'u terk ederek Kartaca'ya kaçmayı bile aklında kurmuştu.

İranlılar girdikleri her yerde ateşgedeler meydana getiriyorlar, böylece de hıristiyanlığın çıktığı yerlerde ateşperestliği yaymaya çalışıyorlardı.

Romalıların bu yenilgisi karşısında kendisine tâbi bulunan birçok memleketler isyan etmişler, bu devletin hakimiyetinden çıkmışlar, imparatorluk darmadağınık olmuştu. İç isyanlar başlamış, ordu dağılmış, hazine boşalmıştı.

İranlılar bu savaşa Mecûsîlikle Hıristiyanlık arasındaki üstünlük mücadelesi havası vermişler ve bunu siyasi bir fetihten daha çok Mecûsîliği yayma aracı olarak görmüşlerdi. Kudüs'ün fethinden sonra Hüsrev Perviz, İmparator Herakliyus'a yazdığı mektupta, bu zaferi Mecûsîliğin hak olduğunun bir delili olarak kabul ettiğini belirtmiştir.

İranlıların galip kumandanları, zaferin verdiği sarhoşlukla şöyle bir barış teklifi yaptılar.

İmparator İranlılar tarafından istenecek her şeyi verecektir. Bu cümleden olarak bin yük altın, bin yük gümüş, bin yük ipek, bin at, bin kadın teslim edecektir.

Rum imparatorluğu bütün bu aşağılayıcı şartları kabul etmiş, bu esaslar üzerinde barışı görüşecek bir heyet göndermişlerdi.

Heyet İranlıların yanına vardıkları zaman Hüsrev şu sözleri söyledi:

"Bizzat imparator Herakliyus karşıma zincirler içinde gelerek, asılıp çarmıha gerilmiş olan ilâhına karşılık ateşe ve güneşe tapmalıdır."

Bu yenilgi işte böyle bir yenilgiydi. Böyle bir çöküş içinde Rumların birkaç yıl içinde canlanıp yeniden toparlanacaklarına ve galip geleceklerine kesinlikle hüküm vermek şöyle dursun, ihtimal vermek bile havsalaya sıgacak bir şey değildi.

•

Rumların bu bir daha kımıldayamayacak şekilde hezimete uğraması Mekke'de duyulunca, müşrikler çok sevindiler ve müslümanlara: *"Siz ve hıristiyanlar ehl-i kitapsınız. Biz ve İranlılar ise kitapsız ümmileriz. İranlı kardeşlerimiz sizin Rum kardeşlerinize gâlip geldiler. Biz de sizinle savaştığımız olursak sizi mağlup ederiz."* gibi şımarıkça sözler söylemeye başladılar.

Rumların mağlubiyet haberine Resulullah Aleyhisselâm da, müslümanlar da üzölmüşlerdi. Çünkü Rumlar ehl-i kitap, İranlılar ise mecûsî idi, ateşe tapıyorlardı. Bu sebeple tabii olarak Rumların tarafını tutuyor, ateşperestlerin hakim olmasını istemiyorlar, Rumların üstün gelmesini arzu ediyorlardı.

Allah-u Teâlâ inzâl buyurduğu Âyet-i kerime'lerle, Rumların İranlıları birkaç yıl sonra mağlup edeceğini haber vererek müminlerin üzölmesine gerek olmadığını hatırlattı:

"Elif Lâm Mim. Arzın size en yakın bir yerinde Rumlar mağlup oldular. Amma onlar bu yenilgilerinden sonra birkaç yıl içinde mutlaka gâlip geleceklerdir." (Rûm: 1-4)

Diğer bir savaş neticesinde o mağlubiyetlerinin intikamını alacaklardır.

Nitekim Kitab-ı ilâhî'nin bu haberi hiç umulmayan bir zamanda tahakkuk etti. Rumlar İranlıların işgal ettikleri yerleri kurtararak düşmanlarını Dicle ve Fırat'ın gerilerine attılar. Zerdüş'tün doğum yerini harap edip İran'ın en büyük ateş tapınağını yerle bir ettiler.

Rumların mağlubiyetine üzölenlerden birisi de Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- idi. Âyet-i kerime'ler nâzil olunca çok sevindi. Allah-u Teâlâ'nın gerçek vaadine inanmanın verdiği cesaretle müşriklere: *"Allah sizin sevincinizi fazla sürdürmeyecek. Çünkü O, birkaç sene içinde Rumların tekrar galip geleceğini haber verdi."* diyerek bu tebşiri teşhir etti. Onlar ise buna imkân tasavvur edemiyorlardı. Böyle bir şey olacağını havsalasına sığdıramayan Ubey bin Halef bahse girişmeyi teklif etti. Kumar henüz o yıllarda haram kılınmamıştı. Üç yıl içinde Rumların galip gelip gelemeyeceği hususunda on deve üzerine bahse girdiler. Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- durumu arzettiğinde Resulullah Aleyhisselâm; Âyet-i kerime'de geçen ve *"Birkaç sene"* mânâsına gelen *"Bid"* sözünün üç ile dokuz sene arasındaki bir süreyi ifade ettiğini, bu sebeple süreyi de deve sayısını da üç katına çıkarmayı teklif etti. Bu sefer süreyi dokuz seneye, deve sayısını da yüze çıkararak bahsi yenilediler.

•

Nitekim mağlubiyetlerinden dokuz yıl sonra Bizanslılar beklenmedik bir şekilde kalkınarak 624 yılında İran'a girdiler ve düşmanlarını müthiş bir bozguna uğrattılar. Buna da müslümanlar sevindi, müşrikler ise son derece üzöldü.

Rumların İranlıları kısa bir zaman içinde mağlup edeceklerine dair Kur'an-ı kerim'in haber verdiği mucizenin gerçekleştiğini gören birkaç Mekkeli, müslüman oldular.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- de, Ubey'in vârislerinden bahiste kazandığı develeri aldı ve Resulullah Aleyhisselâm'ın tavsiyesi üzerine fakirlere dağıttı.

Bu hususta nâzil olan Âyet-i kerime'lerin devamında şöyle buyruluyor:

"Eninde sonunda emir Allah'ındır." (Rûm: 4)

Hüküm her zaman için Allah-u Teâlâ'ya âittir. Rumlar galip gelecekler diye, ondan sonra emir ve irade Rumlarda olacak zannedilmesin. Onlar galip gelmezden önce hakimiyet ne onların ne de İranlıların olmayıp Hakk'ın olduğu gibi, onların galip gelmesinden sonra yine Hakk'ındır. O, önce onları mağlup

ettiği gibi, sonra da eder. Galibiyet ve mağlubiyetten hiçbiri O'nun hükmünün dışında değildir. O'nun yücelttiği yücelir, alçalttığı alçalır. O'nun emir ve iradesini kayıt altına alacak, sınırlandıracak hiç kimse yoktur.

"O gün müminler de Allah'ın yardımı ile sevineceklerdir." (Rûm: 4-5)

Allah-u Teâlâ'nın Rumların galip geleceğine dâir ilâhî vaadi gerçekleştiğinde müminler sevindiler.

Ehl-i kitap'tan olan Rumlar ateşperest İranlılara galip gelirken diğer taraftan da aynı yıl müslümanlar Allah-u Teâlâ'nın yardımıyla Bedir'de müşriklere karşı zafer elde ettiler. Hususiyetle kendilerini galip kılan bu ilâhî yardım karşısında daha çok sevindiler. Bu bakımdan Âyet-i kerime'nin bu sevinç gününü gösteren mucizesi, Rumların galibiyetini haber veren mucizesinden daha büyük bir şerefe hâizdir.

.

Böyle iken birçok kimseler bu hakikatten mahrumdurlar.

"Allah dilediğine yardım eder. O Azîz'dir, çok merhametlidir." (Rûm: 5)

O'nun yardımı sebeplere bağlı değil, sebepler O'nun iradesine bağlıdır. Her şey O'ndan gelmekte ve O'na gitmektedir.

Zafer insanların kendi zâtî güçlerinden doğan bir şey olsaydı, istenildiği zaman elde edilirdi. Aynı şekilde yenilgi de insanların zâtî bir zaaflarından dolayı husule gelen bir şey olsaydı, yine düşmanların istedikleri zamanda elde edilen bir şey olurdu. O kime dilerse ona yardım eder. O Azîz'dir, dostlarını da azîz kılar, güçlendirir, kuvvet ve kudretiyle onları takviye eder.

"Bu Allah'ın vaadidir. Allah vaadinden aslâ caymaz. Amma insanların çoğu bilmezler." (Rûm: 6)

Cehâlet ve dalâletlerinden, tefekkürden mahrumiyetlerinden dolayı Allah-u Teâlâ'nın vaadinin kıymetini ve kesinliğini takdir edemezler. O'nun verdiği sağlam sözün bozulması mümkün değildir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLIYÂ-İ KİRAM -Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (85)

Şeyh Mekkî Efendi -kuddise sırruh- (1)

HAYATI ve ESERLERİ

Asıl adı Ebu'l-Feth Muhammed bin Muzafferüddîn bin Hamîdüddîn Abdullah olan Şeyh Mekkî Efendi -kuddise sirruh- Hazretleri'nin nerede ve hangi tarihte doğduğu bilinmemektedir. Tabâkât kitaplarında hayatı hakkında herhangi bir bilgi bulunmayan Hazret, kendi ifâdesine göre Molla Abdurrahman Câmî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin talebelerinden olup, muhtemelen İran'ın Herat şehri yakınlarında ikâmet etmiştir.

İran ve Mısır seferleri dönüşü, fethettiği beldelerdeki ilim ve irfan ehlini yanına alıp beraberinde getiren Yavuz Sultan Selim Hân, Şeyh Mekkî Efendi -kuddise sirruh- Hazretleri'nin de sahip olduğu büyük kemâli sezmiş ve kendisine büyük bir değer vererek Osmanlı Devleti'nin başşehri İstanbul'a getirmiştir. Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri'ne büyük bir hayranlık duyan ve Hazret'in kaybolan mezarını açığa çıkarıp üzerine bir türbe yaptıran Yavuz Sultan Selim Hân, **"Ekberiyeye meşrebi"** üzerinde eserler yazan Mekkî Efendi'den, zâhir ehli tarafından hücumu uğrayan Şeyhü'l-Ekber -kuddise sirruh- Hazretleri'ni müdâfaa maksadıyla bir eser yazmasını istemiştir.

Eserinin giriş kısmındaki ifâdesine göre, Hazret **"Hâkimü'l-Haremeyni's-şerîfeyn, Mâlikü'l-berreyn ve'l-bahreyn, es-Sultân İbnü's-Sultân Sultân Selîm Hân ibn Sultân Bâyezîd Hân ibn Muhammed Hân"**ın emri üzerine, Şeyhü'l-ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin daha çok **"Fusûsu'l-Hikem"** adlı eserindeki beyanlarına yöneltilen itirazları ortadan kaldırmak için, **"el-Cânibü'l-Garbî fî Hall-i Müşkilât-ı Şeyh Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî"** adı altında bir eser yazmış ve bu itirazlara hedef yapılan en önemli mesele olan **"Hâtemü'l-velâye"** ile ilgili itirazları, iddiaları temsil eden birtakım sorular tertip ederek tafsilâtli bir biçimde cevaplandırmıştır. Eser, yazılışından yaklaşık iki asır sonra, Ahmed Neylî Efendi tarafından **"el-Fazlu'l-Vehbî fî Tercemeti'l-Cânibi'l-Garbî"** adıyla Türkçe'ye çevrilmiştir.

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin benzeri beyanlarıyla ilgili olan; **"Aynü'l-Hayât"** ve **"Şerh-i Fusûsu'l-Hikem"** adlı kitapları, Hazret'in bilinen diğer iki önemli eseridir.

"HÂTEMÜ'L-VELÂYE" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI

Şeyh Mekkî Efendi Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri'ni savunmak maksadıyla yazdığı **"el-Cânibü'l-Garbî fî Hall-i Müşkilât-ı Şeyh Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî"** adlı eserindeki **"Dördüncü İtirâzın Cevâbı"**nda, bir taraftan **"Hâtemü'l-velâye"** meselesiyle ilgili müphem noktaları ele almış; diğer taraftan da daha önce üzerinde hiç durulmayan son derece mühim sırlar açmıştır.

Hâtemü'r-Rusul'ün Velâyet Hazînesi'ne Hazînedar Tâyin Edilen Vefî:

Şeyh Mekkî Efendi **"el-Cânibü'l-Garbî"** adlı eserinin Türkçe tercümesi olan **"el-Fazlu'l-Vehbî fî Tercemeti'l-Cânibi'l-Garbî"**de peygamberlerin ve velîlerin ilim ve tecelliyâtını **"Hâtemü'l-velâye"** mertebesinden almaları gibi; Hâtemü'r-rusul olan Muhammed Aleyhisselâm'ın da ilim ve velâyetini kendi bâtını olan **"Hâtemü'l-velâye"** mertebesinden elde etmesini, Sultân'ın kendisine ait olan hazîneyi hazînedârından almasına benzeterek şöyle buyurmuştur:

"Bil ki, -Allah bizi kudsî ruhla desteklesin!- daha önce karar olunmuş idi ki, peygamberlerin ruhları ve nûrları, 'Akl-ı evvel' olan Nûr-i Muhammedî'den feyz almışlardır. Ve sâbittir ki, onun velâyeti diğer evliyânın velâyetini de şâmilidir ve buna göre Hâtem-i enbiyâ'nın kandilinden feyz bulmuştur, belki de onun varlık sebebidir. Eğer Hâtem-i rusül Hâtem-i evliyâ'dan bir nesne elde ederse, Hâtem-i evliyâ'nın Hâtem-i rusül üzerine üstünlüğü lâzım gelmez. Ve zâhirde bunun misali odur ki; bir pâdişâh, evlâtlarından birinde kâbiliyet ve istidâd görüp, o sebeple onu hazînelerinden bazısı üzerine hazînedâr eylesin. Ve ne zaman ki, bazı cevherleri dilesin, ondan talep eylesin, ondan elde eder. Eğer büyük vezîrlerden bir kimseye o cevherden bir nesne bahş eylemek dilerse; o hazînedâra buyurur ki, ona versin. Şimdi câhil işitse ki; Sultân cevherleri o hazînedârdan elde eder ve diğer âmirler ondan alırlar; zanneder ki o Hazînedâr Sultân'dan, o

âmirlerden daha üstün olur ve onlar ona muhtaç olurlar. Eğer bunu bir âlim işitse bilir ki; o evlât, Sultân'ın katında yakın bir hizmetçidir ve yakınlığının, güvenilirliğinin ve dindârlığının kemâlinden ötürü Sultân onu hazînedâr eylemiştir. Ve ondan her ne elde ederse, o Sultân'ın mülkü ve hakkıdır ki, onu hazînedâra sipârîş eylemiştir.

Onun için Şeyh -radiyallahu anh- 'Fass-ı Şîs'de buyurmuştur ki: 'Hâtem-i evliyâ, Hâtem-i rusûl'ün hasenelerinden bir hasenedir; Muhammed Mustafâ -sallallahu aleyhi ve sellem- şefaat kapısını açmada cemaatin önderi ve Âdemoğlunun Efendî'sidir.'

Şu hâlde 'Hâtem-i rusûl'ün hasenelerinden bir hasenedir.' sözü ona işârettir ki; Hâtem-i evliyâ ondan feyzlendirilmiştir ve onun amellerinden güzel bir amel ve fiillerinden mükemmel bir fiildir.

'Cemaatin önderi' sözü ona işârettir ki, Cenâb-ı Hazret-i Hâtemü'r-rusûl kâmiller gürûhunun reisidir, hiç kimse için ondan öne geçme ve üstünleşme diye bir şey yoktur. Ve 'Âdemoğlunun Efendî'si' sözü ona işârettir ki; bütün insanoğlu ona nisbetle evlâtırlar ve evlât hiçbir zaman Efendî'den üstün olamaz!

Ve Hâtem-i rusûl'ün Hâtem-i evliyâ'dan alması buna benzer ki; Hadîs'te geldi ki, ashâbdan biri bir gece Kur'an tilâvet ediyordu, Hazret-i Risâlet buyurdu ki:

'Allâh-u Teâlâ filân kimseye rahmet eylesin! Bana unuttuğum bir Âyet'i hatırlattı.' (Buhârî, "Fedâ'ilü'l-Kur'ân", Had. nr.: 26)

Hâlbuki Kur'an ondan geldi, o kimse Kur'an'ı ondan aldı ve o, vakitlerden bir vakitte ona verdiğini yine ondan aldı. Ve bu, onun o kimseden üstünleşmesine sebep olmaz, velev ki hatırlatıcı dahî olsa. Ve onun hatırlatıcı olduğu cihet, öne geçme türlerinden bir türdür. Hazret-i Risâlet -sallallahu aleyhi ve sellem-in Hâtem-i evliyâ kandilinden alması buna benzer ki, bir kimse aynada kendi sûretini görür ve aynadan kendi sûretini elde eder ve bu, aynanın o kimseden üstünleşmesine sebep olmaz. Husûsiyetle ki; o aynanın görüntüsünü kaynağından o kimse çıkarmış olup, onu kendine ayna edinip ve onu paslardan saf edip tam bir cilâ vermiş olsun. Buna göre o ayna o kimseye bir şey vermemiştir; bilâkis kendi sûretidir ve o ayna ile gösterilmiştir.

Hâtem-i rusûl'ün Hâtem-i evliyâ'dan alışı bu kıyâs üzeredir. Gerçi ayna, yönlerden bir yönle o kimsenin kendi hülyâsını ondan almasına sebep olmuştur, amma o ayna yine o kimsenin fiillerinden bir fiil ve hasenelerinden bir hasenedir. Çünkü bütün mevcûdât Hakk Sübhânehû ve Teâlâ'nın eserlerinin, isimlerinin ve sıfatının göstericisi ve aynasıdır. Evliyâ isimlerin ve sıfatların tecellisini o göstergede ve aynada müşâhade ederler. Hâtem-i Evliyâ da, o gösterge ve aynalardan biridir. Onun için Şeyh -radiyallahu anh- buyurdu ki; 'Hâtem-i rusûl ve diğer resuller 'Fass-ı Şîs'te de beyân olunan 'velîlere mahsus olan ilm'i almaları noktasında, o kandili Hâtem-i evliyâ'dan elde ederler.'" ("el-Fazlu'l-Vehbî fî Tercemeti'l-Cânibi'l-Garbî", Süleymâniye Kütüphânesi, Hâlet Efendi, nr.: 363, vr. 21^b-22^b)

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

ŞEYH MUHAMMED ES'AD ERBİLÎ (Kuddise Sırruh)

TASFİYE-İ BÂTİN

Bir iffihar vesilesi ile övünme sebebi olan, merhamet ve dostluğumuzun mükemmelliğini müjdeleyen mektubunuz elime ulaşır ulaşmaz hayır duâlarımızı Cenâb-ı Hakk'ın yüce huzuruna arzyledim.

Yüce Bahâiyye tarikatında sizin gibi şefkatli bir arkadaş, hakikati seven bir dosta sahip olduğumdan dolayı pek çok şükürlerimi takdim, hakîrâne ve latîf talihimi tebrik ettim. Teşekkür neticesi olarak vesile ittihaz ettiğiniz ruhaniyet ile ülfet, rabıtaya önemle sarılmakla evliyaullah zümresi ile haşrolunacağınızı, insanoğlu üzerine yer ve gökten gelmesi muhtemel olan her türlü belâ ve musibetlerden muhafaza buyurulmanızı Hazret-i Pîr Efendimiz'in şefaatiyle Cenâb-ı Hakk'ın ilâhî inâyetinden niyaz ederim.

Sevinç gözyaşları dökmeme sebep olan tarikattaki istikametinizden dolayı son derece memnun ve Cenâb-ı Hakk'a müteşekkirim. Fatih medresesi müderrislerinden muhterem Hoca Mehmed Efendi'nin selâmıyla beraber derslerinin Hoca Yekta Efendi vasıtasıyla nefse yükseltildiğini yazmıştınız. Bu yüzden Allah'a hamdolsun.

Efendimiz, letâif-i aşerenin hepsi tasfiyeye muhtaç bulunduğundan, bir sâlikin sırası ile hepsiyle zikretmesinin gerektiği bilinmelidir. Üzerine boy abdesti gereken bir insanın vücudunun her zerresini yıkaması gerektiği gibi, iç dünyasını tasfiye etmek isteyen bir kişinin de letâifin belki de beden organlarının hepsi ile zikretmesi zaruri görülmüştür. Şu kadar var ki, sâliklerde kabiliyet farklı olduğundan kimin hangi lâtifede terakkisi fazla olacak ise o lâtifeye devam etmesi diğer lâtifelerden daha çok bu lâtifeye yönelmesi muvâfıktır.

Buna göre; değerli ihvanımızın hepsinin iç ve dış temizliklerinde muvaffak, mâsiyyet ve zulüm çirkinliğinden korunarak Cenâb-ı Hakk'ın huzurunda toplanmamızı, bitmez, tükenmez ihsanlarla memnun buyurulmamızı ricâ ile tazarru ve istirham eylerim.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (20)

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- (9)

Şeyhü'l-ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Ankâ-i Muğrib fî Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ ve Şemsü'l-Mağrib**" isimli eserinde, Hâtemü'l-evliyâ olan zâtla bir defasında imamlık tahtında oturduğu bir sırada buluştuğunu ve konuştuğunu ifşâ etmiş; önünde açılmış bir bayrak bulunan ve

"**Hatemiyet**"i nûr üstüne nûr olan bu zâtın, bu görüşme esnâsında kendisine büyük bir sevgi ve alâka gösterdiğini beyan buyurmuştur:

"Fevkalâde bir sevgiyle üzerime düşüp, bana büyük bir sevgi gösterdi ve şöyle dedi:

"Ben gizli bir örtüyle geleceğim, hiç şüphe yok ki 'Hatm' benim! Benden sonra velî de yoktur, benim ahdimi taşıyabilecek kimse de yoktur. Benim yok olup gitmemle, süregelen zaman da yok olur; baştakilerle sondakiler birbirine kavuşur!" ("Ankâ'-i Muğrib fi Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ' ve Şemsü'l-Mağrib", s. 16)

Bu beyanlarından da anlaşılıyor ki; Allah-u Teâlâ Âdem Aleyhisselâm'ı yaratmazdan evvel onun "**Nûr**"unu yarattığı gibi, Hâtemü'l-velî'nin "**Nûr**"unu da Âdem Aleyhisselâm'ı yaratmazdan evvel halketmiştir. Hâtemü'l-velî kaç asır sonra geleceği halde o zaman vâridi ki, Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri onunla görüştü ve konuştu!..

Nitekim Hazret "**Fusûsu'l-Hikem**" adlı eserinde:

"Velîlerin sonuncusu olan Hâtemü'l-evliyâ' da, Âdem su ile toprak arasında iken velî idi." buyuruyor. ("Fusûsu'l-Hikem ve Husûsu'l-Kelim", s. 64)

İşte bunun delili de budur.

Hâtemü'l-evliyâ' olan zâtın "**Benim ahdimi taşıyacak bir kimse yoktur!**" sözünün mânâsı; ondan sonra velî olmadığı gibi, emânât-ı İlâhî'yi de ona yüklemiş, ondan başkası bu yükü taşıyamaz. O'nun ahdini taşıyan, onun yerine gelecek bir fert de yoktur. O'na ihsân ve ikrâm edilene başkasına yüklememiştir, ona verilen başkasına verilmemiştir. Başkasına verilmediği için, bu soy ve bu ahlâktan gelecek kimse olmadığı ve böyle bir zaman da bulunmadığı için, onun yerine gelecek herhangi bir kimse de yoktur.

O'nun "**Benim yok olup gitmemle, süregelen zaman da yok olur.**" demesinin mânâsı ise; onu bu zamânın içinde gönderdi, böyle bir zaman da bir daha husule gelmeyecek. O'nun gitmesi ile herhangi bir kimsenin gelmesi de düşünülemez. "**Şu gelecek, bu gelecek!**" diye bir şey yoktur. Niçin? "**Hâtem**" bir tane olduğu için. Bundan sonra Hazret-i Mehdî'nin de yapacağı işler var, Hazret-i İsâ Aleyhisselâm'ın da yapacağı işler var, amma yapacakları işler hep bu "**Velâyet**"in içindedir. Neden? "**Hatem**" olduğu için!..

.

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri "**Fütühâtü'l-Mekkiyye**" adlı eserinde "**Hâtemü'l-velâyet**" ile zuhur edecek olan kimsenin, Hâtemü'l-enbiyâ' Aleyhisselâm'ın has velâyetine vâris ve onun hem soy, hem de ahlâk sülâlesine mensup bir kimse olacağını beyan buyurmuştur:

"Bu onun sülâlesinden ve neslindedir. 'Hatm' onun yalnız hissî sülâlesinden değil, onun -sallallahu aleyhi ve sellem- hem soy, hem de ahlâk sülâlesinden olacaktır." ("Fütühâtü'l-Mekkiyye" c. 3, s. 89)

Demek ki aranan ve duyurulmak istenen iki şey var: Birisi Resulullah Aleyhisselâm'ın soyu, ikincisi onun ahlâkı. Çünkü Allah-u Teâlâ onun ahlâkının en üstün bir ahlâk olduğunu da bildirmiştir. Binâenaleyh onun emânetchisi, onun taşıyıcısı olduğu için bu isim ona da söylenir, ona atfedilen ona da atfedilir. Zîrâ o onun vekîlidir, onun "**Hâtem**"idir. Allah-u Teâlâ'nın Hâtemü'n-nebî'ye verdiği aynısı ona da intikal ettiği için, aynı ismi o da taşıyor. Niçin? "**Hâtem**" olduğu için!..

Müeyyedüddîn Mahmûd el-Cendî -kuddise sirruh- Hazretleri "**Şerhü'l-Fusûs li's-Şeyh Müeyyedüddîn el-Cendî**" isimli eserinin son satırlarında Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'a salât-u selâmda bulunduktan sonra, onun bâtın vârisi olan Hâtemü'l-evliyâ'ya da salât-u selâm'da bulunarak şöyle buyurmuştur:

"Allah'ın salâtı resullerin ve nebîlerin Hâtem'inin ve onun Hatemiyyet husûsundaki en kâmil vârisi olan Muhammedî velîlerin Hâtem'inin üzerine olsun!" ("Kitâbu Şerhi'l-Fusûs li'ş-Şeyh Mü'eyyedüddîn el-Cendî"; Şehid Ali Paşa, nr.: 1240, vr. 439^b-440^a)

Çünkü o iki kandili o zaman yarattı, o zaman koydu. O, onun **"velâyet"**ine sahiptir, ona da salât-u selâm getiriyor. Onun **"velâyet"**ine sahip olduğu, ona verdiği meziyeti buna da ihsân ettiği için ona da salât-u selâm vâcibdir; **"Ona yaptığını buna da yap!"** mânâsına geliyor. Buradaki murad; **"Mustafâ'nın yine gelmesi"**dir. Çünkü bu **"kandil"**in içinde onun mevcûdiyeti var.

.

Şeyhü'l-ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri, Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın makâmını, alâmetlerini ve ayırt edici husûsiyetlerini tespit etmek için yazdığı **"Ankâ'-i Muğrib fi Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ"** adlı kitabında buyurur ki:

"Tıpkı resul ve nebîlerin diliyle söylediği gibi, Allah kullarına Hakk'ı onun diliyle söyler." ("Ankâ'-i Muğrib fi Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ" ve Şemsü'l-Mağrib", s. 73)

O tasarruf ederse, içinde O olursa; onun ağzına Allah kelâmını koyar, o da söyler, O'nun diliyle konuşur. O'nun lütfu olmadıkça mahlûktan hiçbir şey husûle gelmez!

.

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri aynı eserinde Hâtemü'l-enbiyâ' Aleyhisselâm'ın ashâbı ile Hâtemü'l-evliyâ' olan zâtın ihvânını aynı noktada birleştiren devirden de söz ederek; Sünnet-i seniyye ameli ve en ulu tecellî sâyesinde, onun ihvânının da onlarla aynı yoldan yürüyüp onların üstünlüğüne kavuşacağını beyan buyurmuş, hakiki ihvânın fazîletini açıkça ortaya koymuştur:

"Seniyye ameli'ne ve 'En ulu tecellî'ye göre, Peygamber'in sahâbesinden herhangi bir kişiyi öne geçirmiş olan şey, sana has kılınan zamanda senin ihvânın arasında da meydana gelince; senin zamanın onların zamanıyla birleşir ve artık onların yoldaşı cümlesinden olursun!" ("Ankâ'-i Muğrib fi Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ", s. 18)

Dikkat ederseniz bu beyanlarda **"Ashâp"**la **"İhvan"** mevzû ediliyor, halk mevzû edilmiyor. Onlar öyle bir hâle gelecekler ki; Allah-u Teâlâ'nın emir ve yasaklarına uyacaklar, Resulullah Aleyhisselâm'ın Sünnet-i seniyye'sine sarılacaklar ve Ashâb-ı kirâm ile aynı noktada birleşecekler. O önde, o arkada, amma burada birleşecekler. O **"Ashâp"**, bu **"İhvan"**; hangisinin hayırlı olduğu belli değil! Bu öyle bir lütuftur ki, târifi mümkün değildir. Allah-u Teâlâ bütün halkı kaldırdı, bu lütfu bu iki noktada topladı!..

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde yeryüzü halkının çoğunun durumunun sapık olduğunu haber vermektedir:

"Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, onlar seni Allah'ın yolundan saptırırlar.

Onlar sadece zanna uyarlar ve yalandan başka söz de söylemezler." (En'âm: 116)

Ne inançlarında yakîn, ne ölçülerinde hakkâniyyet, ne de kararlarında isâbet bulunur. Bütün iş ve icraatlarında nefsânî arzu ve heveslerine uyarlar, şahsî takdir ve tahminlerini hüküm yerine koyarlar!..

NE İDİK, NE OLDUK!

"Osmanlı Devri"nin Bitişi

Sultan Vahdeddin, Mustafa Kemal'i, kendisine verdiği umumi bir yetki ile Anadolu'ya göndermiş, topyekün Kurtuluş Harbi'nin başlatılması için halkın toparlanmasına önyak olmasını istemişti.

Bu arada Anadolu'da yürütülen çalışmalar, kongreler birbirini takip etmiş, halkın Kurtuluş Savaşı'nı başlatması kararı alınmıştı. Amasya Tamimi'nde ordunun dağıtılmaması, silahların bırakılmaması gibi önemli maddeler vardı. Bu Mondros Mütarekesi'ni kabul etmemek demektir. Erzurum da ise, müslümanların kardeş olduğu, vatanın mütareke öncesi sınırlarında bulunması gerektiği, milli direnme ve savunma kararı alındığı Osmanlı yurdunun bütünlüğünün milli bağımsızlığının kabul edildiği bir kongredir. Sivas Kongresi'nde ise Osmanlı topraklarının bir bütün olduğu kabul edilmiş, işgal kuvvetlerine karşı birleşik savunma kararı alınmış. Milli cemiyetlerin Anadolu ve Rumeli Müdafai Hukuk Cemiyeti altında birleşmesi ve bütün müslümanların bu derneğin üyesi olduğuna karar verilmişti. Bu kongrede temsil heyeti seçilmiş, Erzurum ve Sivas Kongreleri'nde milli meclis açılması kabul edilmişti.

Böylece Ankara merkezli yeni meclis 12 Ocak 1920'de toplanmış, Misak-ı Milli kabul edilmişti.

"Vatanın istiklali, hilafet makamı ve saltanatın kurtuluşu." gibi önemli vazifeleri ifa edeceği için T.B.M.M. Cuma günü Hacı Bayram Camii'nde kılınacak namazdan sonra duâlarla açılacak, kurbanlar kesilecekti.

Ankara'da açılan bu Meclis'in II. Başkanı olan Celalettin Arif Bey *"Bu yeni meclis değildir, Osmanlı Meclisi'nin devamıdır. İstanbul işgal altında olduğu için toplantı zorunlu olarak Ankara'da yapılmıştır."* diyordu. Birinci meclis, vatanın kurtulması konusunda ittifak eden değişik düşünce ve görüşten temsilcileri bünyesinde topluyor ve bu meclis padişaha bağlı olduğunu ifade ediyordu:

"Padişahımız kalbimiz, hissi sadakat ve ubudiyetle dolu tahtınızın etrafında her zamandan daha sıkı bir rabita ile toplanmış bulunuyoruz. İctimanın ilk sözü halife ve padişaha sadakat olan Büyük Millet Meclisi son sözünde yine bundan ibaret olacağını Südde-i seniyelerine en büyük tazim ve huşu ile arz eder."

23 Nisan 1920'de Türkiye Büyük Millet Meclisi açılıyordu. Daha sonra İstanbul bu meclisi kabul etmeyecek, Ankara hükümeti 29 Nisan'da Hıyanet-i vatani'ye kanunu çıkaracaktı. Bu arada birçok yerde ayaklanmalar oluyor, bunlar kanlı bastırılıyordu.

İtilaf devletleri ise Sevr antlaşmasını 14 Nisan 1920'de imzalamış, Osmanlı Devleti tamamen yok farzedilmişti. Bütün bölgeler İtalyan, İngiliz, Fransız, Yunan, Ermeni nüfuzu altına girecek, istedikleri yeri istedikleri zaman işgal edebileceklerdi.

Bu arada düzenli ordu kurulmuş, doğuda, batıda yeni cephe açılmış, Kurtuluş Savaşı başlamıştı. Kâzım Karabekir önce Ermenilerden doğudaki bazı illeri geri aldı.

Rusya ile Gümrü antlaşması yapıldı. (Eylül 1920) Oltu, Sarıkamış, Kars Türkiye'nin oldu. İnönü muharebeleri yapılıyor, yeni hükümet Londra'ya gidiyordu. Londra Konferansı bir anlamda yeni hükümetin tanınması demektir. Moskova antlaşması ile Rus sınırı belirlendi. (Mart 1921)

Yunanlılar tekrar Eskişehir, Kütahya, Afyon'a kadar geldiler, Türk ordusu geri çekiliyordu. Temmuz'da ordu Sakarya'nın girişine çekildi. Meclis ise "tekalif-i milliye" yayınlamıştı. Her aile silah, cephane, çamaşır, çorap, çarık ne varsa verecek, taşıt ve binek hayvanlarının %20'sini teslim edecekti. 23 Ağustos 1921'de Türk ve Yunan ordusu karşılaştı. Sakarya Meydan Muharebesi'ni Türk ordusu kazandı. Fevzi Çakmak Paşa birçok yararlılıklar göstermişti. Bu zafer Türkiye için bir dönüm noktası

olmuş, Fransızlarla Ankara itilafnamesi yapılmış, İngilizler de anlaşmak zorunda kalmışlardı. Ermenistan, Azerbaycan, Gürcistan ile Kars Antlaşması yapılmıştı.

Anadolu'nun birçok bölgesinin Fransız, İngiliz, İtalyan ve Yunanistan tarafından işgal edilmesi üzerine millet kurtuluşu kendini savunmada görmüş, değişik yörelerde milli kuvvetler teşekkül ettirerek mücadeleye başlamıştır. Milli kuvvetler yaptıkları savunmalarda düşman kuvvetlerine büyük darbeler indirmiş, takdire şâyân hizmetlerde bulunmuşlardır.

Meclis Mustafa Kemal'i tam yetki ile başkomutan tayin etmişti. 1922'de Büyük Taarruz yapılmış, Yunanlılar İzmir'den denize dökülmüş, askeri açıdan İstiklâl Harbi zaferle neticelendirilmişti. Mudanya Mütarekesi'nden sonra Lozan Barış Antlaşması imzalanmış (24 Temmuz 1923) ve Türkiye'nin sınırları belirlenmişti. Osmanlı dış borçlarının % 70'i yeni kurulan Türkiye Devleti'ne kalmıştı.

Osmanlı Devleti'nin yerine yeni Türkiye Cumhuriyeti kabul ediliyordu.

Yunanlıların işgal ettiği yerde yaptıkları tahribatlara rağmen savaş tazminatı alınamamıştır. Bu gelişmedeki gizlilik hâlâ sürmektedir.

Lozan'da, İngiliz delegesi Lord Gürzan Yahudi idi. Yahudi olan Haim Naum'un telkin ve ısrarıyla Halifeliğin kaldırılması için çok çalışmış ve başarmıştır. Hahambaşı Naum, Gürzan'a:

"Siz Türkiye'nin mülki tamamîyetini kabul edin, ben İslâmîyeti ve İslâmî temsilciliklerini onlara ayaklar altında çiğnetmeyi taahhüt ederim." diye teklif etmişti. Gürzan ise;

"Türkiye İslâmî alâkasını ve İslâmî temsil rolünü kendi eliyle çözer ve atarsa bizimle hulûs birliği etmiş olur. Hıristiyan dünyasının hürmet ve minnetini de kazanır. Biz de kendisine dilediğini veririz." Ve Lozan Antlaşması'nın imzasından sonra da:

"İşte asıl bundan sonradır ki Türkler bir daha eski safvet ve şevketlerine kavuşamayacaklardır. Zira biz onları maneviyat ve ruh cephelelerinden öldürmüş bulunuyoruz..." demişlerdi.

Olanlar bundan sonra birbiri ardınca olmuş, tahribat günümüze kadar açılarak gelmiş, yaralar bir türlü kapanmamıştır.

Batıya yaklaşmanın başladığı müteakip olaylarla ortaya konulmuştur. Sonra bugüne gelinen tarihi seyir başlamıştır.

.

Müslümanların önce gerileyip sonra dünya liderliğinden uzaklaşmaları ve en sonunda da dünyadaki konumlarını kaybetmeleri alelâde bir hâdise değildir. Çöken, yıkılan devlet veya kralların durumuna hiç benzemez.

Osmanlı'nın çöküşü, sadece ülke ve devletlerini kaybeden Araplara, Türklere ve diğer azınlıklara değil, bütün dünyanın beşerî, ahlâkî, sosyal ve dinî felaketine sebep olan bir hâdisedir.

Osmanlı Cihan Devleti, müslüman Türkler'in kurdukları en büyük İslâm Devleti'dir. Tarihçiler; Osmanlı Devleti'nin Asr-ı saâdet'ten sonra İslâm'ı tebliğ ve tatbik bakımından en büyük İslâm Devleti olduğuna kânidirler. Buna rağmen Kanunî'den sonra başlayan duraklama, gerileme ve çözüme 1800'lere kadar sürmüştür. Bundan sonra Osmanlı Batı'nın etkisine girmiş tecrübesiz, dirayetsiz, liyâkatsiz paşa ve yöneticiler Osmanlı'yı bitirmiştir. Yerine, laik bir cumhuriyet olan Türkiye Devleti kurulmuştur.

İslâm'ın bayraktarlığını, mihmandarlığını yapan Türkler, İslâm'dan uzaklaşmaya, İslâm'ı hafife almaya hatta İslâm'ı kaldırmaya başlamışlardır.

Osmanlı padişahlarının her birinde iman vardı. Allah ve Resulü'nün sevgisi vardı. İslâmiyeti yaşıyorlardı. Onlarda Allah aşkı mevcuttu. İçlerinde veli olan padişahlar bile vardı. Osmanlı Cihan Devleti, İslâm'a bağlı kaldığı ve İslâm'ı yaşadığı müddetçe hep muzaffer ve muvaffak oldu.

Bütün küffar, Osmanlılar'ın akınını durdurmak için çalıştılsa da durduramadılar. Fakat bu akınları yine kendileri durdurttu. Çünkü onlar önceleri ilâhî lütufla yürüyorlardı. Fakat Kanunî zamanında kanunlar çıktı, kanunlara değer verilmeye başlandı. Ahkâma verilen değersizlik nispetinde değersizliğe düştüler. Bu düşüş devam ede ede, Osmanlı'yı son duruma kadar getirdi.

Son dönemdeki padişahların sadrazam ve vezirleri ya Batı hayranı, ya satılmış, ya da kendi çıkarını devletin çıkarından üstün sayan bir anlayışa sahipti. Bu yüzden memleketin gidişatı hayra alâmet görünmüyordu. Batılılaşma hareketleri artık bir araç değil, amaç haline gelmişti.

Bu durum İslâm dünyası ve müslümanlar için o kadar kötü idi ki, müslümanlar çok yara aldılar, bir daha bir araya gelmemek üzere dağıldılar.

İslâm âlemi parçalanmış, başsız, lidersiz kalmıştı. Yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti de İslâm dünyası ile değil, Batı ile birleşme yolunu seçmişti.

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Türkiye'ye "Nüfuz" Eden "Batı", "Batı" İle İşbirliği Yapan "Nüfuz Casusları"

Batı'yı, Avrupa'yı, Amerika'yı tahlil ederken içine düşürüldüğümüz çok büyük yanılgılar vardır.

Batı'yı; "Doğu"dan ve müslümanlığımızdan beslenen, milletimize has değerlerimizle tahlil etmeye kalkıyoruz. Bu sebeple bir hayranlık, bir imrenme hâli ortaya çıkıyor.

Biz dünyaya hükmetme arzusu ile yayılmış, fetihler yapmış bir milletiz. Bu hükmetme arzusu; medeniyet, adalet, iman ve insanlık götürme ülküsünü barındırır. Fethettiğimiz ülkelerde cinsi, kavmi ne olursa olsun samimi müslümanlar zuhur etmesini isteriz. İnsanların iman sahibi olması bizim için büyük bir mutluluktur. Böylelerini öz kardeşimiz gibi bağrımıza basarız.

Böyle bir tarihi alt yapıdan gelen milletimiz -propaganda bombardımanının da tesiri ile- Avrupa milletlerini de kendisi gibi zanneder. Zanneder ki; bu milletler içinde bulunduğu zenginliği bütün dünyaya yaymak istiyor, bütün insanlara adalet götürmek istiyor.

Halbuki gerçek durum hiç de öyle değildir.

Batı dediğimiz Avrupa kökenli kavimler sömürme maksadıyla ülkeler fethederler. Avrupa ülkelerine sırtlanlar ve tilkiler kulübü demek mümkündür. Bir üçüncü dünya ülkesine gösterdikleri ilgi ve gülyüz tilkinin tavuğa gösterdiği gülyüzle aynı şeydir. Yani yutmak için fırsat kollama taktikleridir. Yine bir araya gelerek seferler, savaşlar tertip etmeleri sırtlanların yaptığı gibi aslanın ağzındaki lokmayı almak içindir. Haçlı seferlerinde olduğu gibi.

Amerika'ya, Afrika'ya, Avustralya'ya hep bu maksatlarla gitmişlerdir. Doymak bilmeyen çok büyük bir açlıkla yamyam sürüleri gibi bu kıtaların zenginliklerini fütursuzca yağmalarken, yerli insanlarını ölümüne, aç-susuz çalıştırmışlardır. Yerli halklara kendi hayvanlarına verdikleri değerin zerresi kadar değer vermemişlerdir.

Bugün de bu böyledir.

Ruanda'da Tutsiler'in soykırımdan geçirilmesine Fransızlar ön ayak olmuşlardır. Bosna'da BM'in güvenli bölgesini Sırp'lar'a teslim ederek 10 bin Boşnak'ın öldürülmesine sebep olan Hollandalı askerlere bizzat Savunma bakanları tarafından daha geçtiğimiz günlerde madalya verilmiştir. Hangi şerefli asker kendisine emanet edilen masum insanları canavarlara teslim eder. İşte bunlar bu şerefsizliği ödüllendirecek kadar alçalmış insanlardır. Daha ötesi "Müslüman öldürmek için her türlü şerefsizliği yapabilirsiniz." demek istemişlerdir.

Emperyalist ve sömürgeci Batı devletlerine hangi olumsuz sıfat yakıştırılırsa yeridir.

Avrupa'nın zenginliği bu yağma ve sömürü düzeninin eseridir. Bütün dünyayı yediler bitirdiler. Oralardan elde ettikleri zenginlikle Osmanlı karşısında üstünlük kurdular. Osmanlı karşısındaki yükselişlerindeki en büyük pay bu kanlı zenginliktir. Bu kanlı zenginliğe Vatikan olsun, papazlar olsun fütursuzca destek vermişlerdir.

Şimdi tabir caiz ise deniz kurudu. Sömürme devri tükenmek üzere. Üzerine kondukları toprakların zenginlikleri hâlâ bunlara akıyor ama yeni sömürecek yer bulamıyorlar. Ya Amerika'nın yaptığı gibi intihar dalışları yapacaklar veyahut yavaş yavaş yok oluşlarını seyredecekler. Büyük bir tedirginlik içerisinde.

Avrupa, Amerika çöküyor. Bizim akli eveller yükselişte olan ülkeler yerine çöküşte olan yamyamların yanına gidiyorlar. "Ne olur bizi alın!" diye de kendilerini pazarlıyorlar. "Bakın benim etim budum iyidir, istediğin gibi yiyebilirsin, sömürebilirsin." demek istiyorlar.

Halbuki Avrupa Birliği sırtlan birliğidir. Pastayı paylaşma birliğidir. Yönetim mekanizması buna göre oluşturulmuştur. Üyelere eşit haklar verilmiştir. Türkiye gibi kendilerinden görmedikleri ülkeleri bu yönetime ortak etmeyi kesinlikle düşünmemektedirler. Bir politikacının dediği gibi, *"Ne zaman kendileri 'AC'yi kurarlar, o zaman bizi 'AB'ye alırlar."*

Avrupa'nın nazarında Türkiye "Sömürülecek ülke"dir, Amerika'nın nazarında "peyk"tir.

Hem onların yanında olmak, hem de bağımsız karaktere sahip bir ülke olmak ham hayalden başka bir şey değildir. İçimizdeki nüfuz ajanlarının propagandasıdır.

Ermeni meselesi olsun, Kürt meselesi olsun, Kıbrıs meselesi olsun başımıza örmeye çalıştıkları çorapların hepsi aleni birer taarruzdur, şekli değişmiş harp taktikleridir. Ortaya koyduğumuz hiçbir hakikati dinlemeye kabul etmeye niyetleri yoktur. Niyetleri bizi mahkûm etmektir. Bunlardan adalet, hakkaniyet beklemek boş bir hayâldir.

Dikkat ederseniz Türkiye hakkında kafalarında barındırdıkları tek bir şey vardır; bu ülkeyi esir almak, küçültmek, sömürmek, kontrol altında tutmak.

Nitekim Osmanlı'nın son devirlerinden itibaren bu ülkeye nüfuz etmeye muvaffak olmuşlardır. Bu kadar büyük taarruzların, bu kadar büyük propaganda bombardımanının altında bu milletin hâlâ temel karakterini muhafaza edebilmiş olması, İslâm'ın, müslümanlığının bir hediyesidir.

Bu ülke 200 yıldır oltadaki balık misali çırpınmaktadır. Tam manasıyla yakalamaya da muvaffak olamadılar. Biz de oltadan kurtulamadık. Zira balık çok büyük.

"Türkiye Avrupalı olmaya çalışıyor, Avrupa ise 1839'da ilân edilmiş olan Tanzimat Fermanı'ndaki vadeleri az buluyor, daha fazlasını istiyordu."

MÜTTEFİK KAZIĞI

1854'te Avrupa devletleriyle müttefik olup Rusya'ya harp ilân ettik ve "Kırım Savaşı" başladı. Çar, 1855 Eylül'ünde ateşkes istedi. Artık Avrupalı olacağımızdan emindik ama müttefiklerimiz "önce reform" dediler. İşkencenin yasaklanmasını, cezaevlerinin ıslah edilmesini, halka din hürriyeti verilmesini ve vergi reformu yapılmasını istiyorlardı. 1856'nın 18 Şubat'ında "Islahat Hatt-ı Humayunu"nu yayınlayıp daha da çağdaşlaştık, Avrupa da buna karşılık 1856'nın 30 Mart'ında bizim "Avrupalı" olduğumuzu ilân etti ve "Avrupa Devletleri Konseyi"ne alındık. Ama Avrupalı Türkiye'nin ömrü kısa sürdü. Rusya, daha önceden imzaladığı anlaşmaları tanımayacağını duyurdu; derken "93 Harbi" denilen 1876'daki Türk-Rus savaşı çıktı, "hasta adam" komaya girdi, bunu Balkan ve Birinci Dünya Savaşları takip edince de vefat edip gitti." (Murat Bardakçı, 10 Aralık 2006)

Osmanlı'yı öldürdüler. Bu ölümden en büyük pay sahibi Avrupa sevdalısı gayr-i müslim unsurlar ile "Batıcılık dini" mensubu aydınlarımız olmuştur. Bunlar bilerek bilmeyerek birer nüfuz ajanı olarak Avrupa'ya hizmet etmişlerdir.

"Yedi düvel"e karşı Kurtuluş Savaşı vermek zorunda kalan Türkiye bu nüfuz ajanlarından, ismi müslüman aslı kâfir sahtelerden, gözü Avrupa'dan başka bir şey görmeyen "Batıcılık dini" mensuplarından kurtulamamıştır. Aradan geçen 100-150 yıla rağmen hâlâ benzer sıkıntıların yaşanmasının en büyük sebebi budur.

Amerika'nın dünya sahnesine çıkmasıyla bizi bu ülkenin peyki haline getiren en büyük amil bu tür insanlar ve masonluk gibi teşkilâtlar olmuştur. Bu tür teşkilâtlar son 10 yılda yaşanan gelişmeler ile etkinliklerini iyice kaybetmişlerdi. Hatta birbirlerine düştüler. Eski yönetim ile yeni yönetim mahkemelik oldular. Sabah gazetesi "Masonluk Battı" diye manşetten bu kargaşayı duyurdu.

Şimdi onların yerine başka teşkilâtlar türedi. Devletten artık bunlar nemalanıyor. Yahudi ile, Hıristiyan ile anlaşılar. Türkiye'de iktidarı ele geçirebilmek için onlarla işbirliği yapıyorlar. Bilderbergcilere karşı yazdığı yazılarla nam salmış bazı gazetecilerin Bilderberg toplantılarına katılması bu yeni sürecin tezahürüdür.

Masonluk gitti. Bir yazarın bundan yıllar evvel kullandığı tabirle "Neo İslamic Masonlar" türedi. Devlet ihaleleri bunlara gidiyor, bürokraside bunlar örgütleniyor. İsimleri farklı asılları aynı. Kendilerine cemaat derler ancak küffar ile irtibatları var. Dikkat ederseniz basın olsun, Amerika olsun hepsi bunların arkasındadır. Zira hepsi aynı yolun yolcusudur.

İşte bunların yüzünden Türkiye bugün Osmanlı'nın son devirlerine benzer bir süreç yaşamaktadır. Çok tehlikeli durumlar var. Çok dikkat etmek lâzım.

Hemen her sahada, elbirliği ile topyekün bir hazırlık gayreti içerisine girilmesi gerekiyor. Ancak bu nüfuz casusları ülkenin damarlarına öyle bir nüfuz ettiler ki elbirliği yapmanın imkânı kalmadı.

Bu yüzden Irak meselesinde, Kerkük meselesinde, Kıbrıs meselesinde ezildikçe eziliyoruz. Küffar bastırdıkça bastırıyor. Madenlerimiz, topraklarımız elden gidiyor. Ancak kimsede ses seda çıkmıyor. Devlet düşmanlığı için bir fırsat ele geçtiğinde hepsi topyekün seferber oluyor. Bir gayr-i müslimin cenazesi günlerce bütün Türkiye'yi esir alıyor. Basın en büyük vazifeyi gündemi çarpıtmakla yapıyor. Birinci sayfa haberleri içeride, iç sayfa haberleri birinci sayfada veriliyor. Türkiye'nin menfaatini müdafaa etmek "milliyetçilik" yaftası ile susturulmaya çalışılıyor.

"Türkiye uzun süredir psikolojik harple karşı karşıya. Bu psikolojik harbi Türkiye kaybetti. Burada sorulması gereken soru bu psikolojik savaşta görev yapması gerekenler nerede? Türk insanının toplumsal değerlerini, ahlâki değerlerini çökertenler Türk halkına niçin deşifre edilmedi. Türkiye'de öyle bir ortam oluşturuldu ki... Özellikle son 4 yılda oluşturulan ortam, hırsızın galip geldiği bir ortam haline getirildi. Adalete olan inanç kaybedilince toplumda büyük bir gerginlik oluştu. Bir ülkenin yaşamı adaletli ve eşit davranmasında yatar. Ancak bunun tam tersi bir yozlaşma oluşturuldu. Bu gergin ortamdan dolayı suç işleyecek binlerce insan bulabilirsiniz. Çünkü yönetimdeki adaletsizlik insanları geriyor. Çocuklarınızı koruyamıyorsunuz. Ortamı dış güçler için müsait hale getiriyorsunuz. Psikolojik

savaşta ortam önemlidir. Ve siz bunu yapamazsanız psikolojik savaşta kaybedersiniz" (Sadettin Tantan, 24 Ocak 2007)

Durumumuz bu. Küffar her alana nüfuz etmiş.

Türkiye tabir caiz ise bıçak sırtında, buz üzerinde yürüyor. Harp tehlikesi var, kuraklık ve kıtlık tehlikesi var, ekonomik buhran tehlikesi var.

2001 yılında yaşanan kriz birkaç yabancı fonun aniden Türkiye'den para çekmesi ile başlamıştı.

Bugün de ekonominin suyu mecrasında akıyor. Bizim merkez bankası güya "dalgalı kur" uyguluyor ancak "kur"un dalgasını dış güçler ayarlıyor. Bunun adına da "piyasa ekonomisi" deniliyor.

Dış ticaret açığının devasa boyutlara ulaşması, borç stokunun gün gün artması gibi hemen bütün ekonomik göstergeler normal şartlar altında dövizin değerlenmesine sebep olması gerekirken, tam tersi döviz değer kaybediyor, Türk parasının değeri yükseliyor. Kalkıp bir de "Ah ne güzel, paramız değerleniyor." diyenler oluyor.

Ancak bu değerlenme sun'i bir değerlenme, yani balon gibi. Avrupa'sı, Amerika'sı, yahudisi balonu şişirip duruyor. Yani Türkiye'ye para pompalayıp duruyor. Halkın cebinden alıyor, devlete borç veriyor, halkın cebinden alıyor devlete borç veriyor... Bir gün ya balon patlayacak veyahut birisi eline basit bir iğne alıp deşirdiği an yine balon patlayacak.

Bizi uyutmaya çalışıyorlar. Diyorlar ki *"Uluslararası piyasada paradan para kazanan adamlar nerede kârı varsa oraya gider. Türkiye'de bir gelecek görmemiş olsalar buraya gelmezlerdi. Herhangi bir sıkıntı beklemeyin."*

Bu teranelere "Avrupa, Amerika bizim dostumuz" teranelerine inananlar inanıyor. Ortalığı da bunlar istilâ etmişler. Basın da ellerinde, halkı uyutup duruyorlar.

"Peki madem böyle, bu Amerika'sı, Avrupa'sı Türkiye'ye niye para pompalıyorlar?" diye bir soru sorulabilir.

Evvela adamlar faiz düzeni sayesinde dünyanın hiçbir yerinde elde edemeyecekleri kârları elde ediyorlar. Amerika dolara bir yılda % 5 faiz verirken, Türkiye'de % 60-70'e kadar dolar bazında kâr elde ettiler. Borsa deseniz ona kezâ. Halkın cebindekini, devletin kasasındakini vakumlayıp duruyorlar. Bu sömürü düzenini bir kısım basiretsiz, bir kısım da hâin kimselerin desteği ile kurdular. Hâlâ bu düzen devam ediyor.

Bu faiz düzeni sayesinde Türkiye'yi de esir aldılar.

"Türkiye Avrupa'nın, Amerika'nın arkasından ayrılmasın, Irak'ta, Kıbrıs'ta kafasına göre hareket etmesin, azınlık-mazınlık derken, "devlet" gemisi batsın, sesini çıkartan da olmasın!"

Bunu istiyorlar. Şu zamana kadar da bunda muvaffak oldular.

Adamlar şu anda resmen bizimle oyun oynuyorlar. İp ellerinde. "Sizi bizim trene bindirmeyiz ancak arkada bagaj vagonundan ayrılmayın, yoksa haliniz perişan olur" diyorlar. Takılmıyorsunuz küffarın treninin arkasına. Bıraksalar raydan çıkma tehlikesi var, peşlerinden gitsek neyimiz var neyimiz yok elimizden alacaklar. Halkın imanına kadar tasallut ettiler.

Ekonomi böyle, dış tehlikeler ona keza. Zamanında gerekli tedbirler alınmadığı için göz göre göre gözümüzün önünde ikinci bir İsrail peydahlandı. Harp tehlikesi büyüdükçe büyüdü. Uçe halledilecek meselenin maliyeti 100'e çıktı. Geç kaldıkça daha da artıyor.

Bu haramlar bu fâizler imanları da söndürdü. İnsanların gönlüne korku düşürdü. Nice cengâverler pısırık oldu. Amerika ile harp etme korkusuna vatanın erimesine göz yumar oldular.

Amerika ve Avrupa siyasette, ekonomide, enerjide, madenlerimizde, petrolümüzde, tarımsal üretimde hemen her alanda bu zaafiyetlerin meyvelerini toplamaya çalışıyor.

Bugün tarımsal üretim için tohumculukta büyük oranda İsrail'e bağımlı hale geldik. Gıda üretimi bir memleketin en stratejik sektörüdür. Silah sanayi daha sonra gelir.

Topraklarımızı yabancılar satın alıp duruyor. "Ne var bunda!" diye geçiştiriliyor.

Kuraklık afatı adeta "Geliyorum" diyor. Hiçbir tedbir yok.

Hemen her konuda dışarıya bağımlı hale geldik. Avrupa'da fırtına koptu, Ukrayna'dan gelen petrolün bir gün akışı durdu.

Yarın bir harp olsa, gaz taşıyan borular, enerji taşıyan nakil hatları vurulsa, çalışmaz hale gelse ne gibi bir tedbiriniz var? Evde, iş yerlerinde, elektrikte her yerde gaz kullanılıyor. Yılda 24 milyar dolar Rusya'ya gaz ödemesi yapıyoruz. Dünyada petrolün gazın fiyatı çıkıyor, bizim fatura da otomatik yükseliyor. Su, rüzgâr, kömür gibi birçok imkân varken dövizle çok pahalıya gaz alıyoruz.

"Avrupa, Avrupa", "Amerika, Amerika", başka bir şey bildikleri yok.

Yarın bir gün sıkıntı baş gösterdiği zaman bakalım "Avrupa"ları, "Amerika"ları bunlara yer gösterecek mi?

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TARİHTEN SAYFALAR

**Osmanlı İmparatorluğu'nun Kurulacağını Müjdeleyen,
Pâdişâhların Saygı ve Hürmet Duydukları Bir Şahsiyet;
"Hazret-i Mevlânâ"**

Dinî ve millî değerlerin her zaman el üstünde tutulması gereken en önemli değerler olduğunun şüphesi yoktur. Hâl böyleyken, tasavvuf ehlinin en meşhur sîmâlarından olan Mevlânâ Celâleddîn er-Rûmî Hazretleri (1207-1273), bu gerçeğe aslâ bağdaşmayacak bir sûrette; kimi zaman gelir getiren bir "marka"(!), kimi zaman da gayr-i müslimlere "pazarlanan"(!) bir "metâ" olarak teşhir edilmektedir.

Hâlbuki mîrâsını üstlendiğimiz Osmanlı, Mevlânâ'yı "marka" görecek kadar edepsiz, onunla ilgili değerleri "pazarlayacak" kadar nasipsiz değildi!..

Mevlânâ Hazretleri Konya'ya Niçin ve Ne Zaman Yerleşmiştir?

İlk Osmanlı târihçilerinden Oruç Beg "**Tevârîh-i Nesl-i Âl-i 'Osmân**" adlı eserinde, Mevlânâ Hazretleri'nin Belh şehrinde gelip de Konya'ya nasıl yerleştiğine işâret ederek; "*Cengîz Hân Belh şehrini harâb itdükde; Cengîz Hân gelmezden yidi yıl öñdîn, Belh şehriniñ içinde kim, Hurzem Şâh zamânında, Sultânü'l-'ârifin Hazret-i Mevlânâ Celâlû'd-dîn doğmış idi. Mevlânâ Celâlû'd-dîn'ün atası Sultânü'l-'ârifin Bahâ'ü'd-dîn kim, Hârzem Şâh'ın kızından olmuşdı; ânuñ atası Belh şehriniñ hatîbi 'Mevlânâ Hüseyin Hatîb' idi ve hem Ebû Bekr Sıddîk -radiya'llâhu 'anh- neslinden idi. Cengîz Hân gelmezden altı ay öñdîn Sultânü'l-'ârifin'i babası Bahâ'ü'd-dîn alub, altı ay mikdârı vatan terk idüb Belh şehrinden Bağdâd'a gelmişdi; henüz Mevlânâ mezbûr Bağdâd'da iken, Cengîz Hân gelüb Belh şehrini ve vilâyetini harâb itdükden soñra, Bağdâd tarafından Hicâz'a gidüb, Hicâz'dan gelüb Konya'da vatan tutmuş idi, kudret ol yirde mekân göstermiş idi.*" demektedir.⁽¹⁾

Bütün târihî kaynaklar onun hakkında aynı bilgiyi verirken, onun "*Moğol ajanı*"(!) olduğunu iddiâ eden kendini bilmezlerin, önce; "*Mevlânâ Hazretleri yedi yaşında iken nasıl olmuş da Moğol'lara ajanlık etmiştir?*" sorusunu cevaplandırmaları gerekir. Şâyet bu iddialarını ispatlayacak tek bir târihî kaynak dahî gösteremezlerse, bilin ki bu düpedüz "*iftirâ*"dan başka bir şey değildir!..

Mevlânâ Hazretleri Ertuğrul Gâzî'ye, Oğlu Osman'ın Büyük Bir Devlet Kuracağını Müjdelemiştir!..

Osmanlı hânedânının Mevlânâ Hazretleri'ne ilgi ve muhabbeti, Osman Gâzî'nin babası Ertuğrul Gâzî zamânından başlar.

Münnecimbaşı Ahmed Dede'nin "**Sahâifü'l-Ahbâr**"ında rivâyet ettiği üzere;

"*Mevlânâ Celâleddîn er-Rûmî Hazretleri'nün ba'zı menâkıblarında hikâye*" edildiğine göre, Osmân Gâzî'nin babası "*Ertuğrul Gâzî âni varub ziyâret ider*" ve Konya'ya, Selçuklu Sultânı'na her gidişinde hayır duâsını talep ederdi.⁽²⁾ Hattâ "*bir def'a*" küçük oğlu "*Osmân Gâzî'yi dahî*" berâberinde "*Şeyh'e götürüb du'âların recâ buyurdılar.*"⁽³⁾ Selçuklu'nun sınır noktasında bir uç beyi olan Ertuğrul Gâzî, oğlu Osman'ı ziyârete götürdüğü "*esnâda, Selçûk'da pâdişâh*"lık makamında "*bulunan kimsenün*" Mevlânâ Hazretleri'ne değil de, "*Kalenderî*" meşreb başka bir "*şahs'a*" "*iltifât ve i'tikâd itdüğü Mevlânâ Hazretleri'nün*" kulağına gitmiş "*olmağla*"; Hazret-i Mevlânâ zamânın sultânına nisbet edercesine, Ertuğrul Bey'in oğlu küçük Osman'ı dikkatle süzüp; "*Hoş imdi pâdişâh kendüye peder (baba) buldı ise, biz dahî kendümüze bir ferzend (oğul) bulduk!*" deyüb, "*Osmân Gâzî'nün elinden yapışdı*" ve ona "*hayr*" duâlar edip, ileride büyük bir devlet kuracağını müjdeleyerek; "*Mâdâm ki bunuñ i'kâbı (nesli) benüm i'kâbıma (neslime) mu'tekid olalar, devletleri dâ'im olur!*" buyurdu.⁽⁴⁾

Mevlânâ Hazretleri bu sözleriyle Selçuklu Sultânı'nın ölümünden sonra, Osman'ın neslinden büyük bir hânedânın geleceğini müjdeliyor ve onun kuracağı devletin asırlar boyunca ayakta kalacağına işâret ediyordu.

Osmanlı Pâdişâhları O'na Saygı ve Hürmette Kusur Etmediler:

Osmanlı devlet ve hânedânının zuhûruna işâret eden Mevlânâ Celâleddîn er-Rûmî Hazretleri'nin mânevî şahsiyeti, kuruluş yıllarından yıkılış devrine kadar Osmanlı pâdişahlarının dâimâ dikkatini

çekmiş, Konya'daki âsitâne ve türbesi bilhâssa sefere çıkan pâdişahların uğrak yeri hâline gelmiş; burada Kur'ân okumak, zikir halkası kurmak ve düzenlenen semâ' törenlerine katılmak, Osmanlı hükümdarlarınca zamanla âdetâ bir "töre" addedilmişti.

Bostan-zâde Yahyâ Efendi'nin "**Târîh-i Sâf**" adlı eserinde belirttiğine göre; Murâd Hüdâvendigâr Hân'ın "**Monla Hünkâr**" lâkabıyla anılan Mevlânâ "**Celâlû'd-dîn-i Rûmî'ye**" sevgi ve hürmetleri o kadar büyüktü ki, Hazret'e "*kemâl-i muhabbetlerinden, kîsvet (elbise)lerinüñ ağızına ve başına altun dikdirüb tâc idinmişler*" ve "*üstüne sarık sarmışlar*"dı.⁽⁵⁾ Gâzî Hüdâvendigâr'ın Mevlânâ Celâleddîn Rûmî Hazretleri'nin elbisesinden diktirdiği bu değerli sarık, "*Burûsa'da, mezârlarında hâlâ bâkî*" idi.⁽⁶⁾ Murâd Hüdâvendigâr'dan sonraki Osmanlı pâdişahları "*bu üsküfi ba'zı seferlerde ve encümenlerde (önemli meclislerde) 'Tâc-ı Sultânî' iderler*"dı.⁽⁷⁾ Tâ ki Allah-u Teâlâ onun bu hâtîrâsı hürmetine Osmanlı ordusuna zafer ihsân etsin, onun himmet ve tasarrufuyla çözemedikleri işlerde onlara yol gösterebilir!..

Yavuz Sultân Selîm Hân Safevî hükümdârı Şah İsmail'in hakkından gelmek ve İran'daki fitne-fesâdı bertaraf etmek için ordusuyla adım adım ilerlerken, Konya şehrine geldiklerinde "*Otâk-ı hümayûn*"un⁽⁸⁾ büyük velî, "*sâhibü'l-Mesnevî Mevlânâ Celâlû'd-dîn Rûmî -kuddise sirruhu'l-'azîz Hazretleri'nüñ mezâr-i*" şeriflerinin "*olduğu sahrâda*" kurulmasını istemişti.⁽⁹⁾

Celâl-zâde Mustafa Çelebi "**Tabâkatü'l-Memâlik ve Derecâtü'l-Mesâlik**" adlı eserinde Kânûnî Sultân Süleymân Hân'ın İrakeyn Seferi'nde (m. 1533) yol güzergâhındaki "*Mevlânâ Celâlû'd-dîn Rûmî'nüñ -kuddise sirruhu'l-'azîz- mezâr-ı şeriflerini ziyâret idüb, tasadduk*"ta bulunarak, dergâhtaki "*fukarâ ve dervîşlerüñ*" ihtiyaçlarını giderdiğini söyler.⁽¹⁰⁾ Müellifin ifâdesine göre ordu Tebriz'e yönelmeden önce, pâdişâhın ve paşaların arzusuyla "*Hazret-i Mevlânâ Celâlû'd-dîn-i Rûmî'nüñ -kuddise sirruh-*" mübârek "*türbe*"lerine bir kez daha "*varub*", türbe-i şerifi "*ziyâret eyleyüb*", içinde önce "*Kur'ân-ı kadîm*"den sûreler "*kırâ'at*" edilmiş; ardından "*Mesnevî okinub*" dinlenmiş, "*zikru'llâh*" için halkalar ve "*meclis*"ler dizilmiş, Osmanlı paşaları ve erleri "*Tevhîd*" zikrinin ve Kâinâtın Efendisi'ne getirilen "*salâvât*"-ı şerife'lerin gür "*sadâ*"sını "*arş yirine irişdürüb*", türbede "*şevk-u zevk ile semâ*"lar ederek ziyâreti sona erdirmişti.⁽¹¹⁾

Kânûnî Sultân Süleymân Hân ziyâretin ardından Mevlânâ Hazretleri'nin "*rûh-ı fütûh-bahşlarından (fetihler bahşedici rûhundan) istimdâd idüb, teveccüh-i âlîlerini*" dilemiş ve fethin müyesser olması için rûhâniyetinden destek istemişti.⁽¹²⁾

Âlî'nin "**Nusret-nâme**"sinde nakledildiğine göre; Kıbrıs fâtihi Lâla Mustafa Paşa da Şirvan seferine çıkarken hem Mevlânâ Hazretleri'nin türbesini ziyâret etmiş, hem de Mevlevî dervişlerinin semâ'larına iştirâk etmişti.⁽¹³⁾

Üçüncü Murad dönemi devlet adamı ve serdârlarından Çerkez Yûsuf Paşa ise askerleriyle Bağdat üzerine yürürken, Konya'ya vardıklarında Mevlânâ Hazretleri'nin dergâhındaki mânevî iklim kendilerine "*te'sîr idüb, Mevlevîler'le semâ'a girdi*"kten sonra, Mevlânâ Hazretleri'nin türbesini büyük bir hürmetle ziyâret etmişler;⁽¹⁴⁾ daha sonra Konya "*hisârında*" bulunan bâzı Selçuklu sultanlarının "*türbet-i şerifleri*"ne de "*ziyâret olub*",⁽¹⁵⁾ her iki türbede de medfûn olanların "*rûh-ı pâklarına Fâtîha okıyub, türbedârlarına kemâl-i ihsân idüb*" yollarına devâm etmişlerdi.⁽¹⁶⁾

Osmanlı Devleti'nin yıkılış döneminde bile Osmanlı pâdişâhlarının Mevlânâ Hazretleri'ne duydukları ilgi ve sevgi hâlâ devâm etmekteydi. Nitekim Sultan Abdülmecid'in, Sultan İkinci Abdülhamid'in ve Sultan Mehmed Reşâd Hân'ın Yenikapı Mevlevihânesi'ne gittiği ve burada düzenlenen semâ törenlerini yakından tâkip ettiği rivâyet edilir.⁽¹⁷⁾ Bilhâssa Sultan Mehmed Reşâd, asrın Mevlevî âsitânesi şeyhi Osmân Selâhaddin Dede'ye büyük bir hürmet göstermiş, harap hâle gelen Yenikapı Mevlevihânesi'ni yeniden tâmir ettirmişti. Hattâ 1911 (H. 1329) yılı Haziran ayında çıktığı Rumeli seyahatinde, huzûrunda gerçekleştirilen Mevlevî mukâbelesinden çok etkilenmiş ve kendisine mukâbeleyi nasıl bulduğu sorulduğunda: "*Şeyh Osmân Efendi'nin mukâbelesi gibi ruhâniyyetli ve neş'eli oldu!*" cevâbını vermişti.⁽¹⁸⁾

Osmanlı pâdişâhlarının ve devlet adamlarının Mevlânâ Hazretleri'ne ve onun bıraktığı mânevî değerlere sevgi ve saygısı böyleydi. Onların gözünde "*Mevlânâ*" ve "*semâ*" gibi mânevî unsurlar, para kazandıran bir "*marka*"(!) ve küffârın önünde ulu-orta sahnelenecek, kolaylıkla serrişte edilecek bir "*metâ*" değildi!..

- (1) Oruç bin 'Âdil el-Edrenevî, "Oruç Beg Târîhi / Tevârîh-i Nesl-i Âl-i 'Osmân", s. 11-12.
- (2) Müneccimbaşı Ahmed Dede, "Sahâ'ifü'l-Ahbâr fi Vekâyi'ü'l-Âsâr", c. 3, s. 266. bas.: Matba'a-i 'Âmire, 1285.
- (5-7) Bostân-zâde Yahyâ Efendi, "Târîh-i Sâf", s. 17; Hoca Sa'deddîn Efendi, "Tâcü't-Tevârîh", c. 1, s. 41. bas.: Matba'a-i 'Âmire, H. 1279.
- (8-9) Celâl-zâde Mustafâ Çelebî, "Me'âsır-ı Selîm-Hânî", British Museum, Add. nr.: 7848, vr. 130^b-131^a.
- (10) Celâl-zâde Mustafâ Çelebî, "Tabâkatü'l-Memâlik ve Derecâtü'l-Mesâlik", Berlin - Bayerischen Staatsbibliothek, Ms. Or. Quart. nr.: 1961, vr. 244^b.
- (11-12) Celâl-zâde Mustafâ Çelebî, vr. 249^b-250^a.
- (13) Gelibolu'lu Mustafâ 'Âlî, "Nusret-nâme", TSMK, Hazine, nr.: 1365, vr. 35^b-36^b.
- (14-16) Sehâbî, "Sefer-nâme", Paris - Bibliotheque Nationale, Ancien F. Turc. nr.: 127, vr. 7^b-8^a.
- (17) Hâlid Ziyâ Uşaklıgil, "Saray ve Ötesi", s. 627-628, haz.: N. Özmel Akın, bas.: İstanbul, 2003.
- (18) Mehmed Ziyâ, "Yenikapı Mevlevî-hânesi", s. 191, bas.: İstanbul, 1911 (H. 1329).

Sultan Abdülhamîd Hân'ın "Semâ"yı Asliyetinden Çıkarıp, Gösterilere Dönüştürenlere Verdiği Cevap!..

Sultan İkinci Abdülhamîd Hân, pâdişahlığı döneminde Amerika'da para karşılığı "*Mevlevî semâ'ı*" ve "*Dervîş âyini*" icrâ ettiğini söyleyerek, mânevî değerleri eğlenceye çeviren "*dervîş*" kılıklı soytarıların iplerini çekmiş; "*dinî*" ve "*millî*" hassâsiyeti tahrik eden çirkin fiillerine derhâl son vermelerini istemiştir!..

Amerika'da Sahneye Çıkan "Dervîş" Kılıklı Soytarılar:

3 Eylül 1892 târihinde hazırlanan ve dönemin büyükelçisi tarafından Abdülhamîd Hân'a sunulan resmî rapora göre; kendisini "*Molla*" adıyla tanıtan Sûriyeli bir hıristiyan, "*Çerkes Hacı Mustafa*" ve "*Kasımpaşa'lı Ali Hasan*" adlı iki kişiyle ortaklaşa karar alıp, Amerikan halkına "*dervîş âyinleri*" sergilemek maksadıyla birkaçı dervîş(!) ve ekserfisi ayak takımından otuz kadar kişiyle anlaşmış ve bunları büyük ücretler vaadedip New York'a götürmüşlerdi. Ancak işin elebaşları, Amerika'ya gidince kendi aralarında para yüzünden kavgaya tutuşmuşlar; sözde dervîşler de "*Molla*" lâkaplı hıristiyandan para istemişler, o ise onlardan "*Bir de zikir gösterisi(!) yapmalarını*" istemiş, bunun üzerine iki defâ "*icrâ-yı âyîn*" ederek paralarını alacaklarını zannetmişler, ancak "*Molla*" bunlara yine paralarını vermemişti. Bu dervîş kılıklı soytarılar, çâreyi New York'ta bulunan Osmanlı Konsolosluğu'na mürâca'at etmekte aramışlar ve yapılan tahkîkât neticesinde "*Molla*" lâkaplı hıristiyanı müslüman bir ana-babadan doğan, ancak daha sonra "*Amerikan teba'aiyyetine*" geçip hıristiyanlığı kabul ederek,

misyonerlerin hizmetine girmiş olan "*Ferhat İzzet*" adlı bir "*bedbaht*"ın öğütlediği ortaya çıkmıştı. Bu "*bedbaht*" hem Amerikalılara yaltaklanıp, "*Osmanlı memleketinde hamiyetkâr olanların tehlikede olduğunu*" söyleyerek onlardan menfaat umuyor; hem de müslümanlara "*Amerika'da âdâb-ı İslâmiyye'ye saygı gösterilmediğini*" söyleyerek, kendi "*saygısız*"lığını örtbas etmeye çalışıyordu!..⁽¹⁾

Amerika'dan sonra Paris, Londra, Viyana ve Berlin'de de aynı gösteriyi yapma hazırlığında olan derviş kılıklı soytarılar, icraatları su yüzüne çıkınca bu defâ Abdülhamîd Hân'a telgraflar çekerek, geri dönebilmek için kendisinden para sızdırmaya çalıştılar.⁽²⁾

Sultan Abdülhamîd Hân Adına Amerika'ya Verilen Sert İhtar!

Sultan Abdülhamîd Hân'ın emriyle meseleyi yakından tâkip etmeye devâm eden büyükelçi, pâdişâh adına Amerikan yönetimine bir ihtar göndererek; "*kendilerine 'İslâm dervîşi' nâmını veren ba'zı şahıslar*"ın "*New York beldesinde, seyirciler huzûrunda ba'zı âyînler icrâ' etmekte*" olduklarını, "*bu gibi âyînlerin müslümân olmayan New York halkı huzûrunda icrâ'asına*" İslâm dîninin aslâ "*müsa'âde*" etmeyeceğini; dolayısıyla "*New York halkına küçük bir menfâ'ati dahî dokunmayacak ve müslümânları tahkîr kabul edilebilecek bu tür fa'âliyetlerin yasaklanması için, New York'taki mahallî idârecilere ihtar lâzım geldiğini*" açıkça haber verdi.⁽³⁾

Ancak Amerikan yönetimi çeşitli bahâneler uydurarak, verilen bu "*ihâr*"ı görmezden gelmeye cür'et etti!.. Bunun üzerine New York büyükelçisi Sultan İkinci Abdülhamîd Hân adına, Amerikan idârî makamlarına öncekinden daha sert ifâdeler taşıyan şu "*nota*"yı gönderdi:

"Ba'zı şahıslar son zamânlarda New York beldesine gelmişler, bunlar iki def'a Amerika'lı seyirciler huzûrunda 'Dervîşlerin âyîni' diyerek ba'zı şeyler izlettirmişlerdir. Seyirciler ise bu âsârı hürmetle izlemişlerdir. Osmanlı memleketinde kendisine 'şâkir', yâhud hıristiyân 'unvânlarından birinin adını verenler tarafından, hıristiyân âdâb ve âdetleri teşhîr edilse ve müslümânlar ona saygısız davransa, acabâ Amerikan konsolosu ne mu'âmelede bulunacaktı?!.."⁽⁴⁾

Üstü kapalı, gizli bir tehdit içeren bu "*nota*" ilgili makamlara ulaştığı an, Molla ve adamları derhâl Osmanlı makamlarına teslim edildi!..

Sözün özü;

Mevlânâ Hazretleri'ne ve dinî bir unsur olan "*semâ*"ya marka(!) gözüyle bakan, mânevî değerlerini haraç-mezat satılığa çıkararak mâneviyat fukarâları; "*Türk kültürünü tanıtıyoruz!*" diyerek, yerli-yersiz her yere "*semâzen*" silüeti koymakla ne kadar büyük bir hizmet(!) yaptıklarını zannetseler de; bu târihî vesîkâlardan açıkça anlaşılacağı üzere, bunun ne "*millî kültüre hizmet*"(!)le, ne "*mânevî edebe riâyet*"le hiçbir ilgisi yoktur. Zerre kadar iz'an sâhibi olan, İkinci Abdülhamîd Hân devrinde bu işleri misyonerlerin başlatmasına bakarak, bunun "*İslâm'ı tahkîr*"den başka bir anlama gelmediğini kolaylıkla bulur!

Mevlânâ'ya hizmet ettiğini söyleyerek, onu kabullendirmek için küffârın kapısını aşındıranlar çok iyi bilsinler ki; Mevlânâ Hazretleri'nin küffârın herhangi bir yılı "*kendi yılı*" ilân etmelerine ihtiyâcı yoktur!..

(1-4) Başbakanlık Osmanlı Arşivi, Y.-mtv. nr.: 66/61.

**"Çocuklara Ölümü
Küçük Yaşlarda Duyurmalı ve Sevdirmeli,
Yoksa Çocuk Ölümü Unutup Dünyaya Sarılır."
(Ömer Öngüt)**

Ölüm, bu fâni âlemdeki hayat yolculuğunun sona ermesi, bekâ âleminde gerçekleşecek ebedî hayatın başlangıç noktasıdır. Ölüm, bu hayatın değişmez kanunudur. Başı olanın mutlaka sonu da olacaktır.

Her doğan ölür; her yeni eskir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Her insan ölümü tadacaktır." (Âl-i imrân: 185)

Çocuklarımızın eğitiminde de bu gerçeği onlara öğretmemiz gerek. Fakat çocuklarımıza bu gerçeği öğretirken her yaşın kendine göre bir ölüm kavramı olduğunu bilmekte fayda vardır.

İlk çocukluk yıllarında ölüm korkutucu değildir. Çünkü çok belirsiz ve bulanık bir kavramdır. Fakat buna rağmen ebeveynler olarak bizler bu yaşlarda en azından bir terim olarak ölümü çocuklarımıza öğretmeliyiz. Mesela; ölmüş bir hayvanı göstererek, "*Bak! Karınca ölmüş.*" demeliyiz. Bu yaşlarda ölmüş bir hayvanı "*Çocuk korkar, üzülür.*" diye düşünerek gizlemek, ölümü bilinçli bir şekilde saklamak doğru değildir. Bu yaştaki çocuklar, sorular sorarak bir anlam çıkarmaya çalışırlar, pek de etkilenmiş görünmezler. Genellikle beş yaşından önce "*ölüm, ölmek, ölmüş*" gibi sözler tam kavranmadan ve duygusuz söylenir. "*Ölürsün inşallah!*" diyen dört yaşındaki çocuk kızgın görünse de söylediği sözün ne anlama geldiğinin bilincinde değildir.

Üç-dört yaş çocukları için ölüm uzun bir ayrılık ya da dönüşü olan uzun bir yolculuktur. Bu yaşta ölümün yalnız canlılar için değil, cansızlar için de olabileceğine inanılır. Üç yaşında bir çocuk, "*Bir adam ölmüş, sonra da evi ölmüş.*" diyebilir. Ya da bozulan bir oyuncağına "*Oyuncağım ölmüş.*" diyebilir. Bizler bu yaştaki çocuklara ölümün sadece yaşayan canlılar için geçerli olan bir kavram olduğunu ifade etmeye çalışmalıyız. Mesela; "*Çiçek ölür, oyuncak kırılır.*" gibi.

Giderek ölümün uzun bir uyku, kımıldamadan yatma olduğu düşüncesi gelişir. Bu yaş çocukları yere yatar, ölmüş gibi yapar, sonra da ayağa fırlayıp "*Bak, dirildim!*" derler. Bu çağda ölümün sürekli ve geri dönmez bir olgu olduğu bilinmez. Örneğin; dört yaşında bir çocuk, kafesinde ölmüş bir kuşu "*Anne, bak kuşumuz ölmüş!*" diye doğru olarak bildirebilir. Ancak biraz sonra "*Neden kalkmıyor, kalksın artık!*" diye tutturur ya da "*İlâç verelim, iyileşsin.*" diyebilir. Bu yaştaki çocuklarımıza meseleyi tamamen kavrayamazlarsa da, ilâcın hasta yatan canlıları iyileştirmek için olduğunu, ölen bir canlının aslâ bir daha bu dünyada ayağa kalkamayacağını bildirmeliyiz. Çocuk ilerki yaşlarda bilinç altına yerleşen bu bilgilere geri dönecektir.

Beş yaşlarında, ölüm yavaş yavaş korkutucu olmaya başlar, çocuk annesinin babasının ölüp ölmeyeceğini sık sık sorar. Eğer bu yaşlarda anne çocuğunun korkmaması için ölümü uzun bir uykuya benzetirse kimi çocuklar yatağa yatmaktan, uykuya dalmaktan korkabilirler. Gene bu yaşlarda çocuklar gömülmeyle ilgili yanıtlanması güç sorular sorarlar. "*Ölülerin toprağın altında nasıl kımıldayabildikleri, ne yiyip ne içtikleri, nasıl hava aldıkları...*"na ilişkin sorulardır bunlar. Bu yaşta çocuklarımıza öğreteceğimiz konu: Ölümün bir bitiş, yok oluş, son oluş olmadığıdır. Ölümün bir "**Mekân**" değiştirmek olduğudur. Ve her mekânın kendine göre bir yaşamı olduğudur. Burdaki en güzel örnek: "*Anne karnındaki bebektir...*"

Beş-altı yaşlarında, çocuklar ölümle hastalık ve yaşlılık arasında bir ilişki olduğunu kavramaya başlarlar. Yaşlı ve ak saçlı herkesin yakında öleceğini sanırlar. Çizgi filimlerde yutulan canlılar dipdiri

çıkır; ezilen, uçuruma yuvarlanan kahramanlar ayağa kalkıverirler. Masal ve öykülerde hep kötüler ölür. Ölüm hep kötü kişiler için bir ceza olarak gösterilir. Böylece çocuk ölümü kendisinden uzak, kendisi ile hiç ilgisi olmayan bir olay olarak tanır. Ve bu konu bilinçli bir şekilde anlatılmaz ise bu düşünce "*dünyaya daha da çok sarılan*" bir yetişkin olmasına sebep olur. Bu yaşlarda ebeveynlerin yapabilecekleri en güzel şey çocukları ile sık sık mezar ziyaretleri yapmalarıdır. Bu arada ölen küçük çocukların mezarlarını da göstermeyi ihmal etmemelidir.

Genelde sekiz-on yaşlarında ölümün dünyaya geri dönülmez bir son olduğu gerçeği benimsenmeye başlar. Bu yaştaki çocuklarımıza dünyanın bir imtihan yeri olduğunu, ölümle ahirete gidildiğini, Münker-Nekir'den, kabir hayatından, berzah âleminden, hesap gününden, amel defterinden, cennet ve cehennemden bahsetmeliyiz. Güzel ve tatlı dil ile bunları çocuklarımıza öğretmeliyiz. Ölümün Hazret-i Allah'a kavuşmaya vesile olduğunu, şehitliğin değerini öğreterek ölümü sevdirmeliyiz.

Fâni dünya hayatı kadar ebedî olan ahiret hayatını da çocuklarına öğretenlerden olmak ümidi ile...